Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب له متن څخه

له ځان سره مې وویل چې ښه! په دې سړي کې د مینتوب څه دي؟! ارته سینه مې که اوږده څوله؟ یو هم نه. خو زړه مې قناعت نه کاوه. همدا ارته سینه مې او بې دوله څوله هم ښه راته ایسېدله.

په دې سړي کې یو بل څه و. غرور؟ نه. له غروره مې بد راتلل. پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو. همدا. انسانیت. د ژوند په زموږ پوهېدل او مهرباني. یا به دا هم نه وو. ما پېنځه خبرې نه وې ورسره کړې. نه پوهېدم. خو له دې سړي مې ښه راتلل. پاک راته ښکارېده. په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده یوه بې باکي هم نه وه لیدلې.

بیا مې په زړه کې را تېره شوه. وي به. بې باکه به وي. هیڅ نارینه هم پاک نه دی. ټول په ښځو پسې ګرځي. ځینې یې پیداکړي. ورسره برېوزي. خو نورو ته چې موقع نه ورباندې ګران کړي. خو دې خبرې هم قانع نه کړم. عیاش انسان که هر څومره ځان وساتي او د پاکۍ تمثیل وکړي. بیا به یې هم بې باکي ښکارېږي. خو دې سړي یوازې خپل کار کاوه. نه یې ښځو ته کتل او نه یې له کومې یوې د تلیفون شمېره غوښته. نه سترګې له ورایه ښکاري. انسان ورباندې پوهېږي. ټول شهوت سترګو ته راختلی وي. خو بدې دې سړي د ماشوم غوندې معصومې سترګې درلودې.

داسې نارینه کم پیداکېږي. په زړو کې یو. یا به نه وي. نه پوهېږم. ما خو چې له کوم نارینه سره خبرې کړې. نو سترګو یې هم ختلم.

چاپچاري:
مومند خپرندویه ټولنه او کتابپلورنځی
Momand.books@gmail.com
اړیکشمېرې: 0700626161 - 0777626161

MBP - 978-1-06161-136-7

(c) ketabton.com: The Digital Library

41215-150

د غني ځاله

(ناول)

صداقت منصور زرمتي pdf

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد، ننګرهار

مومند خپرندویه ټولنه، ننګرهار، کابل، پښتونستان...

momand.books@gmail.com – www.fb.com/momand626161

۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: د غني خاله

لیکوال: نصیر احمد احمدي – ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

کمپوز: ن. ا. احمدي

پښتي: ضیاالحق ارمان

ډیزاین چارې: ایملیار ساجد

چاپ کال: ۱۴۰۰ل – ۲۰۲۱م

چاپ وار: لومړی

د چاپ شمېر: زر ټوکه (۱۰۰۰)

د چاپ حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

کابل: اصلاح افکار، دارالسلام، مستقبل، پکتوس، اکسوس او سروش کتابپلورنځي.

پکتیکا: مجاهد او آریانا کتابپلورنځي.

کندهار: لمبر کرور، افغان او عرفان کتابپلورنځي.

خوست: غرغښت، رحیمي، ساوون، ژوندون، ابدالي، لیوال، غازي او شیخ زید کتابپلورنځي.

هلمند: سید جمال الدین او تاج منور کتابپلورنځي.

پکتیا: علمي او روحاني بابا کتابپلورنځي.

غزني: قیومي کتابپلورنځي.

لغمان: یونس کتابپلورنځي.

مزار شریف: ثقافت کتابپلورنځي.

Telegram منصور کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په شپږ ویشت کلنی کې کونډه شوم. سړی مې زما تر مخ برق ونیو، یودم وپوړېد، سترګې یې ردې راوختې، څو دقیقې همداسې بې حرکته، کږه خوله پاتې و، کله چې یې سا وخته، سیم مې کرار له برقه وایست.

مه راته وایاست چې ملامته یې، بې رحمه یې، ظالمه یې، قاتله یې. دی په خپله له عقله خلاص و، په برق کې بنده سه ساکته یې په سترګو لیده، خو بیا یې هم تر لوخ سیم رابرتېب تاواوه. د خینو په مرګ کې د ډېرو نورو پرده وي.

په جنازه کې یې خپلوانو چیغې وهلې، بدې ورځې اخیستې ول، ژړل یې، ندرور مې خپل وېښته شکول، خو ما اوښکه تویه نه کړه. یوې ګاونډۍ راته وویل چې د خلکو له شرمه خو خپلې تورې کړې سترګې په اوبو لندې که. پر بفور را خښدلي رانجه به دې د ژړا نښه وي، خو ما د دې مردارخور له لاسه ډېرې اوښکې تويې کړې وې. بس وې، نه ارزېده.

یوه هم د مرګ لایق نه ګانه، خواني ته یې ژړل، خاورې یې بادولې، خو زه په تشناب کې آینې ته ودرېدم، رانجه او سلایې مې را واخیستل، خپلو غټو تورو سترګو ته مې تورې لکی ورکړې. ما حتی خپله بوولس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلنه لور او نهه کلن زوی هم له ژړا منعه کړل. همدا دوه اولادونه مې وو، په پته به مې د وچو دوا خوړه، نه مې غوښتل چې د مردار خورمې نسل مې ډېر شي، ګناه راته ښکارېدله.

کور ته ګاونډيانې را ماتې شوې، زما پر خای دوی زما د سړي په اړه قضاوت کاوه. ښځګنې يې نه خلاصېدې. "اه! انجنير صېب نو حياناک سړی و، په خوش اخلاقۍ کې يې هم ورېې وه، تل به يې خندل. يو وخت يې زما زوی ته لسګون ورکړ، بل وخت يې زما ناروغه وړه لور تر شفاخانې ورسوله..."

تولو دورواغ ويل، مخامخ دوزواغ! تر تولو ډېره صفت ويونکې وج موږي ډنګره بوډۍ يوه ورخ په ژړا کور ته راغلې وه، ويل يې چې خدای ومنه، مېړه دې سم ښناور دی، زما غبرګ تنکي لمسيان يې په قمار راوستل. مېړه مې قمار باز و، پلار مې هم همدا کمال درلود، زه ښوارلس کلنه وم چې په قمار کې يې بايلودم. ترخې ورخې نه هېرېږي، همصنفيانې مې د نهم صنف له پاره کلنې امتحان ته تلې، خو زه يې په هماغه ورخ ګلبوش موټر ته ور وخېژولم، نه ورختم، چيغې مې وهلې، خو د پېچلو چوندېو زور و، همدې خيرن ته کېناستم.

ورک يې که، له نارينه وو مې کرکه کېږي، ښه به هم لري، خو ما ونه ليد.

زما د مېړه د مرګ ښلوېښتې لا نه وه پوره شوې چې لېور مې راته کېناست، تر خولې مخکې يې د کوناتو ښورېدا خبرې کولې، پوهېدم چې په اخير کې به څه وايي. ډېرې خبرې يې وژدويلې، له يوې او بلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا راته وغړېد، قیمتي یې یاده کړه، ویې ویل چې تور سرې یې، خان او خپل اولادونه به ښنګه ساتې! له لاسه دې وځي...

تولې خبرې یې له نهیلۍ او اندېښنو ډکې وې، تکی داډ یې نه درلود، ویل یې چې ځوانه جانه یې، وخت خراب دی، په تا پورې مو د پلار، نیکه شمله یادېږي... خو اخیر یې اصلي خبره له خیټې راووته، ویې ویل چې بله لار نه لرو، له ما سره به واده کوې.

دی زما د پلار پر ځای و، یو نیم درجن اولادونه یې لرل، نه مې خوښېده، په ناوېتوب کې یې په ګډ کور کې لا دوه ځله تر لښتو ایستلې وم. اوله بانه یې دا وه چې د حویلۍ په دروازه کې ولاړه وې، بیا یې ځکه وټکولم چې د دېګ مالګه یې ډېره بلله.

اوله خبره یې سمه وه. د دروازې له چولې مې ګاونډي ته کتل، له خپلې ښځې او تکي سپینې اسراتمنې کوچینې لور سره روان و، ښځې او سړي خبرې سره کولې، خندل یې، د سړي له خولې مې ځو وارې د (ګرانې) خبره واورېده، ناولده راته ښکاره شوه، خوند یې راکړ، ماته په دې انداز د ګرانې تکی نوی و، نه مې و اورېدلی، سړي به مې تل فاحشه بللم، یوازې د ویدېدا په وخت کې (ګرانه) وم، وروسته به یې شا را وګرځوله، بېرته به فاحشه شوم، تر سهاره به بې خرهاری خوت.

خو د لبوره دویمه خبره دروغ وه، وچ دروغ، دېګ مالګه نه درلوده، اصلا مې مالګه هېره وه، کتغ بلمبګي و، خو له هغه وروسته مې قصدا ډېره مالګه ور اچوله، لبوره مې د وینې لوړ فشار درلود، مالګه ورته زهر وه، خو یوې بلا هم ونه خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه! نارینه د ښځو د وهلو او سپکولو له پاره ان دومره زحمت هم نه باسي چې د بانې په منطق فکر وکړي. له چایو ډکې پیالې ته به ور پوه کړې خو تاته به وایې چې سترګې نه لرې! چای سوړ دی. دوی ښځو ته ز ګناه مخکې خپېړې نیسي چې ګناه ونه کړي.

لبوره ته مې وچ خواب ورکړ، ورته ومې ویل چې زما او ستا نه سره کېږي یو بل ته نه یو جوړ، دا واده، نه واده، زه د همدې دوو اولادونو له پاره سر سپېنوم.

ویې نه وهلم، د حیرانۍ خبره نه وه، ولې به یې وهلم! لا یې تمه نه و ختلې.

څه وخت وروسته مې خواښې راغله. د کورنۍ عزت یې له زوی سره زما په واده کې لید. اه! عزت! بوډۍ هېڅکله زما مېړه ته نه و ویلي چې ته زویه! توله ورځ دې له خولې د شرابو ډدوزې خبژې، په کوڅه کې به شرابخور مشهور یې، دوه منزله کور، موټر، هستي، نیستي دې په قمار کې غرقه کړه. بس! دوی ته یوازې ښځې بې عزته ښکارې.

خواښې ته مې وویل چې له دې واده تېره یم. بوډۍ وار له واره د مرداري تکی را پورې پورې کړ، ویل یې چې ډېرې مردارې سترګې دې دي، بې شرمه یې، ډېر ژر به حرمونې واچوې.

د بوډۍ خبره بده نه راباندې ولګېده، څه به یې ویل؟! همدا! په دې وطن کې که د کونډې یا نجلۍ څوک خوښ وي هم مرداره ده، وایې چې هان، تار ورسره لرې، وزنې یې، که یې خوښ نه وي هم مرداره ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای یې خراب بوله، وایې چې ښه، خوښ دې نه دی، نو حتما له بل سره یارانه پالې.

بودۍ مې تر ولې ونیوله، د خپلو خبرو غوندې سپکه وه، په چوپه خوله مې کراره د حویلۍ له دروازې و ایسته. ښېراوې یې کولې.

په هماغه مازدیګر مې لېوره تلیفون را وکړ، اول یې فاحشه وګڼلم، بیا یې د اولادونو د بیولو او زما د وژلو زیرې راباندې وکړ. طبیعي وه، دې مې ونه مانه، اوتومات فاحشه شوم، خو پوهېدم چې هېڅ هم نه شي کولای، ده خپل اولادونه نه شوای ساتلی، ان وچه دوډۍ یې ور جلا کوله، زما وال به یې پوره ماړه کړي وای. له مرګه هم باک نه راته، ما داسې ژوند نه درلود چې تر مرګ ښه وي.

میاشت ووته، نه څوک راغلل، نه چا ووژلم.

ما به سهار وخته اولادونو ته چای تیار که، مکتب ته به مې ولېږل، دوې کوټې به مې جارو کړې.

نور کار نه و، د کابل په شوربازار کې په یوه زاړه کرایي خام کور کې اوسېدو، تر غرمې به ترکي سریالونو ته ناسته وم. یو په بل پسې به مې کتل.

کله کله به مې کتاب را واخیست، د اروا پوهنې له کتابونو سره مې جوړه وه، ډېر مې ولوستل، خو تکی اروا یې رابدله نه کړه.

وروسته اندېښمنه شوم، په کور کې ذخیره کړې پیسې په خلاصېدو وې. دا پیسې مې له مېړه پټې کړې وې، نه یم پښېمانه، په خپله یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه پاکټ گوليو پيسې نه راکولې، خو په قمار کې به يې يو داو، پنځ
يا لس زره اوغانۍ وې.
کله چې به نشه شو، د کورتي جېبونه به مې يې ولټول، يوه ورځ به ړ
ول، خو بله ورځ به مې گوتې يوازې د سيگرټو له کوټي سره ولگېدې.
دومره به مې را اخيستې چې له نشې وروسته شک ونه کړي.
اه، مېړه مې انجنيري ويلې وه، خو انسانيت په فاکولټو کې نه دی. ټکی
رحم يې نه درلود.
له مېړه سره مې ژوند تريخ و، له اوله تريخ و، له سپکو سپورو او وهلو
پرته مې هېڅ نه پېژندل، د واده په لومړيو کې به مې په چيغو چېغو
وژړل، نبه و، د زړه درد به مې له اوښکو سره را ووت، خو وروسته يې ژړا
ته هم نه پرېښودم، زما په غږ کې يې عزت تاواني کېده، ويل يې چې
عزت ته مې نه گورې! گاونډيان دې غږ اورې.
خوله به مې وازه وه، ټول درد به مې ستوني ته راغی، غږ مې نه را ايست،
غږ لا تاواني کولم، زما هرې چيغې، درې، څلور اضافه لغتې درلودې.
وروسته عادت شوم، پزه به مې تکه سره وه، خوله به مې د تودو وينو له
تريو خونده ډکه وه، چيغې به مې يوازې په ستوني کې راټولې وې. دی
به راکې خوت، ما به يوازې چوپه خوله ورته کتل، څه مې کړي وای! د
مېړه عزت تاواني کېده.
د سکوت درد د چيغو له درده ډېر دی. زر واري ډېر. اه! له هر وار سره
به مې له زړه يوه وړه ټوټه بېلېدله، تر ستونې به راغله، همالته به وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېده، وبه مې ټوخل، له خولې به مې کنډک وینې راتويې شوې. ټوک ټوک وم.
خندا خو نه وه، ژړا مې هم هېره شوه. غمونه مې د هډوکو په مغزو کې ګرځېدل، سمې خولې يې پرې لګولې.
يو خل مې لور ته وخندل، مکتب ته تله، پرټوګ يې راوتلي تار تار درزونه لرل، په چپه خوا يې اغوستی و، خو دې آینې ته له ټيکري راوتلي تور پېکی سماوه. شونډې مې له خندا سره نابلدې وې، پرې شوې.
ماشومان مې هم همداسې ول، په کومه ورځ چې به يې ناپامه وخندل، ناروغه به شول.
يو سهار مې خان پرېوی، اینې ته ودرېدم، ځېلو غټو تورو سترګو او سپين مخ ته مې وکتل، ګاړګوټي اوږده لاندې وېښته مې ځنډ وهل، لور مې را وغوښته، ورته ومې ويل چې ماته وګوره! کوم کمی لرم؟!
نجلۍ ردې سترګې راته نيولې وې.
همدا مې ژوند و. مېړه به مې د شرابو له بوتله پرته کور ته نه راته. څه مې کاوه، بلا مې ور پسې، په ما يې څه! نشه يې خپل کار و، خو د ده هره نشه زما د خولې له ماتېدا سره تړلې وه. هېڅ به هم نه و، يودم به يې يوه خبره وکړه:
" سترګې دې چاته تورې کړې؟! ها! غومبري دې سره دي، ووايه! د حاجي فريد زوی غانښونه پرې لګولي که د رنګمال جبار وراره؟!..."
قسمونه به مې خوړل، خو نه، د ده په خبره د کوڅې ټول هلکان زما ياران ول. وروسته يې دومره زحمت هم نه ايست، له بانو پرته به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېرې راته ونیولې. اخیر اموخته شوم، هر ماښام به مې په سره ګرمې کې تر کمیس لاندې دوه، درې ډبل بنیانونه واغوستل، د وهلو وار به تېر شو، بنیانونه به مې وایستل، خو د ده ډېر وارونه به زما مخ، غاړې او غوږونو ته سیخېدل.

یوه ورځ نه وه، دوې نه وې، درې نه وې، هر ماښام به مې وهلو ته لکه فرض لمونځ تیاری نیوه. ښه خبره به یې فاحشه وه، مړه مور به مې بې لوڅه لېړه راته ترسیم کړه، د ورځې به څو وارې پرې وخوت، ببرنه به ترې کښته شو، خو له پردو سره یې تل خندل، په تلیفون کې لکه پوست باد داسې نرم غړېده، په هره خبره کې یې خار، قربان ګډ و.

یو ماخستن مې دوډۍ ورته کېښوده، ووتم، شیبه وروسته د لوښو د تولولو لپاره ببرته ورغلم، یوه لوښې ته مې ملا ټیټه کړه، وار له واره یې بربج وهل:

- پر غاړه دې د غانې د لګېدو ښه ده!

سر مې پسې ونه ګرځاوه، دا خبرې تکرارې وې، زما پر غاړه یا ټټر یې خدایي سور بخار هم عادي نه ګاڼه. خامخا به د کوم چا د غانې ښه وه.

اشپزخانې ته لاړم، غوړ لوښي مې مینځل، وار له واره مې په ککرې کې څرېکه شوه، سترګې مې تورې شوې، ولوېدم، غوږونه مې ډپ ول، نه اورېدل، د سرې له خولې لاړې بادېدلې، کنځاوې یې جرې راتلې. په تشې کې یې اخیرې لغته راکړه، له اشپزخانې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زحمت کېناستم، سر مې نه شواى تم کولاى، لاندې وخړېد، ځک، ځک، ځک...د پزې ځوکې ته مې وکتل، د وینو په ځاځکې کې د ګروپ سپینه رڼا تازه ښکارېدله، سره ځاځکې خو سپینې لکې درلودې، یوه شېبه به مې د پزې پر ځوکه ولاړ و، دروند به شو، ځک، پر سپینه کاشي به ولوېد، بل ځاځکي به یې ځاى ونیو.

ګرېوان ته مې لاس کړ، له ټټره مې غوړې ماتې ښیښې را واېستې. ده د غوري وار راباندې کړى و.

حویلي ته ووتم، نور نو نه کېده، ماته وم، ژوند مې له وسه وتلى و، ځاه ته مې غبرګې پښې ور وغځولې، لاندې په اوبو کې ستورې ښکارېدل.

وروسته ګډوډ شول، اوبه د وینو ځاځکو کراری ته نه پرېښودلې.

یوه شېبه مې فکر وکړ، ټېر ژوند مې تېز په ذهن کې را وګرځاوه. نه مې له پلاره ښه ورځ لیدلې وه، نه له مېره، خو پلار مې یو څه ښه و، اته کاله یې درس راباندې وواىه، په کومه ورځ چې به یې به قمار کې بخت بیدارې کړې وه، نو په خپل نوم به یې بللم، طاهره، خو په تاوان کې به ببرته فاحشه شوم.

فکر خلاص شو، لنډ و، تېر شو، یوه نتیجه راووته، په مرګ کې مې خپل خیر لید. د ځاه د چک پر ژۍ مې ګوتې ټینګې کړې، اوبو ته اوښکې او وینې ګډې ور روانې وې، ببرته مې جټکه وخوړه. لور مې د قمار په یوه داو کې بایللې لیده. له ځان سره مې وویل، طاهرې! ځاه ځوک نه درنه وړي، پښې هم نه لري، همدلته ده، راځه! تر مرګ مخکې یو وار زړور ژوند هم وازمایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورغلم، سړي مې تلويزيون ته کتل، کله کله به يې ډک ي...
خولې ته ور ووړ.
سر ته يې ودرېدم، د شرابو بوتل مې له خولې ونيو، لاس مې پر...
بېرته مې په چټکۍ پرېښود، د بوتل ماتې ښيښې د سړي په ګنو...
وښويېدې. اخ يې هم ونه کړ، بېسده پرېووت.
ريموټ مې را واخيست، يوه مسته سندره مې راوسته.
مېړه ته مې وکتل، په وينو کې پروت و. وروسته يې ګوټې وښورو...
کېناست، تر ډېره يې پر ماته ککرۍ رغوی ايښی و، بيا يې يودم راپا...
خېرې کړې، نه يې زما مخ ته کتل، نه خان ته، سم خرېده، خولې...
راباندې لګولې. ستړی شو، ستوني ستغ وغزېد.
ځان مې سره راټول کړ، په ټول بدن کې مې وچ ځای نه و، ان د ګ...
له نوکانو مې هم وينې څڅېدلې.
پوهېدم چې مېړه مې په دې وارو قناعت نه و کړی، وړه خبره نه...
ساه يې سموله، بېرته را ولاړېده، خو د ده لا په پروتو ستمی خوټ چ...
پر تنده مې د پيالې وارې پرېې وکړ، دا وار مې ولاړېدو ته پرې نه ښو...
له لوښو ډکه الماري مې پرې را ړنګه کړه. ستمی يې هم غلی شو.
ماشومان عادت ول، ان د الماري د لوښو په درانه غږ هم له خپل...
کوټې را ونه وتل. همالته پرېوتم. د مېړه مې يوازې سر له ړنګې الماري...
راوتلی و.
تشناب ته لاړم، سر مې په ډک سطل اوبو کې ننه ايست. په اوبو ک...
مې سترګې لوخې کړې، اول رڼې وې، د شنه سطل، شين ښخ له ورای...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېده، خو ورو ورو سرې شوې. له خولې مې لوی- واړه دومبکان را
وختل، سر مې پورته کړ، له لندو وېښتو مې سرې اوبه څڅېدلې.
په ناستو د تشناب دروازې ته ور وښوېېدم، د وره کیلي مې تاو کړه.
همالته په تشناب کې پرېوتم.
یو وخت مې سترګې رڼې کړې، نه وم مړه، د دومره ډېرې وینې له بهېدو
وروسته مې لا هم ساه اخیسته. اول کوټې ته ورغلم، مېړه مې لا تر
الماری لاندې و، خو سا یې وهله. بیا مې د ماشومانو د کوټې دروازه
خلاصه کړه، ګروپ مې ولګاوه، خپلې لور ته کېناستم. پر سپینو غومبرو
یې د اوږدو بڼو سیورې پراته ول. زوی ته مې وکتل، بڼه ورځ یې نه وه
لیدلې، په ماشومتوب کې یې لا نازک تندي ژورې ګونځې درلودې.
لور مې وسونګېده، ور ومې کتل، له بغوره یې غټ، شین مچ والوت. په
هوا کې مې دواړه رغوي سره وجنګول، مچ لاندې ولوېد، را وامې
خیست، پښې یې وهلې، په موټ کې مې چختاړی کړ. له ځان سره
مې وویل:
- طاهرې! نور داسې ژوند نه کېږي.
دهلېز ته ووتم، درې بنیانه مې را واخیستل، په حویلي کې مې اور ور
واچاوه. سوځېدو یې خوند راکړ، په زوره مې وخندل، د لمبو رڼا ته
کېناستم، پر دېوال زما د لوښ سر د جړو، ببرو وېښتو سیورې تېرې
څوکې درلودې.
تر سپېده چاوده همالته وم. کړېا مې واورېده، کوټې ته ورغلم، مېړه مې
له خپله ځانه الماری لیرې کوله. پر الماری کېناستم، له غولي مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرو د سپینولو تېره چاقو راواخیست، د مېړه پر ستوني مې ور کېښ
پوه مې کړ چې په بیا ولاړېدا کې یې تاوان دی. ده سپینې سترګې ...
نیولې وې.
تشناب ته لاړم، اینې ته مې وکتل، مخ مې وچو وینو نیولی و. پر خ...
مې سړې اوبه تويې کړې. وروسته مې چای تیار کړ، اولادونه مې په ...
ماړه کړل، مکتب ته مې ولېږل. چاړه مې را واخیسته، د ماشومانو ...
کوټه کې اوږده وغزېدم.
کړپا شوه، مېړه مې له لرګي سره راغی، خو زما په لاس کې نیولې چاړ...
په وره کې ودراوه.
ده یوه شېبه په راوتلو رډو سترګو راته کتل، بیا له کوټې ووت.
له هغه وروسته مې وهل ونه خوړل، په یو بل مو کار نه درلود، کوټه مې
ور پرېښوده. زه به له کوچنیانو سره ویدېدم، خو چاړه او د دروازې ترل
مې نه هېرول.
خو ورځې وروسته دا تشویش هم لیرې شو. برق عادل و، ویې نیو، بې
غمه شوم، خو اوس هله اندېښنه را لوېدلې وه. په کور کې یوازې د دوو
هفتو د خوراک پیسې پاتې وې.
یو مازدیګر دروازه وټکېده، ورغلم، د وره تر چولې مې ور وکتل، ډنګر
پیره، برېت خرېیلی سړی ولاړ و، توره قره قلي خولۍ یې پر تندي ایښې
وه، ویل یې چې د کور مالک دی، کرایه غواړي.
وخت مې ورنه وغوښت، خو ده په ډېر احترام راته وویل چې د تېرې
میاشتې کرایه هم درباندې پاتې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پله خبره یې ونه کړه، روان شو.

په حویلۍ کې حیرانه ودرېدم. د خرڅلاو له پاره مې څه نه لرل، د سرو زرو بنګړي او ګوتمې مې لا د واده په اوله میاشت مېړه په قمار کې بایللي ول. کوټې ته لاړم، تلویزیون ښه و، خو ماته الماری او د پیسو په رابړ ترلي زوړ خراب مبایل په پینځو سوو اوغانیو هم نه ارزېدل.

د بلې کوټې دروازه مې خلاصه کړه. غالي هم یو څه راته جوړول، په ګوتو مې حساب وکړ، زر، دوه زره، درې زره...تلوېزیون ته مې اته زره قیمت وټاکه، خو غالي یو ځای پینه درلوده، که مې بخت بیداري کړې وای، نو پینځه زره ښې وې.

چادري مې پر سر کړه، له تلوېزیون سره له کوره ووتم. ما اته کاله په شوربازار کې تېر کړي ول، خو له څېلې کوڅې هاخوا نه وه را مالومه. مېړه مې له کوره وتل بد ګڼل، د واده په اولو کې مې د کوڅې د سر له دوکانه اورلګیت راوور، مېړه مې تېل راباندې وپاشل، د هماغه اورلګیت دانه یې بله کړه. قسم یې و ایست چې له کوره دوهم ځل وتل به دې د ژوند پای وي.

اوس یوه خوا هم نه را مالومېده. په تنګو کوڅو کې روانه وم، د ماشومانو را پام شول، مردکی یې پرېښودې، توکې یې راباندې کولې، ویل یې چې خاله! کوم فلمونه دې خوښېږي؟ سبکس؟

باک نه راته، په دې خبرو روږدې وم، عادي راته ایسېدې.

په بوښتنه پوښتنه جادې ته ووتم، د مستعملو شیانو د پلورلو کوڅه مې پیدا کړه، څو کسانو ته ودرېدم، تلویزیون یې ارزانه غوښت، ویل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د غلا مال دی. قسمونه مې خوړل چې همدا تلويزيون مو ...
مخکې په ديارلس زره واخيست، خو نه يې منله.
ببرته مې اول سرې وموند، ده څلور زره راکولې، په ګټه کې د غلا ...
نه وه. ور مې کړ.
غرمه مې ماشومان له مکتبه راغلل، لورکۍ مې وار له واره د تلويزيون ...
کوټې ته ور منډه کړه، دې يو ترکي سريال نه قضاء کاوه، ببر...
اشپزخانې ته راغله. تلويزيون يې ياد نه کړ، زړه يې نه درلود، اولادونه ...
مې همداسې عادت شوي ول. دوی هېڅوخت د پوښتنې اجازه نه لرله ...
همالته مې کچالو په قاب کې ورته واچول، لور مې خوابدې وه، ډوډۍ
يې نه خوړه، پوهېدم چې په زړه کې يې څه ور ګرځي. تلويزيون نه و ...
لنډه مې وپوهوله چې تلويزون مې خرڅ کړ.
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې را ورغړېدې، ولاړه شوه، په غوسه مې
ورته وويل چې کېنه. دې منډه واخيسته، پسې ورغلم، په کوټه کې مې
تر څنو ونيوله، ببرته مې اشپزخانې ته راکش کړه. دسترخوان ته مې
کېنوله.
د لوبنو د مينځلو په وخت کې مې تر څنګ ور وکتل، خوله يې پټه وه،
ژامې يې نه خوځېدې، له سپېرو شونډو يې د سپېرې وچې ډوډۍ
سپېره وړه څنډه راوتلې وه، له غټو تورو سترګو يې دانه، دانه اوښکې
روانې وې.
اجازه مې ورکړه. دا چټکه له اشپزخانې ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همالته کېناستم، سر مې پر زنګنو کېښود، ومې خندل، په زوره مې وخندل. دومره په زوره چې په پښتاسه کې اینبې پیالې ولړزېدې. بیا مې بیو دم وژړل. د زړه له اخلاصه مې وژړل، په چیغو چیغو مې وژړل. د کلونو کلونو زړه مې تش کړ. باک نه راته چې ګاوندیان به څه وایي.
زوی او لور مې په وره کې راته ولاړ ول، دواړو ژړل.
په زړه کې را تېره شوه:
ـ ظاهري! اولادونه به دې هم ستا غوندې وي.
بېرته مې خپل خان ته خواب ورکړ:
ـ نه، اولادونه به مې زما غوندې نه وي.
لور ته مې اشاره وکړه. راغله، په غېږ کې مې ونیوله. لور مې یودم وژړل، بخښنه یې وغوښته.
وروسته مې دواړه کېنول. خبرې مې ورسره وکړې، خپله مجبوري او د کور کرایه مې یاده کړه، د دوی نظر مې وپوښت...
زوی او لور حیران راته کتل، له دوی سره تر اوسه چا د کور خبره نه وه شریکه کړې. بوازې امر پرې شوی و چې څه کوئ څه مه کوئ.
یوه هفته وروسته د کور خاوند بیا راغی. سهار و، ماشومان مکتب ته تللي ول. د دروازې له شا مې خبرې ورسره وکړې، د یوې میاشتې کرایه مې د وره له چولې ور وایسته، درې زره وې، خو ده د دواړو میاشتو پیسې یوځای غوښتې. وریاده مې کړه چې په کور کې یوه غالۍ لرم، بده نه ده، په وړلو ارزي، خو ده نغدې پیسې غوښتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لومړی په ادب راسره غږېده، ویل یې چې درې اولادونه مې دي
له پیسو پرته یې ژوند سخت دی، خو وروسته یودم جدي شو، اخېږ
خبره یې دا وه چې یا به تر سبا سهاره کرایه را پوره کوې او یا به له کو
وځې.
ورځ مې په چورتونو تېره کړه، شپه هم نا ارامه وم، کرایه به مې له کوم
کوله؟! چېرې به تلم؟! نه پوهېدم.
سهار دروازه وټکېده، زړه مې پرېووت، په وېره ورغلم، ارامه شوم، په
کوڅه کې ماشومانو کرکټ کاوه، توپ یې زموږ حویلۍ ته را لوېدلی و.
اول وار نه و، یوه مې کړل چې د کرکټ له پاره بل ځای پسې وګوري.
زړه مې ډاډه شو، د کور خاوند نن نه راته.
لس بجې بیا دروازه وټکېده، دا وار مې د کوڅې ماشومانو ته غوسه
راغله، په بېړه مې دروازه خلاصه کړه، زر مې پر لوڅ مخ او خلاص تټر
ټیکری را کش کړ، بېرته مې دروازه پورې کړه. د کور خاوند و، بېښنه
مې ترې وغوښته، ومې ویل چې د کور کرایه مې نه ده پیدا کړې.
دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې غالۍ یاده کړه، خو ما ورته وویل چې
اوس په کور کې څوک نه شته، مازدیګر راشه. ده خپل مصروفیت یاد
کړ، ویې ویل چې ښار ته ځي.
زړه نا زړه وم، خو اخیر خپله مجبوري راباندې زوروه شوه، سرې حویلی
ته راغی. په بېړه مې کوټه ور وښوده، زه په کوڅه کې ودرېدم. وارخطا
وم، خو ښه و، په کوڅه کې یوازې له یوه خر پراته سپي پرته بل څوک
سپي مې پرده کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سري له هماغه ځایه را ناري کړې چې غالی ډېره زړه ده. زړه مې خولې ته راغی، خدای خدای مې کول چې په کوټه کې د کومې زړې لرګیني دروازې خوله خلاصه نه شي.

سړی ناوخته شو، ناره مې هم نه شوای ورکولی، د څنګ ګاونډیان پوهېدل چې تر دوولسو بجو یوازې یم. دوی په دې هم خبر ول چې هېڅ خپل نه راته راځي. ناره، مانا، پردي.

په ببره چوترې ته وختم، له کړکۍ مې ور وکتل، سړی په تاخچه کې ناست و، په مبایل کې یې ګوتې وهلې.

کړکۍ مې ور وټکوله، پوه مې کړ چې کور پرېږدي، خو د دروازې د خلاصېدو په وخت کې زما لوخ مخ او خلاص سپین تتر کار کړی و، ده یوازې راته خندل.

د کوټې په وره کې ودرېدم، خوله مې جینګه کړه، خواست مې ورته وکړ چې خدای ومنه، مه مې بې پردې کوه. خو خدای بې څه کاوه، زما د سینو سپین نري چاک زورور و، نه ته.

قران مې ورته راواخیست، ور ویې هم نه کتل، د غالي پېڅکې یې وا‌ړوله، ویې ویل چې د اخیستلو نه ده.

ورته ومې ویل چې چیغې وهم، خو چیغې مې نه شوای وهلی، دی مې داراوه، په چیغو کې مې خپل تاوان و، خلک خبرېدل، ګاونډیان راتلل، که مرداره نه وای دې پردي سړي به زما په کوټه کې څه کول؟!

ومې ژړل، سړی په ډېرو نخرو له حویلي ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره زړه مې نه درلود چې کوخې ته غړۍ ور اوږده کړم. يوه شېبه د پورې دروازې شانه کېناستم. زړه مې دربېده، بيا مې ور مازې چوله کړ. شکر مې وايست، د دروازې تر مخ يوازې خړ سپی ولاړ و.

بل سهار بيا راغی، له کوخې راسره غږېده، خبرې يې مودبې وې، نه يې کرايه ياده کړه او نه يې له کوره د وتلو خبره په خوله راوړه، برعکس بخښنه يې وغوښته، ويې ويل چې خپل کور دې دی، له کرايې پرته پاتې کېدای شې.

دې لوربدا مې زړه خوړ.

دوې ورځې ووتې، سرې رانه غی. په درېيم مازديگر دروازه وټکېده، ما په ګازي تبی پاستي پخول، زوی مې ور ووت، خو بېرته پر يوه خوا کړ راغی، په لاس کې يې له مايع غوړو ډکه پينځه لېتره بوشکه نيولې وه. په حيرانی مې ورته وکتل، ده په خوشالي رايادو کړه چې بوره، چاکليټ او په پلاستيکي کڅوړه کې اينبی شين چای هم شته. يوه قره قلي وال راوړل، په حويلی کې يې کېښودل.

په بېړه انګړ ته ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، د کوخې په سر کې بو ماشوم يو خيرن توپ رغړاوه.

د پلاستيک کړپا مې واورېده، د زوی يو بغور مې پورته راختلی و. ګوته مې په خوله کې ور ننه ايسته، چاکليټ مې ژوندی را وايست. بېرته مې په کاغذ کې ونغاړه، په خلطه کې مې واچاوه. زوی مې په لندو سترګو راته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سودا دوې ورځې لمر ته پرته وه، خو د سړي درک ونه لګېد. درېیم سهار بیا دروازې ته ور ووتم، ور مې نېمکښه کړ، اول د تېزې سپړې بوی راغی، بیا مې د سړي خلاصه اوږده خوله ولیده، خندل یې.

سودا مې ور وایسته، مننه مې ترې وکړه، ومې ویل چې تر موږ نور ډېر غریبان شته.

دروازه مې پورې کړه، خو چوترې ته لا نه وم رسېدلی چې بیا مې ټک ټک واورېد. غوسه راغله، همالته ودرېدم، دا ځل د بندې دروازې لاستی ټېټ شو. زړه مې خولې ته راغی. پښو مې پرک واخیست، کېناستم. یوه شېبه د دروازې لاستی ټېټ پاتې و، وروسته بېرته خپل ځای ته ورغی.

غرمه بیا دروازه وټکېده، داده وم، اولادونه مې له مکتبه په دوولس راتلل، د دروازې په کولپ کې کیلي لا سمه نه وه تاو شوې، چې د دروازې درنه پله تېزه راباندې راغله. سړي وار له واره په غېږ کې ونیولم، وانې مې ووتې، ټول بدن مې بې حسه و، ده مې پر خوله خپله خوله کېښوده، شونډې یې لندې وې، ساه مې نه شواى ایستی، پورې مې واهه، نه کېده، متې یې غښتلې وې. په زحمت مې خپل مخ ترې لرې کړ، ده تېزه سا وهله، په سا کې یې د نصوارو بوی ګډ و.

پر غاړه مې کلکه خوله ور ولګوله، سړي اخ کړل، شاته شو. خپلې غاړې ته یې لاس ور ووړ، ګوتو ته یې وکتل، سرې وې.

په بېړه له دروازې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کولپ کې مې کیلي تاو کړه، همالته کېناستم، ومې ژړل، ومې ژړل، ومې ژړل.
په کوټه کې پرمخې پرېوتم.
یو وخت مې ناره واورېده، ګاونډی وه، د دېوال له سره یې زما نوم اخیست.
"طاهرې! اولادونه دې سره لمر ته ولاړ دي".
ور ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، لور مې په لاس کې وړه ډبره نیولې وه.
دواړو په حیرانۍ راته کتل، خو ما هېڅ ونه ویل، ان ډوډۍ مې هم په پټه خوله ورکړه. بېرته کوټې ته لاړم.
په زړه کې مې اور بل و:
- نو دومره چور!
کوټې ځای نه راکاوه. په حویلۍ کې سره لمر ته کېناستم. خرو خاورو ته مې کتل، یو وخت مې یو دم توپ کړل، ور ومې کتل، لور مې زما له اوږې لاس پورته کړ. نجلۍ په وارخطایي وویل:
- ادې! لمر دی. ناروغه کېږې.
په غېږ کې مې ونیوله، ومې ژړل.
دې وچې سترګې راته نیولې وې.
مازدیګر بیا دروازه وټکېده. د کور خاوند و، بخښنه یې غوښته، خو دا خل ما ورته وویل چې د شپې یوه بجه درته ماتله یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې خوشاله و، اول يې زما د غټو سترګو او خلاصې سپينې غاړې صفت وکړ، وروسته يې په هيجان زما عزت ته قيمت وټاکه، ويې ويل چې يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کرايې به غمه يې.

ماخستن مې د کوچنيانو کتابچې ور ټولې کړې، دوی کورني وظيفه ليکله، ويل يې چې معلم مو وهي، خو ما ورياده کړه چې يوه ورځ مو دي بيا نه وي ليکلې.

دواړه حيران ول، ادې تل د کورني وظيفې په ليکلو ټينګار کاوه، داسې يې نه پرېښودل، درس يې مهم ګاڼه، د دوی اينده يې ورپورې تړلې وه، دا وار يې خپله قلمونه له ګوتو ترې وايستل.

پر دواړو مې نرۍ کمپلې واچولې.

په تياره کې حويلۍ ته ووتم، د بدرفت (د کمود د چټلي) له ځا مې د لرګي درنه تخته ونبويوله. د دې خامې ژورې خاه ژوروالی نه و را مالوم، خو په دې کور کې يوازې مور اته کاله اوسېدلې وو، خاه په دې اتو کلونو کې نه وه پاکه شوې.

د چوترې د سر ګروپ مې مړ کړ. همالته په چوتره کې کېناستم، د زړه دريا مې په خپله اوربده.

ډېر کم يوه بجه مې د دروازې د لاسته د ټاوېدو ورو غنجی واورېد. ورغلم، دروازه مې خلاصه کړه، سړي وار له واره زما تر ملا لاسونه تاو کړل، سينې ته يې ور جوخته کړم، ده نرم عطر وهلي و، له خولې يې د غاښونو د کريمو بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو مې وويل:
- ګډه پرېوتا ښه نه ده!
ده سوکه وخندل، زما خولې ته يې خپلې شونډې را نږدې کړې، سترګې يې ډېرې شوې، مخ مې ترې وګرځاوه، ده زما د دواړو ورنونو تر مينځ لاس تېر کړ، لړ مې خان ور مخکې کړ، سرې يو ګام شاته شو، تياره وه، خو زما د اټکل له مخې دی د څا پر زی ولاړ و. ورو مې د ده بل لاس په خپل لاس کې ونيو، دا ځل يې مقاومت ونه کړ، ګوتې يې زما له ملا ښېلې شوې. يودم مې پورې واهه. سړی کوږ شو. چيغه يې کړه، لاندې په تينګه چټلې کې مې يوازې يو ځرب واورېد.
غوږ مې ونيو. هېڅ هم نه و.
ورو مې د څاه پر سر د لرګي ډېله تخته کېښووده.
ګوتې ته لاړم. ګروپ مې ولګاوه. لور مې کراره سا اخيسته. د دواړو اولادونو په مينځ کې پرېوتم.
تر يوه څه وخته مې زړه درېېده، وروسته مې خان ته قناعت ورکړ، له دې سړي بل رنګ نه شواى خلاصېداى، څوک پوهېدل، چټلو خلکو نه همداسې چټل ځاى ښه و.
سهار وخته د باندې ووتم، زړه مې ولړزېد. د څاه دړه ليرې شوې وه، تر څاه ته ودرېدم، په تيکرې مې بزه پټه کړه، د څاه په خامو دېوالونو کې د لاس او پښو د تم کېدو زور خاپونه لانده ښکارېدل. سړی وتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخته مې بېرته سمه کړه. خای مې پربمانخه. خو لا هم توله حویلی د چتلې بوی نیولې وه.

ورخ ووته، سړی مالوم نه شو، خو د دروازې له هر وار ټکېدو سره به له چاړې سره ور وتم.

بل سهار د جومات ملا او د کوخې یو سپین ږیری راغلل. د چایو ست مې ورته وکړ، دوی هم بله ونه کړه، په چوتره کې مې پلاستیکي فرش ورته ویر کړ.

ډېرې خبرې د جومات ملا کولې، ده اول د اسلام له نظره د نورو د حق د خوړلو په اړه اوږدې خبرې وکړې، د مسلمان د حق خوړونکی یې دوزخي وګانه، بیا یې د مامور قدوس د کرایې د ورکړې غوښتنه رانه وکړه، ویې ویل چې مامور صاحب نېک او متدین شخص دی، پینځه وخته جومات ته راځي، حیا لري، له ډېرې حیا په کوځه کې خوړند سر روان وي، بد یې چا نه دي لیدلي، یو ځل یې جومات ته ګړی راوړه، بل وار یې ترکې بخاری ورته واخیسته...

زه د ده له خبرو پوه شوم چې قره قلي وال مامور قدوس نومېده.

ملا صیب اوږدې خبرې وکړې، مامور قدوس یې د ابرو او عزت سړی وباله، دا یې هم وویل چې په دې وخت کې دا ډول نېک او حیاناکه کسان کم پیدا کېږي. دی یوازې دوه ځله درته راغلی و او په ډېر درناوي یې د کرایې غوښتنه کړې وه، دا وار یې موږ را ولېږلو، ویل یې چې پردی ناموس دی، جنجال نه شم ورسره کولای... په پای کې یې وویل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دا رنګه خلکو عزت ته باید په سپکه ونه ګورو. یا د دوو میاشتو کرايه ورکړه او یا له کوره ووځه.

یوه هفته وخت مې وغوښت.

فکر مې وکړ، نه مې کرايه ورکولای شوای او نه هم دې کور نور خوند راکاوه. دې خامو دېوالونو خولې راباندې لګولې.

بل سهار د کور په پیدا کولو پسې ووتم. له شوربازاره مې ورټ کېده، لیرې لاړم. د کابل په کمپنۍ کې له موټره کښته شوم. ماشومتوب مې همدلته تېر کړی و، دا ځای بې نخښې و، خام کورونه یې ډېر لرل.

په تنګو کوڅو کې مې ډېرې دروازې وټکولې، دوه کوره مې پیدا کړل، خو کرايې یې لوړې وې. اخیر مې یوازې یوه کوټه او یو تشناب وموند. ګډ کور و، خو لاره یې بېله وه.

کور زما په خیر د یوې کونډې و. په کرايه ورسره وغږېدم، بیه یې ارزانه وه، یوازې یونیم زر، خو د پینځو میاشتو کرايه یې پیشکي غوښته. خواست مې ورته وکړ، دا هم پوهېدله چې په دې نمجنه، زړه کوټه کې خدایکه سړی هم ګذاره وکړي، درېو میاشتو ته را ټیټه شوه. پینځه سوه اوغاني مې بیانیه ورکړه.

غرمه ستړې کورته راغلم، ماشومان مې بندې دروازې ته ولاړ ول.

بله ورځ له کوڅې یو تېره غږ راغی. سړي نارې وهلې، د کور زاړه وسایل، زړې اوسپنې، بیطرۍ، پلاستیک او وچه ډوډۍ یې اخیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ووتم، رامي ووست. د کور ټول وسایل مې ور وښودل. ټول يې په شل زره غوښتل، چنې مې ورسره ونه وهلې، خو دومره مې پوه کړ چې نکنده غرمه به راځي.

سږې لاړ، غرمه راغی، اول مې کوټې ته غږی ور اورده کړه، همځوک نه ول، بیا دوارو په بېړه د زرنج بادي له زرو وسایلو ډکه کړه.

غرمه مې اولادونه سبېرو خاورو ته ودرېدل.

ماخستن له يوه پلاستيکي فرش او څو لوښو سره له کوره ووتو. ټکسي مې ونیوله، ساعت وروسته په کمپنۍ کې وو.

کونده په تیاره کې زما ورتګ ته حيرانه وه، کیلي مې ترې را واخیسته، دري ورځې له کوره ونه وتو. ما او اولادونو به ګډه کوټه پاکه کړه، د لندو دیوالونو رالوېدلو خاپونو ته مو ختې ور وتپلې، سپین ګچ مو ورکړ. بله ورځ مې ماشومان نوي مکتب ته را سره پارچه کړل.

وخت ووت، شل زره اوغانۍ رواني وې، تلې.

څومره چې به وخت تېرېده، هماغومره به مې د اولادونو د جامو پېښې زياتيدلې.

وروسته له دوه وخته خوړو سره عادت شوو، سهار او غرمه.

ماښام به وخته پرېوتو. وخته پرېوتا مو په ګټه وه، په خوب کې دېره لوږه نه احساسېدله.

بو سهار مې زوی د مکتب کالي اغوستل، ګېډه يې ننوتې وه، د سینې پښتۍ يې ښې ولاړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل سهار راته کښناست، ویل یې چې مکتب پرېږدم، د بوټونو د رنګولو چل راونسیه.

په غېږ کې مې ونیو. ورپاده مې کړه چې تر اوسه لا ساه راکې چلېږي بله ورځ د خوړلو له پاره هېڅ هم نه ول.

چادري مې پر سر کړه، نانوایي ته ورغلم، ګڼې ښځې ناستې وې، هر تېرېدونکي سړي ته به یې خولې جینګې کړې، دوی د یوې وچې ډوډۍ د اخیستلو خواست کاوه.

یوه شیبه ورسره کښناستم، چوپه خوله وم، سخته وه، ډېره سخته. خواست ته مې خوله نه جوړېده. یو سړی راغی، ټولو ته یې یوه یوه ډوډۍ واخیسته. ډوډۍ ته مې وکتل، ما نه شوای خوړلای، دې خوړلم.

ډوډۍ مې تر څنګ د ناستې ښځې په لمنه کې ور واچوله. چټکه روانه شوم. ګرمي وه، تنګه کوڅه تشه وه، چادري مې پورته کړه، په فکرونو کې ډوبه وم، څوړند سر مې سوکه سوکه ګامونه اخیستل، یو وخت پر خړو خاورو سیوری راباندې راغی، په بېړه مې پورته وکتل، تر څنګ تېرېدونکي له عمره پاخه ږیرور سړي وچې سترګې راته نیولې وې.

په وره کې مې کیلي تاو کړه، تر څنګ مې ور وکتل، سړي پر سمیټي پایه پورې د مېترونو ترلې بکسه خلاصوله، خو ماته یې کتل.

کوټې ته لاړم، غلې کښناستم، فکر مې وکړ، څه به مو خوړل؟! لاره رانه ورکه وه، په کور کې د خوراک له پاره هېڅ هم نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کونج کې کړپا شوه، ناولې جامې مې ليرې کړې، له پلاستيکي خلتې يو موړک را ووت، موړک ته مې دعاوې وکړې. په خلته کې د وچې دوډۍ څو کلک ټوټکه پراته ول.

دوډۍ مې پزې ته ور وړه، د چناسو بوی يې ته، خو بيا هم د خوراک وړ راته واېسېدله، نه به وه، په زوره مې واېسوله. اول مې پرېمينځله، بيا مې په اوبو کې لنده کړه.

غرمه مې اولادونه راغلل، حيرانه شوم، لور او زوی مې ايسکريم غوښتل.

پوښتنه مې ترې وکړه، ويې ويل چې ميتر جوړونکي سړي ايسکريم راته واخيستل.

زړه مې اور واخيست، د مامور قدوس کيسه بيا تکرارېدله، له غبرګو ايسکريمو سره د باندې ووتم، څوک نه ول. زوی ته مې ورغږ کړ، راغی، وارخطا و. ده درېيمه دروازه را وښودله، ويې ويل چې له عمره پوخ سړی همدې کوټه ور ننوت.

دروازه مې ور وټکوله، دوه غبرګ کوچنيان را ووتل، له خيرنو مخونو، شکېدلو جامو او پلاستيکي زړو څپلکو يې غربت اورېده. ورته ومې ويل چې حاجي صاحب را وغواړئ.

بوه يې د کوټ خواته منډه کړه، دويم په راوتلو رډو سترګو زما په لاس کې نيولو ايسکريمو ته کتل. داسې راته ښکاره شوه لکه په ټول ژوند چې يې ايسکريم ته ژبه نه وي را اېستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي راغي، وارخطا و، خبري ته مي پري نه ښود، پوه مي کړ چي له ما او زما له ماشوماتو ليري اوسه، که نه نو په کوڅه کي به دي لوڅ لڅ وشروم.

سړي يوازي ردي ستړگي راته نيولي وې.

غبرگ ايسکريمونه مي ماشوم ته ورکړل.

کورته راغلم، لوړ مي تر وښتو کش کړه، خو زوی منډه راته واخيسته.

کښناستم، زړه مي ډک و، خو ومي نه ژړل. لوړ ته مي وويل چي که دي بيا له کوم چا څه اخيستي ول، تر ستوني دي نيسم. قسم، د چرگ غوندي کغا به دي راته خبرې. د نجلی سبين تيکری لړزېده.

بل سهار مي د کور له مالکي سل افغاني پور کړې، بل کمال مي نه درلود، د بوټونو تور رنگ او برس مي واخيستل، تېغه نانوايي ته ورغلم، کښناستم، برس او رنگ مي پښو ته کېښودل.

اول مي تر څنگ د ناستي خواني سوالگري خندا واورېده، بيا نانواى را غږ کړل، ويل يې چي د نانوايي مخه مه نيسه.

د نانوايي تر مخې يوازي زه نه وم ناسته، گڼي سوالگري وې، يوي ته يې هم څه نه ويل.

هيح خبره مي ونه کړه، د دوکان مخي ته کښناستم، خو دوکاندار په بېړه را ووت، ويل يې چي دلته ستا کښناستل شرم دي، دوکان ته مي مشتريان نه راځي.

حيرانه شوم، دي خلکو ته د ښځو سوال شرم نه ښکارېده، خو د هغوی له کاره يې بد ورل، غرور يې نه منله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د همدې دوکان تر مخ دوه نور سړي هم ناست ول، یوه یې جوار نیني کول، بل ته یوه بوډا خپل لاس پورته نیولی و، تخرګ یې ور خربیه. ضد ونیولم، نه تلم.

دوکاندار په خواره خوله راته وویل چې عزت ته مې ګوره.

دې خلکو ته سوال کول عزت ښکارېده، خو کار کول یې بې عزتي ګڼله. لاړم، د کمپنۍ په بازار کې مې د څلور متره سړک د ګلدان په مینځ کې په سپېرو خاورو کې پلتۍ ووهلې. د چادري له وړو سوریو مې تر څنګ وکتل، په لنډو فاصلو کې کتار موچیان ناست ول.

تر څنګ خوان څنېور موچي را وکتل، تنده یې تروه شوه، بېرته یې د بوټ تر تلي ستن وایسته، خو شېبه وروسته یې یودم وخندل، له سره رنګه ډک بوتل یې را بېرته کړ. ویې ویل چې خلک یوازې تور رنګ بوټونه نه په پښو کوي.

ویوهېدم چې دا مهرباني یې بې څه نه وه، ده زما پښو ته کتل، په زړو څپلکو کې زما د پښو سپین رنګ مهربانه کړی و.

ولاړه شوم، څو ګامه لیرې، د دوو سپین ږیرو موچیانو تر څنګ کېناستم. یو مصروف و، بوټونه یې رنګول، خو بل نصوار تو کړل، وار له واره یې د نصیحت ژبه را واخیسته، ویې ویل چې ښځې په کور درنې ښکاري.

ده اوږدې خبرې وکړې، مرګ یې تر بې حیایي ښه ګاڼه، خو ماته باک نه راته. مخکې لا مړه وم.

د هر سړي په پښو پسې به مې ورمېږ کوږ شو، سپېرو او په خاورو ککړو بوټونو به مې زړه ښه کړ، قسمت مې ورېږې غوټه و، خدای خدای به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې کول چې را وگرځي، خو ساعت ووت، يو هم رانه غی. اخير مې بخت
بيداري وکړه، يوې زړې ښځې بسته خلته راته کېښوده. د ماشومانو پو
اوه جوړه بوټونه او څپلی وې.

ومې رنگول، اسانه وه. د مېږه يوازې همدا يوه نېکي را پاتې وه، د بوټونو
رنگ يې سم غوښت. د ستنې د څوکې په اندازه سپېره ځای هم کنځلې
درلودې.

ښځې اويا اوغانی راکړې. بايد راکړې يې وای، رنگ يې ښه راغلی و،
تک تور، په همدې تور رنگ کې مې د خپلو اولادونو ژوند ليد.

له ښځې مې د ساعت پوښتنه وکړه، له مکتبه د کوچنيانو راتگ ته يوازې
دېرش دقيقې پاتې وې.

نانوايي ته ورغلم، درې تودې ډوډۍ مې واخيستې، په ژوند کې مې
اوله ګټه وه، د غرور احساس مې وکړ. د چادرې پېڅکه مې کش شوه،
هغې خوانې ښځې چې په ما پورې يې خندلي و، د يوې وچې ډوډۍ
د اخيستلو خواست راته کاوه.

وار له واره اجيانی شوم " اجيانی، خدای ومنه، يوه وچه ډوډۍ خو راته
واخله! "

چادري مې ترې کش کړه، ډوډۍ مې خپلې بزې ته ور وړې، خوند يې
کاوه، سرې مې د ډوډۍ له تاوده بويه ډک کړل.

په کوڅه کې نبغ سر روانه وم. زړه مې هوا کوله. اه! وزرې نه وې، الوتم،
په ذهن کې مې سندرې راگرځېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې مې درې هگۍ واخیستې. کورته لاړم، غوړي نه ول، شپېږ وروسته مې په اوبو کې جوش کړې هگۍ او درې وچې ډوډۍ پر هوار کړي اخبار کېښودې. اولادونه مې راغلل، حیران ول، د هگیو پوستکي یې هم په گوله کې ونغاړل.

له کوخې د ایسکریم خرخونکي موزیک راغی. زوی مې ور ولېږه، خان او خور ته یې دوه ایسکریمه راوړل. دواړو ایسکریمونه په خوند خټل، ژبې یې تکې سپینې وې، تکې وینه یې نه درلوده.

ماسپښین مې دوی ویده کړل، پر لاسونو او پښو مې د بوټونو د رنگولو برس وسولاوه، بله چاره نه وه، تورو، خیرنو لاسونو او پښو د نارینه وو شهوت نه راپاراوه.

د سرک گلدان ته ورغلم، خوان ځنیور موچی راغږ کړل، ور ومې کتل، ده تر ځنگ پلاستیکي بوجۍ راته هواره کړه. ترې تېره شوم، د دوو سپین ږیرو په مینځ کې کېناستم، خو خوان همالته راپسې راغی، خندل یې، له ما یې ځانته نږدې د ورتلو غوښتنه کوله.

سر مې پسې ونه گرځاوه، خو دی تر اندازې ډېر سپی سپی کېده، سپک مې کړ. وار له واره یې فاحشه وگڼلم.

زړه مې اور واخیست، خو ځان مې کابو کړ. خوان یوه شېبه ولاړ و، بېرته لیرې پر خپل ځای کېناست. له هماغه ځایه یې را ناره کړه!

- ته فاحشه یې!

بوډا راغږ کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه له شاتو ډک بې سرپوښه
ـ ښځه چې له کوره را ووځي، داسې ده
بوتل. له شاتو ډک خلاص بوتل ته خامخا مچ ورځي. زما خبره ومنه،
په کور کې درنه کېنه، پټه به یې، دلته ګذاره نه شې کولای.
ومې ویل:
ـ نه، ګذاره کولای شم.
یودم ودرېدم. پر ناست ځوان مې منډه ور واخیسته، وار له واره مې تر
ځنو کش کړ، رنګ شو، سندان ته مې لاس ور وغځاوه، نه کېده، درونډ
و، د بوټونو د رنګ ډبې په ګوتو راغی، ځوان اخ کړل، پر تندي یې د
وینو نرۍ لیکه را وبهېده، زړو موچیانو منډه را واخیسته، دواړو تر ولیو
ونیولم. خلک راټول شول، ماشومانو خندل، لویان غلي ولاړ ول.
بېرته خپل ځای ته راغلم، د چادرۍ سپېرې پیڅکې مې وځنډلې،
ځوان ته مې وکتل، غلی ناست و، په دسمال یې د خپل تندي وینه
پاکوله.
راټول شوي خلک لاړل. بیا ورغلم، د ځوان تر مخ ایښې سټن مې را
واخیسته، ومې ویل:
ـ که دې بیا فاحشه راته وویل نو په دې ډک بازار کې به دا سټن به
ک...در ومندم.
د ځوان سترګې زړې راختلې وې.
بېرته خپل ځای ته راغلم. زړو موچیانو سرونه ټیټ نیولي ول، خولې یې
پټې وې، خو ګېډې یې کښېنته پورته کېدې، په ګېډو کې یې خندل.
ما ته هم د مکتب یوې ورې نجلۍ خپلې خبلې را وایستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وروسته مې د بوډا موچي خندا واورېده:

- پاره بلا يې بلاا سرې دي له دي ځايه ورک کړ.

ور ومې کتل، ځوان په دوړو کې پټ و، ليرې ځاى مې جارو کاوه. شپه وروسته يې د موچيتوب وسايل همالته پو ورل.

بوډا ته مې وويل:

- گناه په شانو کې نه ده، په مځانو کې ده. پاک شيان خداى پاک پيدا کړي دي، بايد چټل شيان ترې ليرې کړو.

مازديگر مې پيسې وگټلې، پينځه جوړه بوټونه مې رنګولي وو. ژوند يو څه ښه شو، دومره څه مې موندل چې له لوږې مې ساتلو، وروسته مې دودۍ بېرته درې وخته کړه، خو په اول سهار مې د ژوى گېډه خرابه شوه، ولې به نه خرابېده! گېډه مې له درې وخته خوراک سره نابلده وه.

زه به هر سهار سرک ته وتم، تر مازديگره به مې بوټونه رنګول، ښه و، چا کار نه راباندې درلود، په چادرې کې پټه وم، عمر مې له مالومېده، په رنګ رنګ کريو تورو او خيرنو لاسونو ته هم چا نه کتل.

زه او خپل اولادونه مې ول، نه مې به چا کار دراود او له چا کار راباندې درلود. له هېڅا سره مې راشه درشه نه لرله، لېوره مې هم نه پوهېده چې زه چېرته اوسم، څه کوم، له چا سره يم! زه ورکه وم، له تواو، ان له ځان او خپل ژونده هم ورکه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوا په سړېدو سره مې د ذغالو یوه زړه بخاري واخیسته. د مني په اخېره کې مکتبونه رخصت شول، لور مې په یوه مضمون کې مشروطه وه، زوی په دریو کې.

سبک مې نه کړل، نه ول ملامت، درس به یې څنګه زده کېده، نیم کال یې په اوبو کې لنده دوډۍ خوړلې وه، خو د ژمي په اوله کې مې دواړه په کورسونو کې واچول.

یخني ته مې نه کتل، ان د واورې د اورېدو په وخت کې به هم د دواړو سړکونو په مینځ کې ناسته وم، سپین بخرکي به راباندې تویېدل، خو باک نه راته، لا راته ښه وه، په اورښت کې به زیاتره موچیان نه ول، ناروغه کېدل، خو زه به په خټو کې ناسته وم، پزه به مې بهېده، توخل به مې، د خان غوندې، لندې، په خټو لړلې چرمي موزې به ماته راتلې، موزې به وځلېدې، تازه به شوې، خو زه به هماغسې په خټو ککړه ناسته وم.

ککړه دې وای، نو څه!

د ماشومانو په غومبرو کې مې سرخي پیدا شوه، له خندا سره روږدي شول، شونډې یې نه وتې.

یوه ورځ مې زوی له کورسه راغی، ژړل یې، جامې یې په خټو لړلې وې. ویې ویل چې د کورس تر مخې یوه هلک ووهلم، قلم یې په زور راته واخیست.

پاکې جامې مې ورکړې، ورته ومې ویل چې خیر دی، ته جنجال مه ورسره کوه، خو دوې ورځې وروسته بیا سرې سترګې راته ودرېد. پزه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينې وه. لور مې راته وويل چې مور كرار راتلو، هماغه هلک يو وارې د لندې واورې غوندوسكي راته ونيول.

زوى ته مې د هغه هلک كور مالوم و، دواړه ورغلو، پلار يې را ووت، په نرمه مې ورته وويل چې خپل زوى وپوهوه. سړي هېڅ ونه ويل، ولي به يې ويل! له نرمي نو خدايكه دا خلک سترګه وكړي، لا يې تنده تروه شوه، كور ته ننوت.

يوه شپبه ماتله شوو، بېرته رانه غی.

دوې ورځې وروسته مې زوى كورس ته نه ته. غوسه راغله، خو ده مرګ تر كورس بنه ګانه. لور مې را وغږوله، اول يې څه نه ويل، خو وروسته يې سترګې لندې شوې، سر يې وځړېد، په شرمېدلي غږ يې وويل چې

تېره ورځ هغه هلک زما د ورور كوناټو ته لاس ور ووړ.

له خپل زوى سره د كورس په وره كې ودرېدم، زوى مې په وېره خپل يو همزولي را ونبود، هلک تک ژېړ و، خيرن غاښونه يې لرل.

وار له واره مې لاس ور واچاوه، ده چيغه كړه، زور يې وواهه، خو ما كله په اسانه پرېښوده. زوى ته مې وويل چې پتلون ترې وباسه. د زوى سترګې مې ردې راختلې وې.

هلک كمر بند نه درلود، پتلون مې ترې كش كړ، ګروې (تكمه) وشكېده.

زوى ته مې وكتل، هماغسې وارخطا ولاړ و، له خولې مې لاړې باد شوې، ورته ومې ويل چې وژنم دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی مې د هلک پتلون کش کړ، هلک پر خمکه کېناست. جېغې يې وهلې. زړل يې. خپل پتلون يې ټينګ نيولی و.

هلک ته مې وويل چې زما له اولادونو ليرې ګرځه، قسم! بل وار به ښه کوټه نلست يې.

بيره ښخه راغله. بخښې يې وغوښتم، فاحشه يې وګڼلم.

له خپل زوی سره کور ته راغلم. شپه وروسته دروازه وټکېدمه. ذهن مې مخکې له مخکې همدې شېبې ته تيار و. د پيازو چلپه مې را واخيستم د هلک پلار په دوه دوه کېده. سپکې سپورې يې ويلې. له خولې يې ځګونه بادبدل، ما سوکه دروازه پورې کړه. خو ده د وره په ليخک کې پښه کېښوده. له چاړې سره ور ووتم. ګاونډيان راغلل. لنډ مې ورته وويل چې د ده زوی زما د زوی کوناټو ته لاس ور وړی و. ما پرتوګ ترې وايست.

بيره ګاونډې په راغلې سرې ور ښه وهل. ويې ويل چې زوی دې سم که، لوچک دی. د کوڅې ماشومانو ته په سپکه ګوري. دوی پوښل ته ګنځلې پيل کړې، ما کرار دروازه پورې کړه. کېنه ته راغلم. په سبا مې بيا زوی کورس ته نه ته. وربدم. خو ما وريادم کړه چې زه درسره يم، زړور اوسه.

غرمه راغی، ويل يې چې هغه هلک کورس ته نه و راغلی. خو بله غرمه خوشاله و. هلک په خوړند سر ترې تېر شوی و. زوی او لور مې کهنول. وريادم مې کړه چې په دې وخت کې کمزوري زوند نه شي کولای. دلته که دې توزو ته خوله جينګه ونيوله، تربلندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېژي، نه درته گوري، پر ستوني دې پښه ږدي، له گنبدو دې خوند اخلي، دلته په دوو پښو روان موجودات، ټول انسانان نه دي، لېوان هم شته، زړور به پاست.

دا مې هم ورته وويل چې له دې وروسته به له موره هېڅ هم نه پټوئ.

اول څرمنی (پسرلی) مې له بوډا موچي د بوټونو گنډل هم زده کړل.

اوس مې پښې او لاسونه پر رنگ نه تورول، خدايي تور ول. د ژمي سوړ باد او د اوړي تود لمر رنگ ور اړولی و، گوتې مې له شهوته وتلې وې، وينې ترې څڅېدلې.

خپلو چاودو، تکو تورو لاسونو ته خوشاله وم.

يوه ورځ يوه دنگه ښځه راغله، بوټونه مې ور ورنگول، دې د اوږې له بکسه وره چرمي بټوه را وايسته، لسگون يې راته ونيو، لاړه.

ما يو بل بوټ را واخيست، په برس پسې مې وکتل، هماغه بټوه په خاورو کې پرته وه، ورو مې را واخيسته، د چادري له وړو سوريو مې شاوخوا وکتل، خلک گرځېدل. بټوه مې په چادري کې وکته، سترگې مې ردې را وختې، څلور سوه ډالر او څه باندې يونيم زر اوغانی وې.

کراره ولاړه شوم، دا پيسې مې څو مياشتې بس وې، خو ډېر ژر مې زړه نا ارامه شو. په لاس کې نيولې بټوه درنه راته واښېده، ډېره درنه.

پر زړه مې بوج راغی، ببرته کېناستم، له ځان سره مې وويل:

ـ طاهرې! ته حرامو ته نه يې جوړه.

يو وار مې په ذهن کې د ملا صيب خبره را وگرځېده، ده هره جومه د جومات په لاوډسپېکر کې نصيحت کاوه، زياتره خبرې بې لوځې وې،

د زنا کيسې بې ډېرې په خوند پلټولې. مشاتيڼه يې هم د دخو ډوخيږ په اړه ول. ډېر کله به يې د ستې او تر مشان واهه. زه به د ښځې د مياشتنى ناروغى په اړه دومره لوڅ خبرېنه چې زه به په کور کې د خپلو اولادونو شرمېدم. خو کله به يې نوې خبرې هم کېښې. ځينې به يې چې که مو څه ومونده. نو ډېرې خپلې ټوټې کړې چې د د جنتيانو بې صاحب پيدا نه شونو نه پاست ملامت.

خو په ډک بازار کې به مې خندا ګونده کوله! ټوټې ښه وې. چې کيسه د بوټونو رنګونه او برسونه يې هم راته وړل.

ببرته مې زړه لږ کرار شو. له خان سره مې وويل:

- که راغله. نو ور به يې کړم. که يې درک مالوم نه شو. تو ته يې منډه ورخ ووته. خدای خدای مې کول چې ښځه را نه شي. په زړه کې مې همدا يوه دعا قبوله شوه. ښځه راته غله. فکر مې وکړ چې خدای وبخښلې.

مازديګر خوشاله وم. خان او ماشومان مې تر يو څه وخته له بدبختۍ راوتلي ګڼل. پيسو ته مې په ذهن کې سم حساب وکړ. ډالر مې اوښتې کړي. خلور سوه ډالره څه کم ډېرش زره اوغانۍ راتلې. د ماشومانو د مکتب جامې، بکسونه، بوټونه... مې نوي ليدل.

د کور په دروازه کې مې لا په اولادونو زېرى وکړ. زوى مې خوشاله و. خو لور مې تروه تنده نيولې وه. سپکه مې کړه. ورته ومې ويل چې نو څه وکم! زه به په ټول کابل کې د کوم کور دروازه ور ټکوم چې اې خلکو، دا پيسې د چا دي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله وم، له زوی سره مې ژمنه وکړه چې تکه کباب به ورباندې خورم.
ده تکه کباب نه و خوړلی، د اخیستلو وس یې نه درلود، لور به مې ویل چې ورور یې ډېر وخت کورس ته نږدې د هوټل د کباب په لوګي کې ارته سپړمې ولاړ وي، د کباب په بوی نه مړېږي.
د بینډیو د پخولو په وخت کې مې نرمه سندره ویله، سندرې ته مې موزیک هم جوړ کړ، ځمڅه مې له دېګ سره لګوله، ټنګا یې خدایي ښه راباندې لګېده. خو د لور غږ یودم غلي کړم. ویل یې چې په بټوه کې دوه کارتونه دي.
په بېړه مې ور وکتل، بټوې یو بل کوچیني جېب هم درلود.
کارتونه مې را واخیستل، یو د بانک کارت و، بل د دفتر.
د دفتر کارت مې واړاوه. شاته یې د تلیفون شمېره لیکلې وه.
غلې دېوال ته ور وښوېدم، ولې مې ولګول، زړه مې نا ارامه و، کاشکې بټوې دا کوچیني جېب نه درلوداې، کاشکې کارتونه نه وای، کاشکې مې لور ړنده.
یودم غلې شوم، له ځان سره مې وویل:
- خدای دې یې نه ړندوي.
بېرته مې خپله خبره ترمیم کړه، کاشکې مې د لور پر سترګو یوه شېبه تیاره راغلې وای، یوازې یوه لنډه شېبه، دومره چې دا کوچیني جېب یې نه وای لیدلی.
لور ته مې غوسه راغله، دې باید دا کارتونه نه وای موندلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر په مخه کړم، د زوی شونډې مې همداسې وچې راته ښکارېدې.
کباب یې خوب و.
د لور غږ مې واورېد:
- دېګ وسوځېد.
پزه مې کش کړه، د پیازو د سوځېدو بوی ته.
د ډوډۍ د خوړلو په وخت مې لور را یاده کړه چې ښځې ته باید تلیفون وکړم. خو زما زړه نه و، تلیفون مې بانه کړ، موږ تلیفون نه درلود. لور مې راته وویل چې د ښځې به اندېښنه وي، ورور به د ګاونډي له کوره مبایل راوړي.
بله بانه نه راته جوړېده. هېڅ مې ونه ویل، زوی مې ورغی، یو زوړ مبایل یې را ووړ.
شمېره مې ووهله، تلیفون مې غوږ ته ونیو، اه! که شبکې راته ویلي وای چې دا نومره په دستګاه کې نشته نو سوچې حلوا مې خیراتوله، خو زنګ تېر شو. یو سړی و، خان یې د یوې موسسې د اداري برخې مشر وښود، لنډې خبرې مې ورسره وکړې، د ورکې بټوې خاونده یې کارمنده وه، مننې ته مې پرې نه ښود، ورته ومې ویل چې ښځه دې د بوټونو د رنګولو ځای ته راشي.
سهار مې یو بوټ رنګاوه چې ښځه راغله، دعاوې یې کولې، ویل یې چې همدا یې د یوې میاشتې تنخواه ده.
تېته شوه، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، په غېږ کې یې ونیولم، زما د چادرې پر خیرنه، سپېره خولې یې شونډې کېښودې. لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې بېکونه ومونده، يوه شېبه داسې راته واېښېده لکه خداى چې زما پر سر الښې ايښې وي.

دوې ورځې وروسته بيا راغله، د ژوند پوښتنه يې رانه وکړه، هيڅ شکايت مې نه دراوده، خو زما په ستن سوريو سوريو ګوتو او خيرنې زړې چادرې د غربت چغې وهلې.

ښځې رانه وويل چې د تره زوى يې دوچو مېوو د پاکولو يو کوچينى شرکت لري، که هلته کار غواړې، خبرې به ورسره وکم.

نور مالومات مې ورنه وغوښتل، په شرکت کې يوازې ښځې وې.

خونه مې شوه، دوې ورځې وروسته نوي کار ته لاړم. په څلورو لوړو دېوالونو کې کوچينى خلاص ځاى و، د اهن چادر چت پر اوسپنيزو پايو ولاړ و.

په بېړه مې پر پلاستيکي فرش ناستې ښځې تر سترګو تېرې کړې، اتو ښځو وچه مېوه پاکوله.

يوه بوډا وظيفه را وښودله، ما به يوازې له شنو مميزو سپېره ډکې ايستل. کېناستم، شاوخوا مې وکتل، دوو ښځو کوټه پراته بادام ماتول، يوې له ماتو کړېو چهارمغزو تور پوستکي جلا کول، بلې...

بوډا پر پلاستيکي څوکۍ ناسته و، راډيو يې اورېده، کله کله به ولاړه شوه، پر ښځو به راوګرځېده، بېرته به څوکۍ ته ورغى.

ښځو خړېدلي سرونه کار کاوه.

غرمه يې دودۍ راوړه، په غاب کې د لوبيا تر دانو خړې اوبه ډېرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولـه ورځ مې يوه خبره ونه کړه. دا نه چې ما څه نه ويل، ډېرې خبرې وې، خو کاريګرو ښځو خوله نه چوله کوله.

ماښام کورته لاړم، د ډوډۍ پر وخت به مې کله کله د ښي لاس د دوو ګوتو نوکان بې اختياره سره وجنګېدل، له ممېزو د خلو د ايستلو عادت ورسره ته.

بل سهار په سالون کې خندې و، ښځو لاس راکړ، مينه تاکې راته وايسېدلې، دوی توکې سره درلودې، خو د بوډا په راتګ سره تولې غلې شوې.

سات وروسته بوډا ور وغوښتم، ورغلم، ويل يې چې د ممېزو په پاکولو کې سوکه يې.

دا خل مې ګوتې تيزې ښورولې، خو د بوډا د تندي ګونځې لا پسې ننوتې. وروسته راغی، په غوسه و، ويل يې چې درې ورځې دې امتحاني دوره ده، دومره ورو کار، نه کار. زړه ته مې نه لوېږي چې په درد وخورې.

غرمه يوې ښځې راته وويل چې د کارخانې مالک ډېر وخت په دوبۍ کې وي، په هفتو يې نه وينو، تول واک يې همدې بوډا ته ور سپارلی دی.

ماسپښين مې د بوډا له غوسې ډکه ناره واورېده. ور ومې کتل، په جګو پښو د ماتو شويو بادامو کوټې ته ناست و، په ګوتو کې يې د مات شوي بادام سپينه توټه نيولې وه. ده يوې کاريګرې ته غوسه کوله، ويل يې چې د ځټک له وارې سره پام کوه، بادام بايد له پوستکي روغ راووځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښخې سر خوړند و، غلې ناسته وه، هېڅ یې هم نه ویل، خو دنګر لاس یې لړزېده.

بیا ماته راغی، په پاکو ممیزو کې یې توري ګوتې ننه ایستې، ډک رغوي ته یې ور پوه کړل، ممیز یې بېرته پر کوټه واچول، ودرېد، خو یودم بېرته کېناست، یو ممیز یې ور واخیست، خلکې یې پاتې و.

ممیز یې په دوو ګوټو کې راته ونیو. ما خلکې ترې وایست، ده خولې ته واچاوه، بې غاښونو ورې یې پرې تینګه کړه، له غروره ډکې ورې سترګې یې وځلېدې، دنیا یې فتح کړې وه، خو کور یې ودان، هېڅ یې ونه ویل، لاړ، پر خوکۍ کېناست.

په درېیمه ورځ له کار سره سمه بلده شوم، بلده له اوله وم، له ممیزو د ډکو ایستل جادو نه و، کوم خاص کمال یې نه درلود، خو اوس مې ګوتې تیزې خوځېدلې.

خوشاله وم، غم مې نه درلود، زموږ لوی ارمان وچه ډوډۍ وه. وچه ډوډۍ را رسېدله، خو کله کله به د بوډا رویې خوړلم. دی له ما سره سم و، پوهېدم چې د واسطې په خاطر سترګه رانه کوي، خو پر نورو ښځو تېز ورته، ډېر تېز. کله کله به یې له خولې سپکه خبره را ووته.

یوه ورځ د یوې ښځې پښه د اوبو له ډک جګ سره ولګېده، جګ پر کونه را تاو شو، ښځې چټک لاس ور وغځاوه، خو اوبه د شنو ممیزو تر کوټې لاندې وتې.

بوډا یودم پر ښځې منډه ور واخیسته، پورې یې وهله، له خولې یې بې خونده خبره را ووته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سمه تکه شنه خره يې!

زړه مې اور واخيست، رنګه ښځه مې تر مخ ونيوله. ښځه کېناسته، ژړل يې.

يوه بله ښځه راغله، لانده ممېز يې لمر ته وايستل.

بل سهار مې زوی ناروغه و، کارته ناوخته ورغلم، بوډا راته وويل چې داسې کار، نه کار.

غلې ترې تېره شوم، خو په سبا يې بيا ناوخته شوم. په کوټه سنګي کې کوم چسپکي ماين الوتی و، يو ساعت لاره بنده وه.

بوډا ته مې د لارې د بندېدو وويل، خو دې په دوه دوه کېده، ويل يې چې هېڅوک مفته تنخوا نه درکوي.

اه! حوصله ښه ده، خو هر چاته نه. څومره چې به غلې وم، د بوډا توهين ډېرېده.

لنډ مې وبوهاوه چې له تنخوا مې دوه ساعته پيسې وګرځوه.

ښځو حيرانې سترګې را واړولې، حيرانې يې پر ځای وه، پوهېدم چې دې سړي ته يوې ښځې هم داسې نيغه خبره نه وه کړې.

لاړم، د ممېزو کوټې ته کېناستم.

ګڼا راغله، بوډا ته مې وکتل، د راډيو چاينلونه يې اړول، يو وار به سندره راغله، بيا به يو چا خبرې کولې، وروسته به يوازې د شارتي غوندې کڼ پورته شو.

پوهېدم چې دا د ډېرې غوسې ښه ده. دی به راته، ضرور به راته. د چاينلونو دا ډول اړول طبيعي نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره مې سمه وخته، بودا په ځکو ښو راته کتل، ويې ويل:
- هله نو! نور مې نه يې په کار، ورکه شه.
بيا مې هم حوصله وکړه. له مميزو دکې لپي ته مې ور پوه کړل.
بودا تر مټ ونيولم، چمفه يې کړه!
- کونه ده که غوړونه؟! نه اورې! تاته وايم.
فکر ته وخت پاتې نه شو، د همه پر مخ مې ور خپرې کړې، غټه پزه يې په پنجه کې راغله، بودم يې چيغې کړې، شا پر تخته رنګ شو، پر تتر يې ور کتناستم، مخ ته مې يې سوکان ونيول. ښځې راغلې. په زور يې ترې ليرې کړم.
د بودا بخت ښه نه و، غټه پزه يې په سرو وينو کې پټه وه. موږ ناخونګير نه درلود.
بودا چټک له سالونه ووت. شپه وروسته بېرته راغي، له ورو سترګو يې اور باديده، خو څه يې ونه ويل، زوړ مبايل يې راته ونيو.
زما واسطه وه، وار له واره د کار د اخلاقو او اصولو په اړه راته وغږيده. هغه يې کوله چې ځان ارام وښيي، خو په غږ کې يې غوسه نه شوای پټولی.
لنډ مې ورته وويل چې خدای په امان.
ټليفون يې بند کړ. ما هم خپل بکس را واخيست، د بودا په سترګو کې غرور پروت و.
دروازې ته لا نه وم رسېدلې چې بودا بيا راپسې راغی. واسطه دا ځل نرمه غږېدله، نه پوهېږم، شايد پيدا شوې خلور سوه ډالره به يې سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دربدلي ول. له ما يې په کارخانه کې تر مازديګره د پاتې کېدو غوښتنه کوله.

بېرته سالون ته ورغلم، د بوډا پر څوکۍ کېناستم. پښه مې پر پښه واړوله، يو رغوی پاک کړي مميز مې خولې ته واچول. ښځو په حيرانی راته کتل.

بوډا راډيو ور واخيسته، کوټې ته ووت.

خبه نه وم. دا وار مې لوړه په زړه کې نه را ګرځېده. اوس مې نو د بوټونو په ګنډلو کې وړې وه. مازې دوه تغيره راتلل، اول، له سيوري بېرته لمر ته کېدم، دوهم، سپينو پښو او لاسونو له سره تور ډېدا رانه غوښته. مهمه نه وه. دا يې تور، ژوند يو رنګ نه و.

يو زوړ اخبار مې سترګو ته ونيو.

يو وخت کاريګرې ښځې يودم ودرېدې، شانه مې وکتل، واسطه له يوه دريشي کړي سړي سره راغله. سړي ميانه ونه درلوده، غټې رنې سترګې يې وې، لنډه ږيره يې ګڼه وه، خو د ککرۍ سپين پوستکی يې، تر تورو کمزورو وېښتو رونبانه ښکارېده.

ودرېدم. واسطې لاس راکړ.

سړي لاس وخوځاوه، ښځې کېناستې.

بوډا دوې پلاستيکي څوکۍ راوړې. پر يوې يې خپل زوړ څادر تېر کړ. سړي ماته د کېناستلو بلنه راکړه، زه هم پر خپل ځای کېناستم.

ما دا سړی تر دې دمه نه و ليدلی، خو د کاريګرو ښځو ولاړېدا راته ويل چې که وي، که نه وي، همدا د کارخانې مالک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي له کاريګرو سره په موسکا احوال واخيست. له دوی يې د جوړ ناجوړ پوښتنه وکړه، ويې ويل چې له کارونو يې خوشاله دی، وروسته يې خپلې ترلې ته وکتل، هغې د سترګو په اشارې زه ور وښودلم.

سړي ورو وغږېد، ده د کار قوانين او د خپلې کارخانې اصول تشريح کړل، ويې ويل چې په دې لسو کلونو کې يې چا په کارخانه کې کوم بل يوه ته لاس نه دی ور اچولی، په کار کې هر څه د زغم وړ دي، خو توهين او لاس اچول نه مني.

ده اوږدې خبرې وکړې، په ټيټ غږ غږېده، په هره خبره کې به يې اغلې راته ويل، خو دې احترام خوړلم، ما له دا ډول احترامه ښه خاطره نه دلوده.

په اخبر کې يې راته وويل چې يوې مهمې جلسې ته روان و، خو د خپلې ترلې له پاره يې لاره را کږه کړه، ويل يې چې دا موضوع به له نږدې وڅېړو.

وروستۍ خبره يې دا وه چې متاسفه يم، ماته د يوه سپين ږيري وهل او توهين د زغم وړ نه دي.

بوډا ته مې وکتل، وړې سترګې يې ځلېدلې.

سړي ولاړ شو، خبره خلاصه شوه، مانا نوره نو څه! مخ دې ورک که! خو ترلې يې مداخله وکړه، ويې ويل چې د دې خبرې هم بايد واورې.

سړي ساعت ته وکتل، بېرته کېناست. ماته يې وکتل، ويې وويل:

-څه ويل لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

ـ نه! منئه!

سرې خپلې ترلې ته وکتل، ماته يې مخ را واړاوه.

ـ دومره خو ويلی شې چې دا سپين ږيری دې ولې وواهه.؟! دی دې د

پلار غوندې دی.

ومې ويل:

ـ ځکه خو مې وواهه!

دواړو يو بل ته وکتل.

ومې ويل:

ـ سم وايې، دی هم زما د پلار غوندې ګنده، مرداره او ناولې خوله لري، له سپکو سپورو پرته يې بل څه نه دي زده. پلار مې هم په ښځې لاس پورته کاوه، دی هم همداسې دی، خو پلار مې ښه و، خپله ښځه او لور يې وهله، دی خو پردی ښځې تر متو نيسي، پوزې وهي يې، شنې خرې يې بولي.

غلې شوم، ناستو کاريګرو ته مې مخ ور واړاوه. ومې ويل:

ـ بد وايم؟!

ټولې غلې وې، وارخطا ښکارېدې.

ومې ويل:

ـ د اولادونو تشې، تنوتې ګېډې يې سترګو ته ولاړې دي، له ډاره څه نه شي ويلای، هره يوه د ورځې لس ځله سپکېږي، توهينيږي او لاس ور اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړوره غم پدم، څه مې له لاسه نه وتل.
ومې ويل:
- تا د کار قانون بوازې له بوې خوا حفظ کړی دی، خو د کار په قانون کې به دا هم ليکلي وي چې هېڅوک د کارېګرو د توهين او تحقير حق نه لري، هېڅوک دوی ته ګنځلې نه شي کولای، هېڅوک لاس نه شي ور اچولای، هېڅوک خرې نه شي ورته ويلی....
دوی مې همداسې په حيرانۍ کې پرېښودل. کراره له کارخانې ووتم. بايد حيران وای، دلته ځينې خبرې له فکر پرته وچې کلکې، هوايي منل شوي دي. که کوم ماشوم پر اوږو در سپور شو او ته يې سوکه له اوږو کښته کړې، نو له هرې خوا به دارې در ولوېږي چې دی خو ماشوم دی، نه به پوهېږي، ته خو پوهېږې. ها! سمه ده، دا يې ماشوم، نه به پوهېږي، يوه احمق به دومره نه وي ور ښودلي چې د بل کړکۍ په ډبرو مه وله، په کوڅه کې د ولاړ موټر رنګ ته مېخ مه نيسه. په سودا پسې له بل تلونکي ماشومه پيسې مه وره، جنګ مه کوه، د لوېانو پښو ته پټاکي مه ور اچوه، په کاغذپران پسې پردو کورونو ته مه ور اوړه، د خلکو دروازې مه ور ټکوه، په کوڅه کې روانې نجونې په ډبرو مه وله، ...ښځو ته دا مه وايه چې خاله! کوم فلمونه دې خوښېږي، سيکس؟ خير، دا يې ماشوم، څه به نه ورته وايې.
که کوم مشر درباندې ګرم و، بيا هم ستا مخ تور دی. دی چې هر څه کوي، کوي به يې، حق نه لرې چې پورته ورته وګورې، که دې وکتل، بې ادبه يې. که دی په خلورو روان هم وي، يو فوقيت لري، مشر دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار هم همداسې در واخله، که قتل زوی وکړ او په بدې کې یې د قاتل زوی د ژوند له پاره لور قرباني کړه، هیڅ خبره نه ده، که یې پیسې دربانديې واخیستې او اویا کلن ته یې کېنولې، بیا هم پلار نه دی ملامت، له خپل قسمته به یې ګڼي. که یې په څوارلس کلنۍ کې په قمار کې وارولې، یوه قمارباز، پوډري او شرابي ته یې کېنولې، بیا هم پلار د خپل اولاد بد نه غواړي، خیر به دې په همدې کې وي. ان د ورې ګیلې حق هم نه لري. ځکه چې پیدا کړې یې یې، ډوډۍ یې درکړې.

اه! پیشکه هم خپل پیشونګوري لوږې ته نه پرېږدي، توله ورځ ګرځي، ګرځي، ګرځي، دومره څه ورته راوړي چې ویې ساتي او له احسان پرته یې لوی کړي.

خو دلته همدا یوه خبره هم بس ده چې پلار پیدا کړې یې، وه بابا، ولې یې پیدا کولم؟! ما خو نه و ورته ویلي چې پیدا مې که، بس، خپله لتې او سختې یې وه، د پینځو روپو کاندم یې وانه خیست، له ښځې سره پرېووت، یوه شیبه کښته پورته شو، وسونګېد، سره ساه یې وایسته، احسان یې پر خپل اولاد واچاوه چې وګوره! په څومره زحمت مې پیدا کړې.

څه! انساني غریزه او حلاله نکاح ده، تول کال په کال بچې راوړي، یو یې بیا دی، وروسته خو خپل مسولیت ویېژنه، تر هغه پلار ځان خار که چې مینه درکړي، خوراک، جامو، صحت، تربیې او درس ته دې پام وکړي، له نورو دې وساتي او خپل مسولیت ومني. که احسان دربانديې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوي هم بده نه ده، دليل لري، نور پلرونه د خپلو اولادونو په کيسه کې نه دي، خو دی مسوليت پېژني، پيدا يې کړي، کوڅې ته يې ونه سپارلې، پام درباندي کوي او په سخته کې درسره دی.

خو هغه پلرونه د احترام وړ نه دي چې پيدا دي کړي، خوراک، څښاک، صحت، جامې، تربيه او مکتب دي خدای ته حواله کړي او په ماشومتوب کې دي د قمار په يوه داو کې وارويو.

نه هر ماشوم د ترحم وړ دی او نه هم هر مشر په احترام ارزي. نه د هرې مور تر پښو لاندې جنت پروت دی او نه هم هر پلار د دعا وړ.

مور ته همداسې ويل شوي دي، زما هغه ماشوم تر اوسه بد ايسي چې زما د زوی کوناټو ته يې لاس ور وړی و.

زه به د هغه مشر او ملا هيڅوخت احترام ونه کړم چې مامور قدوس يې ملايکه ګڼله او زه بې عزته ورته ښکارېدم.

زه به هغه پلار ونه بخښم چې د امتحان له پاره مې امادګي نيوله، غوښتل مې چې د پخوا غوندې اول نومره شم، خو دی راغی، کتاب او کتابچه يې په لغته ووهل، ويې ويل چې نور دا شيان در تولوه، په درد دې نه خوري، په قمار کې مې وارولې، خان تيار که، راتلونکې هفته دې واده دی.

ښځني قضاوتونه له اوله منل شوي دي، هېڅا ته غلط نه ښکاري، ان دومره زړه هم نه لري چې د سم او ناسم په اړه يې فکر وکړي، د کارخانې مشر هم همدا باور درلود، د بې حيثيته بوډا حيثيت تاواني شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته مې لاسونه تور کړل، لمر ته کېناستم. خو د موچيتوب په اوله ورځ لا واسلمه ښځه راته ودرېده، خندل يې، وېل يې چې ستا له تګه وروسته مې د تره زوی د بودا په غياب کې له کارېګرو ښځو سره وغږېد، يوې هم له سرې نيمه خوله نه وهله، د تره زوی مې زاړه سرې ته خواب ورکړ. زه غلې وم، دا زما په زورتوب مېينه وه. اخبر يې وويل چې بېرته به خپل کارته ورځم. خو ما نه منله، په همدې موچيتوب مې اولادونه مړېدای شوای.

دا خفه راته لاړه، خو بله ورځ بيا راغله، دا ځل ډېره تېينګه وه.

بل سهار ورغلم، کارېګرې ښځې رانه خوشاله وې، دعاوې يې کولې، وېل يې چې د بودا له سپکې خولې دې وژغورلو.

ځرمې ته واسځله راغله، وېل يې چې د تره د زوی مې خوبنه شوې يې، د بودا پر ځای يې تاته د همدې اتو ښځو مشرې در وسپارله.

تر مازدېګره نا ارامه وم، د (خوبنه شوې يې) ټکي همدلته نه خلاصېده، لګي يې درلوده.

بل ماسپښين بودا راغی، خپله در په دره ورځ يې ياده کړه، په ژړا کې يې راته وويل چې خدای به کوي، ته به کوې.

بودا ته مې تمه ورنه کړه، دی نا امېده د باندې ووت.

له ښځو سره وغږېدم، زړونه يې د بودا د زړه غونډې ډېرې نه وې، نرم وو، وېل يې چې بودا خپلو زامنو شړلی دی، نه کور لري نه اور.

واسځلې ته مې تلېفون وکړ، بودا بېرته کارخانې ته راغی. دا ځل کرار و، خوشکې يې نه کولې، خو له ډېر احترامه به يې سترې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خینې کسان دي په ښو تر هغه نه پوهېږي چې ورته بد نه شي. اول به بدېږي، بیا به پنه ورته ښکاري، بودا ته ښه ښکارېدم، ډېره ښه.
وخت ښه تېرېده، ژوند ښه و ، کور او کارخانه.
د اولادونو جامې مې نوې وې، دواړه مکتب او کورسونو ته تلل، زوی مې د مازدیگر لخوا کلپ ته ته. په کمو مو قناعت کاوه، خوشاله وو. خو یوه شپه تېز باران وورېد؛ چت سوری شو، زه او اولادونه تر سهاره په جګو پښو ناست وو.
د کور خاوندې د کوټې چت جوړ کړ، خو نم ورک نه شو. ما او اولادونو ته مې د پښو دردونه پیدا شول.
بله چاره نه وه. کډه مو څو کوڅې لاندې یووړه. نوی کور دوې خامې کوټې درلودې، یوه یې لمر ته وه، پر بلې د ځنګ د دوه منزله کور سیوری پروت و. خو یوه ښېګنه یې درلوده، بېل کور و، په غټه حویلی کې لمر ته ازاده ګرځېدای شوای، خو لنډ وخت وروسته همدا ګرځېدا هم راباندې ودرېده، یوه ورځ د ځنګ د کور د دوهم منزل پرده وخوځېده، فکر مې وکړ چې کوم ماشوم دی، خو بل مازیگر مې په نیمکښه پرده کې ډبل برېتونه ولېدل.
ان په خپله حویلی کې به مې هم د جامو د وېرولو پر وخت چادري اغوسته.
ما هېڅ نه و کړي، غلې به خپل کارته تلم، خو په یوه هفته کې ټوله کوڅه خبره وه، خوانه، جانه ښکلې کونډه یوازې اوسېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کونډه نارينه وو ته تياره گوله وه. لېدو ته به يې باني پيدا کولې، خو د کوڅې ښځو لمنې رانه ټولولې، دوی ته سمه چټلي ښکارېدم.

په دې تنگه اوږده کوڅه کې به د ملا له اذان سره دروازې خلاصې شوې، زياترو يې اوږدې ږيرې درلودې، خينو ته د جومات فرش ناولی ښکارېده، جاينمازونه به يې پر اوږو ول، پايڅې به يې تر زنگنونو ور پورته کړې وې، په يوه او بل اندې به تلل، خو زما د کور تر مخې به ورو شول.

لکه په سخوندر چې د غويمې غوا بوی ولگېږي، سېږمې به يې ډېرې شوې، پزې به يې پورته ونيولې، بوی به يې وکيښ، رمبارې به يې کړې، بېرته به يې د خدای کور ته مخه کړه. دوی خدای يوازې په پورته کړيو پايڅو کې ليد.

خبرېدم، رنگارنگ خبرې راتلې، زياترو يې د امريکايانو په دفترونو کې لوڅه لېړه ليدم. دوی ته هغه ښځې له دين او حيثيته وتلې ښکارېدې چې له کوره به توله ورځ ورکې وې.

بوه ورځ يوه زړه گاونډی راباندې مهربانه شوه، چټلې يې وزغمله، راغله، ما له چايو ډکه پياله ورته کېښوده، دې د زنا گناوې را يادې کړې، لوڅه يې د دوزخ په سرو لمبو کې ودرولم.

باک نه راته، دا يې د دوی په خبره په سرو لمبو کې ولاړه، نو څه؟! زه په دې دنيا کې لا سوځېدلې وم، ما بايد د ښېلو اولادونو له پاره دا خبرې منلې وای.

خو د دې تنگو او چټلو کوڅو اوسېدونکي د همدې کوڅو غونډې چټل ول. کار ته د تلو په وخت به مې سمې کنځلې اورېدلې، د دوکان تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ناستو سپين ږيرو او خوانانو فاتحه بللم، وروسته نيغ راته ودرېدل، ويل يې چې هله نو! بار او بستره دې تړه، ، ورکه شه، زموږ خوانان مه بې لارې کوه.

ولې به مې بې لارې کول؟! نه پوهېدم، ما خو چاته نه و ويلي چې راشه، راسره پرېوزه. دوی به سهار او مازديگر زما د کور تر مخې ولاړ ول.

سترگې به يې نه رانه اړولې، ان زما زړې، سپېرې چادرې ته به يې هم د مخې لمنې پورته راختلې وې.

زه په دې سپينو پاکو او سپېڅلو خلکو کې تور داغ وم.

بله ورځ د جومات ملا راغی، ده تر اخيره راته ونه کتل، سترگې يې ټيټې وې، زما پټ مخ ته کتلو هم گناه درلوده، ده په ډېر احترام له ما د کور د پرېښودلو غوښتنه وکړه. ورته ومې ويل چې سمه ده، خم، خو ما دلته د يوې مياشتې پېشکې کرايه ورکړې ده.

په سبا يې تر يوې مياشتې ډېره کرايه راته ټوله شوه، چټلې بايد دا مقدس ځای پرېښې وای.

يوه هفته به هر مازديگر د خوشال خان په کوڅو کې گرځېدم. تمه مې وخته، دلته د کور کرايې ډالر غوښتل.

نه کېده، بېرته تنگو کوڅو ته ورغلم، کورونه ول، خو گډ، اخير مې يو ارزانه کور وموند. کور نه و، د موټر له گراجه يې يوه تنگه کوټه او تشناب جوړ کړي وو، خو ښېگڼه يې دا وه چې سړک ته نږدې و، د مقدسو خلکو نه راپام کېدل. لنډه به سړک ته ور وختم، موټر ته به مې لاس ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ درې کاله په همدې یوه کوټه کې تېر کړل. نه مو په چا کار درلود او نه چا کار راسره لاره. شناخت بنه و، پام مې غلطېده، زړه مې تشېده،، سترېا مې ونه، خو ماته یې ستونزې پیدا کولې. ان په دې موده کې د خنګ ګاوندی ته هم ور نه غلم، له خلکو سره په فاصله کې مې خېل خیر لید.

یو ځل مې لبور له موټره ولید، د چادرې ورو سوریو ته مې هم لاس ونیو.

زما ټول ژوند زما اولادونه ول.

اولادونو ته مې یو مستعمل تلویزیون واخیست، لور به مې د ورځې یو ساعت درامه لیدله.

ماخستن به مو تر خبرو خندا ډېره وه، خو وروسته مې لور یودم خوابدې شوه. ډېره خوابدې.

غلې وه، زما هرې پوښتنې ته به یې لنډ ځوابونه راکول (هو) یا (نه). کتاب به یې مخې ته پروت و، خو دې به دېوال ته کتل، له ډودۍ ژر ولاړېده.

په لنډه موده کې یې رنګ ژېړ شو، سترګې یې پکې را وختې، وچه کلکه شوه، کله کله به یې ژړل.

ډاکټر ته مې وروستله، اورده نسخه یې ورته ولیکله، ویل یې چې نجلۍ ژور خفګان لرې.

له لور سره کېناستم، خبرې مې ورسره وکړې، ورته ومې ویل چې څه غم لرې! وایه، څه غواړې؟ ځان به گرو کم، تا ته به ستا د خوښې شی واخلم.

دې یوازې راته کتل.

اولادونو مې هېڅ خبره نه راته پټوله، همداسې مې عادت کړی ول. دوی هم کومه بله چاره نه درلوده، له ما پرته یې بل څوک نه درلودل، هم یې مور وم او هم پلار، زړونه به یې ماته تشول، خو دا ځل نجلۍ غلې وه، ډېره غلې. ورته تېنگه شوم، ویې ویل چې هېڅ خبره هم نه شته.

خبره وه، حتما وه، خفگان بې دلیله نه وي، خامخا دلیل لري، خو لور مې دلیل نه وایه.

بوماز دیگر مې ورته وویل چې خامخا به راته وایې، دا غلې وه، خو ما په کراره نه پرېښوده، د دې خبرې مالومول مهم ول، بودم غوسه ورغله، ټټرې بې وهلم. تشناب ته ننوته، ور یې وتاړه.

او! ما تر دې دمه له اولادونو ترخه خبره هم نه وه اورېدلې.

حیرت یووړم، دې کوم مشکل درلود؟ نه پوهېدم. په غربت کې مې د اولادونو جامې نوې وې، خوړه ورسره غړېدم، مکتب ته به دواړو یو یو لسگون وړل، زوی مې کلپ ته تلو، په دوو هفتو کې مې خامخا دواړو ته یو یو خوراک تکه کباب اخیست.

د لور خفگان تاثیر راباندې وکړ، گوتې مې ورو شوې، په بسته ورځ کې مې چارک ممیز نه پاکول، خو د خوشکې څوک نه ول. بودا به یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته خندل. يوه ورځ يې سپېلني راته ودودول، ويل يې چې بدې سترګې به در واوړي، په کار کې ډېره تېزه يې.

نجلى مې بيا ډاکټر ته ور وسته، نسخه يې بدله کړه، خو وېې ويل چې دا د دوا کار نه دی، د خفګان علت به پيدا کوې، علت به له مينځ وړې.

کوم علت؟ نه را مالومېده.

يوه شپه مې د لور خندا واورېده، په خوب کې يې خبرې کولې:

ـ رامينه! مه! ايسکريم دې راباندې چپه کړ.

زړه مې اور واخيست، اول مې د نجلى اوږې وخوځولې، بيا مې ګرېوان ولګاوه، نجلۍ په ځای کې ناسته وه، حيران يې راته کتل.

په ولاړو مې وويل:

ـ رامين څوک دی؟!

د نجلى سترګې ردې راوختې. سر يې وخوځېد.

مخامخ ورته کېناستم، ومې ويل:

ـ زما ځواب دې رانه کړ.

نجلى غلې وه.

ومې ويل:

ـ په خوب کې دې رامين ياداوه.

سر يې پورته نه کړ.

يودم مې تر څنو ونيوله، نجلى چيغې کړې. زوی مې په خپل ځای کې کېناست. په خوبولو سترګو کې يې حيراني راګرځېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو وخت مې پام شو، د لاس پر ورغوي مې وينه پرته وه.
دېوال ته ور وښويېدم، همالته کېناستم. پرتې نجلۍ ته مې وکتل، پزه يې وينې وه.
يودم مې وژړل.
زوی مې راغی، زما پر اوږه يې لاس کېښود.
ورو يې وويل:
- ادي! څه خبره ده؟
ګروپ مې مړ کړ، په کمپله کې ننوتم، تر ډېره خوب نه راته. يو وخت مې سترګې رڼې کړې، لمر د کوټې له کوچينۍ کړکۍ را لوېدلی و.
دېوال ته مې وکتل، د اولادونو د مکتب جامې نه وې.
توک تړوک وم، هومره هم نه. کار ته تلای شوای، خو ښځې مې نه تلې.
غرمه مې اولادونه راغلل، لور ته مې هيڅ ونه ويل، ښه نه و، زوی مې خربده، خبره مې مازديګر ته وساتله.
مازديګر مې زوی کلپ ته لاړ. له لور سره کېناستم، د رامين پوښتنه مې ترې وکړه، سر يې خوځند و، خوله يې په امبور نه خلاصېده.
د لور نسخه مې را واخيسته. سړک ته ووتم، ما مبايل نه درلود، د يوه دوکاندار له مبايله مې ډاکټر ته تليفون وکړ، د ډاکټر په ياد نه وم، سم يې ويل، يوازې زما لور خو نه وه، د ورځې ډېر ناروغان ورتلل. ورته ومې ويل چې لور مې دوه څله درسته، اوس يې د خفګان علت مالوم شو، نجلۍ مينه راته ښکاري. ډاکټر لنډ راته وويل چې مينه زور خفګان لري، له غوسې کار مه اخله. دا ستونزه په کراره حل که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته کور ته راغلم، تلويزيون لګېدلی و، خو نجلۍ دېوال ته کتل.

بيا مې خبرې ورسره وکړې، ومې ويل چې ته لا تر اوسه په لسم صنف کې يې، وړه يې، دا خبرې دې له درس او ژونده باسي.

دې يوازې را وکتل. غټې سترګې يې له اوښکو ډکې وې، بېرته يې سر وځړېد.

زړه مې اور واخيست، خو بله خبره مې ونه کړه، پوهېدم چې دا د کرارۍ کار دی.

ورځې تېرې شوې، نجلۍ ونه خندل. يو مازديګر يې ژړل.

ما مينه نه پېژندله، د مېينتوب وخت مې ونه موند، په کوچنيتوب کې واده شوم، ځکه په مينه نه پوهېدم، درد يې نه و رامالوم، اوس مې دا درد په خپله لور کې ليد.

تر څنګ يې کېناستم، کراره مې را ړنګه کړه، نجلۍ زما پر اوږه سر ولګاوه. ژړا يې تېزه شوه، په ژړا کې يې وويل:

- ادې! زه يې هم خدايکه غواړم، خو نه کېږي، رامين له هېرېدو وتلی دی.

د هغې په ګڼو وېښتو کې مې ګوتې تېرې کړې، ومې ويل:

- رامين څه کاره دی؟

غريو واخيسته:

- انجنيري وايي.

څنګه مو سره وپېژندل؟

نجلۍ غلې وه.

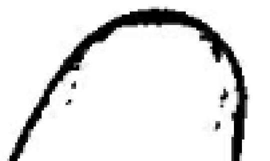

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه مې تکرار کړه:

ـ خنګه مو سره وپېژندل؟

نجلۍ وویل:

ـ یو سهار مکتب ته تلم، له شا یې راپسې غږ کړل، ویل یې چې قلم درنه ولوېد.

سم یې ویل، بکس مې سوری و.

بل سهار مې بیا ولید، کتابونه یې په لاس کې وو. دواړه یوه تونس ته ور وختو. زما کرایه یې ورکړه، خو تر اخیره یې راته ونه کتل.

بیا مې ونه لید، خو یو سهار مکتب ته تلم چې یو موټر راته ودرېد، ور ومې کتل، هماغه هلک و، ویل یې چې هسې مو هم لاره یوه ده. که دې زړه وي، شاته کېښنه.

منته مې ترې وکړه، موټر ته ور ونه ختم. ده هېڅ ونه ویل، روان شو. څو واري مې بیا تر خنګ تېر شو، راکتل به یې هم نه، خو بوه ورځ په خپله ورنه ودرېدم، خدای خبر چې ولې! نه پوهېدم، خو زړه مې دربدا غوښته، پښې مې نه راسره تلې. ودرېدم. یو وخت د موټر د شا په سیټ کې ناسته وم. ده یوه خبره هم ونه کړه، مکتب ته نږدې له موټره کښته شوم.

وروسته به په خپله ورته ماتله وم، په کوم سهار چې به رانه غی، توله ورځ به مې پر سر درد و، خو ښه و، رامین دېره غیرحاضري نه کوله، موټر به راته ودرېد، د شا سیټ ته به ور پورته شوم.

رامبن به ډېر وخت غلی و. خو کنه که به يې د موټرو بيروبار زړه خو
شکايت به يې کاوه. له ده مې هېڅوخت نې باکه خبره نه اورېده
وروسته د غرمې له خوا هم ورسره راتلم. دواړه تقريبا په يوه وخت
رخصتېدو. يا به دی راته مانله و يا زه.
نجلی غلې شوه. ومې ويل:
- نور؟
- هېڅ! همدا!!
- بل ځای نه يې ورسره تللې؟
خدايزده د نجلی په ذهن کې سرخې له کومه شوه. ورو يې ويل:
- دوه ځله يې ايسکريم راپاندې وخوړل.
ومې ويل:
- هلک هم درباندې مين دی؟
غلې وه.
فکر مې وکړ، دا خبره بايد يو طرفه شوې وای. نجلی ته مې وويل چې
غواړم هلک ووينم.
دا وارخطا شوه. خو ما له دې خوان سره غږېدا غوښته.
دوې ورځې وروسته مې لور د هلک نومره راوړه. زنګ مې ورته وواهه،
هلک زړور و. فاضل بېک ته مې را وغوښت. فاضل بېک د کمپنۍ اد
کونه سنګې په منځ کې دی. د غزنې د موټرو اډه سره ادرس و. نه يې
غلطوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لور سره ورغلم. لور مي بوه سپينه زړه ګړولا را وښوده. تر لور مي ګامونه ګړندي کړل، د موټر بنده شيښه مي وټکوله.

يوه ښکلي ځوان شيښه ټيټه کړه، ورو يې وويل:

- معاف ګړه! ماتې پيسې نه شته.

نه و ملامت، ما لا خپله چادرې نه وه نوي کړي، د چادري د نوي ګېدو وس مي درلود، خو زړه چادري راته ښه وه. همدې څيرني، زړي ټوټې له مردارو سترګو ساتلم.

ځوان بونډم دروازه خلاصه کړه، بخښنه يې وغوښته، ده زما تر څنګ زما وازه لور ليدلې وه.

ځوان اوږدې بنورې سترګې درلودې، د مخ سپين پوستکي يې صاف و. د تورو ويښتو څوکې يې پر ورځو پرتې وې. غاړه يې په برګ دسمال کې پټه وه.

له سلام وروسته يې په ډېر احترام له موږ هيله وکړه چې دلته د سړک سر دی، موټر ډېر تېرېږي، د خبرو له پاره به کوم مناسب ځای ته لاړ شو، خو ما هماغه ځای ښه وګاڼه.

هماغه مې په ولاړو د ده د کورني په اړه مالومات ترې وغوښتل. ده وويل چې په کور کې دوه ورونه يو، کور يې خپل دی، موږ يې دا ډېر وخت ناروغه ده، له ځايه نه شي پورته کېدای. پلار يې په ده افغانانو کې دوکان لري...

دوهمه خبره مي له لور سره د واده په اړه وه:

- زما له لور سره واده کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړور يې راته وويل:

ـ هو.

ـ خو زه شرطونه لرم.

نيغ يې راته وکتل.

ومې ويل:

ـ لور مې ببل کور غواړي.

ويې خندل:

ـ اسانه دي.

ـ نو ته دومره پيسې لرې؟

ـ پيدا کوم يې.

ـ له کومه؟

ـ خداى لوى دي.

د خداى په لويي کې نو ما هم شک نه درلود، خو ځواب يې قانع نه کړم، خداى کور نه ورته جوړاوه.

بله پوښتنه مې وکړه:

ـ له خپلې کورنۍ به ببلېږي.

ـ پوهېږم، ببل کور يانې له کورنۍ بېلېدا.

ومې ويل:

ـ زما لور دومره درباندې گرانه ده؟

ـ د هغې له پاره مرگ منم.

ـ رښتيا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبې خندل:

ـ نو ته بې نه منې؟

ومې ويل:

ـ د غاړې دسمال دې راکوی شې؟!

هلک په حيرانۍ راته کتل.

ومې ويل:

ـ د غاړې دسمال!

هلک دسمال راته ونيو. شاته يې ودرېدم، سترګې مې ور وتړلې.

لور مې وازه خوله نيولې وه.

ومې ويل:

ـ که تر دې سړک په منډه واوښتې نو لور مې ستا شوه. اوس، همدا ګړی. تر لاس بې نيسه. څه!

خوان ولاړ و.

ومې ويل:

ـ سل په سلو کې نه مرې. پنځوس فيصده د ژوندي پاتې کېدو چانس لرې. لور مې په پنځوس فيصده چانس نه ارزي؟!

هلک يودم دسمال له سترګو لېرې کړ. له خولې بې لاړې باد شوې:

ـ ته لېونې يې. وژنې مې!

په موټر کې کيناست. تور تايرونه وګرځېدل. د راپر سوځېدلي بوی مې سږمو ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور مې یودم وژړل. همالته د سړک پر غاړه پر سیمټي جدول کېناسته،
په ژړا کې یې وویل:

- تا د ملندو له پاره راغوښتی و!

ومې ویل:

- نه، خو ده ویل چې ستا له پاره تر ژوند تېر دی.

- دا ملندې نه وې، نو څه وې! کوم څوک به هم په دې تېزو موټرو کې پټې سترګې تر سړک تېر شي!

تر څنګ یې کېناستم، ومې ویل:

- دا هلک ماته په واک ښکاره نه شو.

لور مې راته و هم نه کتل.

ومې ویل:

- دا هلک دې بدبخته کوي، په اول خل مې لید، خو له یوې پردې ښځې سره زړور غړېده. داسې راته واېسېد لکه له ډېرو ښځو سره چې غړېدلی وي.

لور مې دا خل نېغ راته وکتل، په سترګو کې یې له ما کرکه پرته وه.

ومې ویل:

- بله خبره! دی ستا له پاره تر خپلې کورنۍ او ناروغۍ، شلې مور تېر و، چا چې مور او کورنۍ درته پرېښودې، یوه ورځ تا هم د کوم بل له پاره پرېږدي. په داسې خلکو له حده ډېر باور، له حده ډېر تاوان لري. نجلۍ غلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

ـ نور به له دې هلک سره نه وینې.

څه یې ونه ویل.

چیغه مې کړه!

ـ پوه شوې؟!

نېغ یې را وکتل. په لندو سترګو کې یې بغاوت پروت و.

ومې ویل:

ـ سمه ده.

په چادري کې مې غبرګ لاسونه نه ایستل، د چادري خولی مې تر سر پورته کړه، په هوا کې مې وګرځوله، د چادري واړه سوري مې شاته کړل. هېڅ مې هم نه لیدل. یودم مې پر سړک منډه ور واخیسته، کڼ شو، پرله پسې تېره هارنونه راغلل، نورې کڅاوې مې واورېدې، کنځلې او هارنونه سره ګډ ول.

یو وخت یو چا تر مټ ونیولم، د لور ژړا مې واورېده، بېرته یې شاته بوتلم. د چادري مې پورته کړه، د سړک په مینځ کې څو موټر کاړه ولاړ ول، د یوه مخه بېرته د کمپنی خواته تاو شوې وه.

موټروانان ډونګېدل. نارې یې وهلې، دېوه چیغې تر ټولو تیرې وې، ویل یې چې دې لېونی ته خنځیرونه واخلئ، کلکه یې وتړئ.

لور مې ژړل.

ورو مې وویل:

ـ یو به غواړې! یا مور، یا رامین.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور مې چيغې وهلې، له رامينه تېره وه.

ورځې ووتې، د رامين په اړه نه ما څه وويل او نه هم نجلۍ، خو دا د پخوا غوندې خفه وه. نه يې خوب درلود او نه خوراک، پوهېدم چې رامين يې له زړه نه وځي.

زه به کار ته تلم، توله ورځ به ورکه وم، ماښام به مې له کوټې سنګي د ډېګ سودا راسره راوړه، دوډۍ به مو وخوړه، تول به غلي پرېوتو.

لور مې په څلور نيم مياشتني امتحانونو کې په دوو مضمونونو کې پاتې وه.

ورباندې غوسه نه شوم، دومره مې ورته وويل چې عاقله او بالغه يې، تصميم دې خپل دی. که له رامين سره واده کوې، په مخه دې ښه.

دې وژړل، خو ما اوښکه هم تويه نه کړه. که انسان وای او زه يې خپل خان ګڼلای، نو زه به يې درک کړې وای، زما سختې، لوږې، تندې او له دوی سره خوارې به يې سترګو ته درېدلې وه، که نه وه، نو نه به وه.

څه مې کوله. د هغه چا دنيا اوسه چې ته يې دنيا يې. زه اوس د دې دنيا نه وم، خپل ژوند يې و، نور له ډېرو نصيحتونو کانګې راتلې.

يوه ورځ د کارخانې بودا راته وويل چې رييس غوښتې يې!

اه! دا يې لا بل غم.

مجبوره وم، ادرس مې ترې واخيست.

دومره پوهېدم چې د کارخانې مالک يوه بله کارخانه هم لري، خو ما تر دې دمه نه وه ليدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم. کارخانې په عمر بوخ خوګېدار درلود. خو دروازه يوې زړې ښځې راته خلاصه کړه.

د لوېې تکې شنې حويلۍ په سر کې دوه منزله ښايسته تعمير ولاړ و. ورننوتم. په يوه لوی سالون کې د يوه اوږده ميز دواړو خواوو ته ښځې ناستې وې. ټولو سپينې جېنې. لږ شنه ټيکري او شنې دستکشې لرلې. دوی پاکه کړې وچه ميوه په وړو پلاستيکونو کې اچوله.

زړه ښځه يوړته وخته، زه هماغسې ماتله شوم. ښځو خپل کار کاوه، ټولې غلې وې. يوې بلې خواته يې نه کتل. بوازې د پلاستيکونو کرپا اوربدل کېدله.

په پلاستيکونو کې اچول شوې ميوه يوه لوی ماشين ته ورتله. هلته کارټن کېدله.

زړې ښځې را غږ کړل. يوړته ور وختم. يوه دروازه يې راته خلاصه کړه. ريس مې له بودا سره له دعوې را وروسته نه و ليدلی.

ده توره دريشي اغوستې وه، ګوتې يې د کمپيوټر په کيبورډ چټکې خوځېدلې.

ماته يې وکتل، ودرېد.

زړې ښځې دروازه بوري کړه. په خپله مخه لاړه.

سرې وخندل، له ماپې پر پسته خوکۍ د کېناستلو غوښتنه وکړه.

اه، دي خندا او دي براخېتوب خوړلم.

چاره نه وه. خوکۍ ته ورغلم.

ده خپل خای پر پښود. ماته مخامخ نږدې کېناست.

اول يې د کورنۍ د جوړ ناجوړ پوښتنه رانه وکړه، لنډ ځواب مې ورکړ وروسته يې د کارخانې احوال رانه واخيست، بيا يې بوډا مينځ ته را واچاوه، څو ټوکې يې وکړې، تکی خندا يې نه درلوده، خو په ټوکو کې مې بوډا ته سپکاوي حس نه کړ. ده خندل، خو زه غلې وم. د ده بې دوله اوږدې خولې، خندا او ټوکو خوړلم.

اخير يې راته وويل چې په همدې شرکت کې يې يوې کاريګرې کار پرېښود، ته مې ښه وګڼلې، دا کار يو څه پام او چالاکۍ غواړي، که دې خوښه وي له دې وروسته به دلته راځې.

څه به مې ورته ويل، له مجبوريته مې هم خوښه وه.

ده چای را وغوښت، خو ما منته ترې وکړه.

سبا نوي ځای ته ورغلم.

مشر له خپله دفتره راکښته شو، نورو کاريګرو ته يې ور معرفي کړم، يوې چاغې ښځې ته يې وويل چې ماته زما وظيفه را وښيي.

دی بېرته دفتر ته وخوت. دفتر يې غټه ښيښه درلوده، په ناستو مالومېده، ښيښه د سالون خواته پرې وه.

ښځې سپينه چپنه، دستکشې او شين لنډ ټيکرى راکړ، دلته همدا لباس جبري و، وروسته يې کارتنونو ته وروستم. وبې ويل چې دا مېوه دوبۍ او هندوستان ته ځي، هغه کارتنونه ترې ښل که چې لېبلونه يې کاږه لګېدلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار اسانه و، پينځه، پينځه نيم سوه کارتنه مې ولېدل، يوازې پينځه کارتنه مې ښه ل کېښودل. چاغې ښځې ته ورغلم، ويې خندل، بېرته يې کارتنونو ته ور ولېږلم، ويل يې چې په دې کار کې دقت مهم دی.
تر غرمې مې دوه ځله سره واړول، بل کارتن مې ونه موند. ما هم څه ونه ويل، پاتې ورځ بېکاره وم. سبا يې هم د تېرې ورځې تکرار و. له بنډلونو مې تر لسو کم کارتنونه ښه ل کړل.
بله ورځ مې زړه تنګ شو، چاغې سرکاريګرې ته ورغلم، هغې را ياده کړه چې دمګړۍ خو رييس همدا وظيفه درسپارلې ده.
بل سهار په خپله راغله، راته وېې ويل چې د بېکارۍ پر وخت به پر نورو ښځو راګرځې، د مېوې تلل او په پلاستيکي خلتو کې به يې اچول زده کوې.
هماغسې مې کول، تر غرمې به کارتنونو ته ناسته وم. پاتې ورځ به پر ښځو راګرځېدم.
له دې شرکته به د ورځې پينځه سوه ډک کارتنه وتل.
مشر به هر سهار راغی، په سالون کې به يې له ټولو سره لنده عمومي سترې مشې وکړه، پورته به وخوت.
په ده پسې مې پام و، هېڅوخت به يې له ښيښې لاندې نه راکتل. ټوله ورځ به يې کمپيوتر ته وچې سترګې نيولې وې.
ده په هېڅا کار نه درلود، خو کله کله به يې يوه کاريګره پورته ور وغوښته، غم دا و چې شعبې ته د کاريګرې له ورتګ سره به دې هم له ښيښې پورته شو، دواړه به نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ یې زه هم ور وبللم. زړه مې پښتو ته راغی، د شعبې د وړه له خلاصېدو سره له خپل ځایه را پورته شو، مخامخ راته کېناست.

وار له واره په تجارت کې د بهرنیانو د اصولو په اړه وغږېد، ویې ویل چې بهرنیان ډېرو وړو خبرو ته هم پام کوي، کوچینی غلطي نه مني، له ایمیلونو به یې پېزې ته راشې.

ده کابو پینځه دقیقې خبرې وکړې، بیا یې په ډېر احترام کمپیوټر ته ور وبللم، یو ایمېل یې خلاص کړ، په عکس کې د دوو کارتنونو لیبلونه کاږه راغلي ول.

مشر وویل چې دې په دوبي کې له یوه شرکت سره قرار داد لري، همدا مېوه له هغه ځایه اروپاه ته لېږي. همدا ایمېل د دوبی شرکت ورنه رالېږلی، دوی ته وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده.

زه وارخطا وم، خو بخښنه ده رانه وغوښته. خپل ځان یې ملامت باله. ویل یې چې موږ باید په اولو کې سمه یوه کړې وای.

دې انسانیت یې خوړلم.

ده سرکاریګره را وغوښته، له هغې سره لنډ وغږېد، له چاغې ښځې سره لاندې کښته شوم. یو ساعت یې د لیبلونو او کارتنونو په اړه خبرې راته وکړې.

له هغه وروسته به مې هغه کارتن هم ښل ښودله چې مازې تور خال به یې درلود.

یو سهار بیروبار و، کار ته ناوخته ورسېدم. وارخطا وم، خو هېڅا هم څه ونه ویل. سرکاریګرې یوازې ساعت ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدم چې دلته ښځه خبره نه شته، هر څه په رمازه دي.

په لاره باور نه و، له هغه وروسته به له کوره نیم ساعت وخته وتم. په کارخانه کې به یوازې زره ښځه وه.

له دې سره به په چمن کې کېناستم، ښځې ډېرې خبرې کولې. زره یې شین و، دې هېڅوک نه لرل. کلونه مخکې یې توله کورنۍ د هلمند په ګرمسیر کې واده ته تله، موټر پر بم ختلی و، هېڅوک نه ول ور پاتې.

دې کارېګرو ته ډېګ کاوه، د تعمیر صفایي هم ور په غاړه وه، په همدې شرکت کې اوسېدله.

بوډۍ له خبرو نه ستړې کېده، په ډېرشو دقیقو کې به یې ډېرش کیسې را واخیستې، خبرو یې تسلسل نه درلود، د یوې کیسې په مینځ کې به بلې کیسې ته لاړه، اصلي خبره به هېره شوه.

د دې ډېرې کیسې پخوانۍ وې، د ژوند کیسې، د لمسیانو د خندا کیسې، د نیکمرغۍ د ورځو کیسې.

کله کله به یې یودم وژړل.

بوه ورځ یوې کارېګرې راته وویل چې له بوډۍ سره ډېره مه کېنه، هغې بنه ورځ نه ده لیدلې، خوشاله خبره به ترې وانهورې، خو ما له اوله خوشاله خبره نه وه اورېدلې، باک نه راته.

یو وخت مې احساس وکړ چې پر بوډۍ ګرانه شوې یم. یا به ما همداسې فکر کاوه. دا به تیاره په چمن کې راته ناسته وه. د خپلو خبرو د اورېدو له پاره یې بل څوک نه لرل.

وروسته چې به ورغلم، چای به تیار دم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ ډېره په جزياتو غږېده، ان د دېگ پخولو ته به يې هم اوږده مقدمه جوړه کړه، خبره به د سودا اخيستو ته لاړه، ويل به يې چې د کچالو د اخيستلو په وخت يې څنګه خراب کچالو له تلې ليرې کړل. د دې ډېرې خبرې به تکراري وې، خو ما به غوږ ورته نيولی و. دا خپه زړه مې نور نه شوای خپه کولای.

دې به کله وخندل، کله به يې په خندا کې وژړل، کله کله به يې خندا او ژړا رانه غلطه شوه، په دواړو حالاتو کې به يې سترګې له اوښکو ډکې وې، نه را مالومېده چې اوس خاندي که ژاړي، خو نوره ورځ به غلې وه. په هېڅا يې کار نه درلود، خپل کار يې کاوه.

دې به د ټولې ورځې خبرې بل سهار ته ساتلې وې، له ټولو کاريګرو يې ښه خوله وهله، وربانديې ګرانې وې، خو چاغه سرکاريګره يې نه خوښېده، ويل يې چې ډېر وخت مې په غوږ وهي، کله د دېګ مالګه ډېره ورته ښکاره شي او کله لږ غوړ کتغ هم خوند نه ورکوي.

په دې خبره مې له سرکاريګرې ورټ وشو، غريبګۍ هېڅ هم نه و رانه ويلي، راسره ښه وه، خو د دې په لېدو به ماته خپل لېور سترګو ته ودرېد.

زړه مې په تنګ و، کور کار او په کور کې هم د لور تريو تندي.

زه په کارخانه کې هم غلې وم، د کار په وخت کې به نورو هم خه نه ويل، همدا اصول و، که اصول هم نه وای، خبرو ته وخت نه پيدا کېده، دلته به له وچې ميوې او کارتنونو سترګې نه اوښتې، خبرې به څنګه کېدې.

(c) kitabton.com: The Digital Library

خو غرمه مو د لمانځه او ډوډۍ له پاره یو ساعت وخت درلود، ډوډۍ ته به طعامخانې ته ورتلو، نورو ښځو به سره خندل، خبرې به یې کولې، خو زه به کونج ته غلې ناسته وم.

دوی به زیاتره د نویو جامو په موډ، رنګونو او ډیزاین غږېدلې، یا به یې د ښه دېګ د رازونو کیسې کولې. په کومه شپه چې به کومه ښځه د هوټل واده ته تللې وه، نو بله غرمه به یې ناوې او زوم ټکي په ټکي تشریح کړل، ان د قد اندازې به یې هم اخیستې وې، یو کتاب خبرې به یې یوازې په دې اړه وکړې چې ناوې او زوم څه ډول ارایش کړی و، د اهسته برو سندرې ته څنګه راغلل او څنګه یې په نڅا کې د یو بل تر ملاوو لاسونه تاو کړي وو. ان د ناوې بانه به یې هم ګڼلې ول.

خو زه به غلې وم، دا نه چې خبرې مې نه وې زده، زده مې وې، خو ما د دوی غوندې ژوند نه درلود، نه مې د منتو د پخولو وس و، نه واده ته تللې وم او نه مې په موډ برابر نوی کمیس درلود.

یوازې د غم خبرې وې، د غم خبرو ته نو چا غوږ نه نیو.

دوی هم ښې وې، زما له زړې چادرې او تریو تندې پوهېدلې وې چې خوشاله ورځ مې نه ده لیدلې، ولې یې ځانونه خفه کول، زه به تر ټولو ګوښه ځای کېناستم.

په طعام خانه کې اته مېزه ول، هر مېز دوې څوکۍ درلودې، د راز او نیاز ملګرې به مخامخ سره کیناستې، خبرې به یې کولې، په خندا کې به یې د کاچوغو ټکا نه اورېدل کېدله.

وروسته مې یوه ملګرې ومونده، لیلما نومېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلما يوه ورځ خفه وه، ډېره خفه، نورو خندل، خو ما دې ته کتل سترګې يې له اوښکو ډکې وې، يودم ولاړه شوه، ډک قاب يې پرېښود د باندې ووته.

شپېه وروسته تشناب ته لاړم، دلته په يوه لويه کوټه کې شپږ تشنابونه ول. ليلما اودس کاوه، ور ومې کتل، مخ يې وچ و، خو دې په خپلو پښو اوبه تېرولې، وپوهېدم چې په حال نه ده، خو کار مې وربانديې ونه لايد څه مې کوله، ته به يې اوداسه ته متوجه کوې، دوی به درته وايي چې ستا يې څه.

د دې خپله ورپام شول، اودس يې له سره وکړ.

موږ د لمانځه له پاره مشخص ځای نه درلود، ځينې به په طعامخانه کې درېدلې، ځينې به لمر ته وتې.

ما هم په چمن کې ليلما ته نږدې جاينماز را ته هوار کړ. يو وخت مې نری ژړا واورېده، ليلما لاسونه پورته نيولي و، په دعا کې يې د زوی صحت غوښت.

را ومې غږوله، زوی يې هره مياشت ډاکټر غوښت، وينه يې کموله، دا وار يې د زوی د تداوي له پاره يوه روپۍ نه درلوده.

دا په کار خانه کې له يوې خورلنې خفه وه، ويل يې چې پيسه داره ده، باور مې پرې درلود، پور مې ترې وغوښت، بانه يې راته وکړه.

د ښځې اوښکو ته مې خوا بده شوه، بل سهار مې اته زره افغانۍ ورته ونيولې، باور يې نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مياشت وروسته يې بور بېرته راکړ، خو تر پخوا راسره خوږه وه. دودی په مو بوخاى خوړه، کيسې به مو کولې او يو سات به خوشاله وو. خو په کور کې خندا نه وه. لور به مې نه راسره غږېده. خان يې ليرې نيولی و، ما هم کار نه ورباندې درلود، خو يو مازديګر يې منده راباندې را واخيسته، په غېږ کې يې ونيولم، وبې ژړل.

خېره مالومه شوه. د رامين په موټر کې يې خپله يوه همصنفې لېدلې وه.

نه شو، وخت کله کله خپنې ستونزې په خپله حل کوي.

لور مې په اولو کې بيا هم غلې وه. خو وروسته به تر اخيره دسترخوان نه راسره ناسته وه، ګولې بې ورې وې. خو خان بې مراوه. ورځې ووتې. ګوتې ته بېرته پخوانى خندا را وګرځېده.

له خدايه مې دبر څه نه غوښتل. ساده دودی او په کور کې ساده خندا. دواړه ول. موږ به پر دېوال، د يو بل په سورو کې هم خندا لټوله. زړې پردې ته به مو کتل. تکره به هغه و چې د پردې په ګونځو کې د يو بل خېرو ته ورته شکلونه ومومي، همدا ژوند و. نه ژوند.

يوه ورځ د کارېګرو دونګاه خته، وبل بې چې قيمتې دېره ده، په دې تنخوا د کور ګذاره نه شي کولاى.

تولې په يوه خوله وې چې دا موضوع به د شرکت له مالک سره شريکوي، خو يوې هم پورته د ختلو زړه نه درلود.

اخير سرکاريګره دفتر ته ورغله، مشر راغی، په ارامو اعصابو بې خبرې وکړې، له بحثه پرته يې قيمتې ومنله، وبې وبل چې له يوه شرکت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د دېرې مېوې د خرخلاو خبرې کړې. ګڼه بې دېره ده. که نوي سره ورسېدل. تنخواوې به زياتې کړي.

بوې هم څه ونه وېل. د مشر خسرې هوايي ورته ښکارېدې، زړه نه يې نه لوبدې.

ما هم همدا فکر کاوه چې سړې بوه له اسمانه رووښته. بله له خمګې د مياشتې به اخېر کې بې تنخوا راکړه. بند پاکټ و. ما به پاکټ هر وخت د اولادونو تر مخ خلاصاوه. په ګډه به مو د راتلونکې مياشتې مصارف سنجول. هر ضرورت ته به مو پيسې بېلولې.

اولادونه به مې قصدا د کور په حساب کې راشرېکول. د ګډ ژوند او ګډ مسؤليت احساس بې درک کاوه. خو ښځو کارېګرو به لا همالته پيسې وګڼلې.

اول زېرې بوې خوانې نجلې وکړ. په پاکټ کې بې درې زره اضافه پيسې اېښودل شوې وې.

نور پاکټونه خلاص شول. د ټولو تنخواوې يو رنګه دېرې شوې وې. ټولې خوشالې وې. بوازې د سرکارېګرې اورېوز خړېدلې و. څه بې نه وېل. خو بوهېدم چې دې مساواتو خوند نه و ورکړی. دې تر نورو بو پاو ځان د روند ګاڼه. سرکارېګره وه. له نورو سره خو بې بايد فرق درلودای. زه افغانۍ هم دېرې وې. خو چې وای. اوس نه وې. څنګه وه. که د نورو تنخواوې دوه زره دېرې شوې وای. د دې دوه زره دوه. ښايه هم ځان لوی ورته ښکارېده. همدا دوې افغانۍ تفاوت هم بس و. غټوله بې. اوس خو يو شان وه. نفس بې نه منله. سرکارېګره ورته ناسته شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک همداسې دي، له نورو سره فرق غواړي، کم دي وي، خو وي دي، غواړي چې تر نورو برتره او مهم ښکاره شي.
له سرکاریګرۍ پرته ټولو ښځو مشر ته دعاوې کولې.
په ژوند کې لومړنی نارینه ښه راته واېسېد، اقلا په خپله ژمنه خو ولاړ و.
اولادونه مې د تنخوا ډېرېدو ته خوشاله ول، خو يوه هم د ځان له پاره څه ونه غوښتل، په مسولیت پوهېدل، همداسې خوی یې اخیستی و، ګډ کور، مانا ګډ وجود.
لور او زوی مې اضافه مصرف نه غوښت، ویل یې چې له تېرې تنخوا سره عیار شوی ژوند یې خوښ دی، هره میاشت به اضافه پیسې په بانک کې ساتې.
بانک ته ورغلم، حساب مې پرانیست.
بله ورځ مې په لومړي ځل له بوډۍ د کارخانې د مالک نوم وپوښت.
اوس راته مهم و، د احسان کونکي نوم دې باید زده وي.
سړی محمود نومېده.
ما یې يوازې نوم غوښت، نوره علاقه مې نه ورسره درلوده، خو بوډۍ په خپله د خبرو تړې وه، محمود يوازې اوسېده، ښځې طلاق ترې اخیستی و، ده يوازې يو اټلس کلن زوی درلود. زوی یې په هند کې درس وایه.
د بوډۍ خبرې راته جالبې نه وې، ما کار کاوه، په مقابل کې مې معاش اخیست، نه د محمود ژوند راته مهم و، نه زوی او نه طلاقه شوې ښځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بودي په خوله کې ور ولوېدم، خبره مې د شرکت د حویلی ګلانو یووړه.

بودی له ګلانو سره مینه درلوده، خو دا د حویلی له نږدې ګنو، ښکلو مرسل او جریبند ګلانو تېره شوه. لاړه، لاړه، لاړه، په خیال کې بې د هلمند په ګرمسیر کې د کوکنارو کروندې ته ودرولم. دا د کوکنارو د ګل په ښکلا نه مړېده، خو ماته یې خوند نه راکاوه، اول مې د کوکنارو ګل نه و لیدلی، بل په مردار شي کې هیڅ رنګ ښایست نه راته ښکارېده.

په اوه رنګه مار کې هم ښایست نه شته، ځکه وېره ورنه لرې، وېره او ښایست سره لیرې دي.

درېیمه میاشت شرکت تاواني شو، برالا خبره وه، د وچې میوې ځنه ګدام اور واخیست چې ما په اول ځل کار پکې کاوه. کیسه مالومه وه، د برق د شارټې له لاسه اول ځلتو او اخبارونو اور اخیستی و، وروسته لمبې وچې میوې ته ورغلې وې، خو محمود (د شرکت مالک) تنخوا کمه نه کړه، درې زره اضافه معاش همداسې اضافه پاتې شو.

محمود خفه و، کله کله به یې سترې مشې له یاده ووته، چټک به پورته وخوت.

کاریګرو به د مازدیګر تر ځلورو بجو کار کاوه، خو دی به له رخصتی وروسته هم کمپیوټر ته ناست و.

یوه ورځ یوې کاریګرې ځپل ځان او نورې ښځې د محمود د احسان پوروړې وګڼلې، ویل بې چې که مو نور خیر نه ور رسېږي، دومره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای شو چې له دې وروسته نیم ساعت نور هم کار وکړو. د یوې هم تنده تروه نه شوه، د شرکت په ګټه کې یې ګټه لیدلې وه، په تاوان کې یې باید اخلاص کړی وای. په سبا مازدیګر یې کاریګرو د کار جامې بدلې نه کړې.

محمود له دفتره را کښته شو، د کاریګرو پاتې کېدا ته حیران و. یوې وپوهاوه، خو ده وخندل، له ټولو یې مننه وکړه، ویې ویل چې په کاروبار کې ګټه او تاوان سره تړلي دي، هره یوه کورنۍ لري، ژوند د کار له پاره مه کوئ، کار د ژوند له پاره وکړئ، خئ، خپل اولادونه ښکل کړئ، ورسره وخاندئ، لوبې ورسره وکړئ او بېګاه ته د دوی په خوبنه څه پاخه کړئ.

له دې سرې مې نور هم ښه راغلل، باریکیو ته یې پام ور اوښت، په ژوند او د ماشومانو د خندا په فلسفه پوهېده.

یوه ورځ مې سلا بلا چورت ختله و. سلا بلا نه و، یوه نجلۍ دوه څله د محمود دفتر ته ور وخته.

پخوا به هم مشر ته ورتله، یوازې دا نه وه، ژوند او کارخانې سل خبرې درلودې، کله کله به نورې کاریګرې هم ورتلې، څه مې کولې! خپل کار یې و، هېڅ اهمیت یې نه راته درلود، په کتلو نه ارزېدې، خو اول وار مې زړه نا ارامي کوله. ښکلې نجلۍ به هلته څه کول؟!

د دوی په وخت مې خان ته قناعت ورکړ، طاهرې! سمه لېونۍ یې، په تا یې څه! خپل کار دې کوه! بسته قاب وریجې مې وخوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بله ورځ به مې بې اختیاره ورمېږ کوږ شو. په ټولو پسې مې پام و، څوک دفتر ته ورتلل او څه یې کول!

له ځان سره مې فکر وکړ، دفتر ته د نورو ښځو په ورتلو ولې خفه وم؟!

دا خو به مینه نه وه؟!

وه، مینه وه، ان د شپې به هم د محمود ډبلې وروځې او غټې سترګې نیغې راته ولاړې وې.

فکر مې کاوه چې مینه به ورو ورو راځي، اول به دې مازې د زړه یو کونج نیسي، بیا به سوکه سوکه د زړه نورو برخو ته غزېږي، خو نه، زه یودم میینه شوې وم. یودم.

ما اوریدلي و چې مینه وړه بانه غواړي، تل په ښکلا او عمر پوري نه ده تړلې. مازې به د یو چا خندا زړه درنه پوسي، یا به یې کوم خوی خوند درکړي، یا به یې په مهرباني میینه شې، یا به یې اخلاق تاثیر دربأندې وکړي. ان کله کله د یو چا غوسه هم خوند درکوي، دې به درته غوسه وي، ته به یې له خدایه نوره غوسه هم غواړې.

توبې مې وایستې. خدای ته مې پناه ور وړه، خو نه کېده، د خدای تر یادېدا مخکې به مې د محمود څېره سترګو ته ودرېده.

له ځان سره مې وویل چې ښه! په دې سړي کې د مینتوب څه دي؟! ارته سیږمې که اوږده خوله؟ یو هم نه، خو زړه مې قناعت نه کاوه، همدا ارته سیږمې او بې ډوله خوله هم ښه راته ایسېدله.

په دې سړي کې یو بل څه و، غرور؟ نه، له غروره مې بد راتلل، پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو، همدا، انسانیت، د ژوند په زموزو پوهېدل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهرباني، یا به دا هم نه وو، ما پېنځه خبرې نه وې ورسره کړې، نه پوهېدم، خو له دې سړي مې ښه راتلل، پاک راته ښکارېده، په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده یوه بې باکي هم نه وه لیدلې.

بیا مې په زړه کې را تېره شوه، وي به، بې باکه به وي، هېڅ نارینه هم پاک نه دی، تول په ښځو پسې ګرځي، خینې یې پیدا کړي، ورسره پرېوزي، خو نورو ته چې موقع نه شي مساعده، هیله یې وخېژي، له بې وسې ورځې په زور ځان متقي کړي، خدای ورباندې ګران کړي، خو دې خبرې هم قانع نه کړم، عیاش انسان که هر څومره ځان وساتي او د پاکي تمثیل وکړي، بیا به یې هم بې باکي ښکارېږي، خو دې سړي یوازې خپل کار کاوه، نه یې ښځو ته کتل او نه یې له کومې یوې د تلیفون شمېره غوښته. نه پوهېدم، خو ماته یې نه و کتلي. کتلي یې ول، خبرې یې راسره کړې وې، خو بدې سترګې له ورایه ښکاري، انسان وربادې پوهېږي، تول شهوت سترګو ته راختلی وي.

دې سړي د ماشوم غوندې معصومې سترګې درلودې.

داسې نارینه کم پیدا کېږي. په زړو کې بو، یا به نه وي، نه پوهېږم، ما خو چې له کوم نارینه سره خبرې کړې، نو سترګو یې هم ختلم.

بل سهار مې له بودي د محمود په اړه مالومات وغوښتل، بودۍ وخندل، باید شکي شوې وای، هره خبره مقدمه غواړي، اول به د شنه چمن، رنګارنګ ګلانو او د حویلۍ پاکوالي یادوې، وروسته به همدا نبایست د محمود له ذوق سره تړې، بیا به ورته وایې چې دومره باذوقه، شتمن او مهربانه انسان ولې واده نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې څوک شک نه اخلي، خو ما وار له واره د محمود د واده خبره وکړه. بوډۍ خبره وژدویله، اول اشپزي ته لاړه، بیا یې خپل لاسونه را وښودل چې له بخاره ډک ول، ویل یې چې د دېګ د مصالې تاثیر دی دې له مصالې سره حساسیت درلود.

څه مې کوله، دا ډنګر او له سرو دانو ډک لاسونه د کتلو وړ نه ول، مخکې به دا راته غږېده، خوا به مې ورته بدېده، د دې چټیاټو ته به مې غوږ نیولی و، خو دا وار زه ورته احتیاجه وم.

زیاتره انسانان همداسې دي، ته به یې چټیاټو ته حوصله کوې، دوی به ستا سمې خبرې هم نه اوري.

ځان مې ملامت کړ، بوډۍ مخکې څو وارې د محمود مهرباني یاده کړې وه، خو ما به خبره بلې خواته واړوله، دا وار ما خبرې غوښتې، دې نخرې کولې. ژوند همدا دی، که مېین یې، نو د مېین سپي ته به هم احیتاج یې، غواړې به چې ژبه ولري او خبرې درته وکړي. سپی دې وي، خو دومره دې درته ووایي چې مېین دې څه وخت له کوره راوځي، څه وخت کار ته ځي، کوم کتابونه لولي، له څه ډول فلمونو سره یې جوړه ده، کوم خواړه خوند ورکوي، کوم رنګ او کومې سندرې یې خوښېږي.

ان د مېین د اوسېدو ځای به هم درباندې ګران وي، محمود باغ بالا ته مخامخ د غره په ډډه کې اوسېده، ماته یې کور نه و را مالوم، خو د ده په خاطر ټول غر او د غره لوړ کورونه راباندې ګران ول.

په هماغه مازدیګر مې له دواخانې د حساسیت ضد ملهم واخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودي سهار لمر ته ښېل لاسونه غوړ کړل. له يوې او بلې خوا يې څو بې مانا خبرې وکړې، جارو يې ور واخيسته، لاړه.

د ورځې نا ارامه وم، تر کارتنونو مې لوبې ښيښې ته ډېر کتل، کاش د څوکۍ مخه سالون ته واى، اوس يوازې د محمود پکه ککرې ښکارېدله.

بانه مې پسې غوښته، نه وه، خنګه به ورتلم!

يو مارکر مې را واخيست، پر کارتن مې شنه لنډه ليکه وايسته، بېل مې کېښود. اوس مې له سرکاريګرې سترګې نه اړولې، نور کله به د ورځې څو وارې تشناب ته تله، څو دا وار کراره ناسته وه.

له ترموزه مې پياله ورته ډکه کړه، ور مې وړه، دې حيراني سترګې راته نيولې وې. ما له خدايه د سرکاريګرې تشناب غوښت.

اخير لاړه، ما هم کارتن را واخيست، پورته وختم، د شعبې دروازه مې وټکوله. ور ويې غوښتم. محمود پر کاغذ څه ليکل. خنګ ته يې ودرېدم، کارتن مې پر مېز ورته کېښود.

ورو مې وويل:

- صيب! اول وار په يوه کارتن د مارکر ليکه راغلې ده. سر کاريګره نه وه، تاسو ته مې زحمت درکړ، څه ورسره وکم؟

ده مانه ونه کتل، کارتن ته يې وکتل، کاشکې زه کارتن واى. بيا يې تيليفون ور واخيست، يوه شمېره يې ووهله. مقابل لوري ته يې وويل چې پر کارتن د مارکر ليکه ده. له هغې خوا غږ صاف راته، وبل يې چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکر لیکه له کومه شوه! دا کارتنونه له ماشینه را وځي، مستقیم بې تاسو ته درلېږو.

خو محمود نه منله، اخیرې خبره یې دا وه چې که بل وار داسې کارتن راغی، نو د کارتن اخیستلو په قرار داد به له سره غور کوي.

خفه شوم، نه پوهېدم چې دا وړه لیکه به دومره جنجال جوړوي.

خان ته مې پام شو، ډېره ور نږدې وم، محمود خبرې کولې، ما د ده نفسونه تنفس کول، خواږه ول.

تلیفون یې کېښود، پرته له دې چې راته وګوري مننه یې وکړه، ویې ویل چې په کار کې تکړه یې، ورو باریکیو ته دې هم پام ور اوړي.

ده قلم ور واخیست. مانا خه، خو زه لا ولاړه وم، ده باید یو وار راته کتلي واي، یوازې یو وار، یو وار کتل هم بنه و، تووله ورځ خوشاله رابانديي تېرېده، خو ده هېڅ راونه کتل، مات زړه له دفتره ووتم.

محمود په سبا دفتر ته رانه غی، ایله مې تر لسو بجو ګذاره وکړه، نا ارامه وم، دی نه و، نو کار نه و، اتلس کاریګرې نه وې، بسته کارخانه نه وه، ژوند نه و.

ناروغي مې بانه کړه، بانه نه وه، په رښتیا مې هم پر سر درد شو، کور ته لاړم.

کور هم خای نه راکاوه، غلې وم، اولادونه هم راسره غلي ول. خبرې مې لندې وې، د دوی خبرې هم لندې وې، ما نه خندل، دوی هم نه خندل. یا به یې درس وایه یا به یې تلویزیون ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويدېدا مو وختي شوه، ما نه و ورته ويلي، خو زما وخته پرېوتا به دوی هم مجبوره کړل چې د ګروپ ساکټ ته لاس ور وغزوي.

يو ځل مې لور راته کېناسته، ويې ويل چې څه خبره ده؟ غلې او خفه يې! ستړيا مې پانه کړه، دا خبره يې زړه ته نه لوېده، ما مخکې ورته ويلي و چې کارتنونو ته کتل به نو څه ستړيا ولري.

داړه وم، د مينتوب شک يې نه کاوه، مور به څنګه مينيده؟! اولاد هر څه مني، خو د مور مينېدل يې زړه ته نه لوېږي. ان په ذهن کې يې هم نه ورګرځي.

لور ته مې خوا بده شوه، وپوهېدم چې رامين يې ولې له زړه نه ووت، ولې خواشينې وه، ولې يې اشتها نه درلوده، ولې ژر غوسه کېده.

ما ټول هغه علايم درلودل چې دي د مينتوب په وخت کې لرل.

سلا بلا به خوشکه راتله، ګولې مې وږې شوې، تل به ګنګسه وم، دېوال ته به مې کتل، کله کله به مې په برستنه کې بې اختياره وژړل.

په ژوند کې مې په لومړي ځل يو نارينه خوښ شوی و. څومره له درده ډکه خوښي.

يوه ورځ ايني ته ودرېدم، غټو سترګو مې توري حلقې نيولې وې.

زه به په ځلرويشت ساعته کې يوازې نيمه دقيقه خوشاله وم، همدې نيمې دقيقې ته به مې سترګې وتې، ورته ماتله به وم. محمود به هر سهار راته، په سالون کې به يې له ټولو سره عمومي پوښتنه کوله، د جوړ ناجوړ احوال به يې اخيست، پورته به خوت. ما به تر وروستي زينې پسې کتل، همدا نيمه دقيقه مې ټول ژوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشکې زینې دومره لنډې نه وای، یا دی تېز نه ختلی. اوس خو سلام او پورته ختل نیمه دقیقه وو.

دنیا له خلکو ډکه وه، یو نه، دوه نه، درې نه، په همدې کابل ښار کې میلیونونه انسانان اوسېدل، خو زما یوه ته هم ور پام نه و، ټول ښار ښئ راته ښکارېده، خپل اولادونه مې هم هېر ول، نه وم ملامته، خپل واک مې نه درلود، زړه مې له محمود سره و، دا سړی مې ټوله دنیا وه.

محمود به ټوله ورځ په دفتر کې و، ما به یې یوازې کورتی لیده، کاشکې یې کورتی وای.

ډوډۍ یې هم همالته خوړه، بوډۍ ور وړه. که مې واک درلودای، خپله وظیفه مې له بوډۍ سره بدلوله.

په بانې پسې گرځېدم، نه پیدا کېده، کارتنونو خبرې نه درلودې، سل واري راته ویل شوي و چې مازې تور خال هم مه منه.

یوه ورځ یوه ښځه دفتر ته ورغله، بېرته راغله، پاکټ یې په بکس کې کېښود. د ډوډۍ په وخت مې را وغړوله، خوابښې یې ناروغه وه، بوه میاشت تنخوا یې پیشکې اخیستې وه.

ما پیسې درلودې، په بانک کې مې درې څلوېښت زره افغانۍ سپمولې وې، خو د سړي لیدل مې غوښتل.

بل سهار ورغلم، شکر مې وایست، محمود په مبایل کې خبرې کولې. ده انگلیسي ویله، ما ورته کتل، خدای خدای مې کول چې خبرې اوږدې کړي. ډېرې خبرې، مانا ډېر وخت کتل.

ده به کله کله وخندل، خندا یې خوږه راباندې لگېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شنبه ورته، تلیفون بې پر مېز کېښود، له ما یې د ډېرې درېدا په خاطر بخښنه وغوښته، اه! بخښنه یې نو ولې غوښته! هېڅ ضرور نه وه، زه یو کال هم د ده لیدو ته درېدای شوای، هېڅ شکایت به مې نه کاوه، نه به مې څه خوړل، نه به په سترپا پوهېدم او نه به هم خوب راته، یوازې ده ته به مې کتل.

دی غلی شو، غمې سترګې یې زما د ورتګ علت ته ماتلې وې. نه کېده، لنډ مې وپوهاوه چې یوې میاشتې پیشکي تنخوا ته ضرورت لرم.

ده اول د مېز روک کش کړ، بیا یې د کورتې جېبونه ولټول، وروسته یې بخښنه وغوښته، ویې ویل چې پیسې به سبا درته راوړم.

غلی شو، خو ما غوښتل چې خبرې وکړې، بوډا یاد کړي، ټوکې وکړي، وخاندي.

ده دې مازې خوله چوله کړې وای، ساده خبرې ته مې هم خندل، ډېر مې خندل، له حده ډېر، خو ده هېڅ ونه ویل. مجبوره وم، دفتر مې پرېښود، خو بیا هم خوشالي نه وه خلاصه، سبا مې د پیسو د اخیستلو په وخت کې خبرې ورسره کولی شوای.

ما هېڅ ارایش نه کاوه، خدایي سپینه وم، خو په هماغه مازدیګر مې په کوټه سنګې کې سرخي او سفیده واخیستل. د سترګو تورې لیکې مې باید سپیني شوې وای او سپین بغور مې یو څه سره راغلي وای.

سهار مې لا په تشناب کې چادري پر سر کړه، سرو بغورو مې اولادونو ته پوښتنې پیدا کولې.

په سالون کې ټولو ښخو راته کتل، زما دا سور مخ بې څه نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارتنونو ته ورغلم، یو وار به مې کارتن ته کتل، بیا پر دېوال راځوړند غټ ساعت ته.

محمود راغی، په سالون کې یې پاکټ راته ونیو، راته ویې هم نه کتل، دفتر ته لاړ، خو ما لا یو بل چانس درلود، د تنخوا د اخیستلو امضاء مې پاتې وه، خامخا به یې دفتر ته ور غوښتم.

شېبه وروسته سرکاریګرې غټه کتابچه راوړه، د خپل نوم څنګ ته مې امضا وکړه.

تشناب ته لاړم، خپل مخ ته مې اوبه ور واچولې. اوله لپه سره وه، په اوبو کې د سرخې رنګ ګډ و.

همالته کېناستم، ومې ژړل، په ژړا کې غوسه راغله، محمود باید ماته کتلي وای.

له دې سرې مې په زور په زړه کې کرکه پیدا کوله، د ده خالیګاوې مې موندلې، ویل مې چې مغروره دی، بدرنګه دی، پیسې د انسانیت مانا نه ورکوي، د ګرانښت له پاره هېڅ نه لري، ...خو په زړه کې مې کرکه نه پیدا کېده. څومره چې به مې کرکې ته بانې لټولې، په هماغه اندازه رابانديې ګرانېده.

بله ورځ کار ته رانه غی. دېوالونو خبرې نه کولې، د پوښتنې زړه ما نه درلود. سرکاریګرې خپله وویل چې محمود د یوې هفتې له پاره هند ته د خپل زوی لیدو ته ورغلی دی.

یوه هفته! ډېر وخت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارخانې اور راباندې لګاوه، ناروغي مې بانه کړه، دوې ورځې په کور کې وم، خو هلته مې هم زړه خوړل کېده، درېیم سهار کار ته ورغلم، ټوله ورځ مې زینو او تر ښیښې ور هاخوا کمپیوټر ته کتل. د کمپیوټر یو کونج ښکارېده، بیا هم ښه و، محمود به همدې کونج ته کتلی ول. کله کله به مې سا کش کړه، فکر مې کاوه چې د سالون په هوا کې د محمود د وجود بوی پاتې دی.

په څلورمه ورځ سمه لېونی وم. اول وار مې له سر کاریګري سره خوله ووهله، ناوخته ورغلې وم، دې یوازې ساعت ته وکتل، خو ما خبره لویه کړه، ساعت ته کتل مې د ځان توهین وګڼله.

د ورځې په نیمایي کې په خپل سر له کارخانې ووتم. په سبا مې په حاضري کې نیمه ورځ خانه قید شوې وه.

د شرکت په اصولو کې همدا لیکل شوي ول، خو دوی دومره سر نه پسې ګرځاوه، په نیمه ورځ یې څه نه ویل، خو اجازه مهمه وه، ما سرکاریګري ته نه و ویلي.

ورغلم، سرکارېګره مې سپکه کړه.

دې هېڅ ونه ویل، ټولو ښځو په حیراني راته کتل.

جومه په کور وم، شنبه او یکشنبه مې هم غیرحاضري وکړه. دوشنبه شرکت ته ورغلم، خو محمود نه و راغلی، بېرته په خپل سر کور ته لاړم.

نه کېده، نور مې په دې شرکت کې زړه سستي کوله.

په کور کې مې استعفا ولیکله، ښغ دفتر ته ور وختم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود وار له واره وخندل، خو ماته خندا نه راتله، کاغذ مي پر ميز و
کېښود. ده يوه شېبه کاغذ ته وکتل، ويې ويل:

- کوم مشکل لرې؟

يو وارې مې په زړه کې راتېره شوه چې چيغه کړم، ورته ووايم چې هو.
مشکل لرم، لوی مشکل، مشکل مې ته يې، له ژونده دې وايستم، له
خوبه دې وايستم، له خوراکه دې وايستم، له خندا دې وايستم، اولادونو
دې رانه پردي کړل، نږدې ده چې ستا له لاسه لېونی شم. بيا مې توبه
وايسته، ومې ويل:

- نه.

- نو څه خبره ده؟

- هېڅ! ستړې يم.

ويې ويل:

- خو يو څو ورځې رخصتي واخله، استراحت وکه، د شرکت د اصولو له
مخې ته په کال کې شل ورځې رخصتي لرې.

ومې ويل:

- نور دلته کار نه شم کولای.

حيران يې راته وکتل:

- چا څه درته ويلي دي؟

- نه، برعکس! ما له سرکارېګرې سره جنګ وکړ.

يودم يې وخندل:

- پوهېږم، په جنګ کې بده نه يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي شو، وبې ويل:

ـ خو سرکاریګري څه نه دي راته ويلي.

ـ اوس زه درته وايم. د ټولو په مخ کې مې سلا بلا سپکه کړه.

دې یوه شیبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ خو له تا هېڅا شکايت نه دی کړی. که شکايت نه وي، مانا هېڅ هم نه دي پېښ شوي.

کاغذ يې راته ونيو، وبې ويل:

ـ لاړه شه، فکر وکه، که دې له فکر کولو وروسته هم استعفا غوښته، کومه ستونزه نشته، دا پاڼه راوړه، امضاء به يې کم.

د شپې نا ارامه وم، کاشکې دا سړی غوسه شوی وای، سرکاریګره يې را غوښتې وای، له هغې او نورو ښځو يې پوښتنې کړې وای، یو وار يې بيا راته ويلي وای چې دلته له هر څه سره ګذاره کېدای شي، خو بل ته توهين او سپکاوی نه منل کېږي. څه، په مخه دې ښه.

ماته د شرکت پرېښودل ښه و، محمود به مې نه ليد، شايد ببرته عادي شوې وای، خو دا سړی له حده ډېر نرم و.

هره خوا مې وسنجوله، په شرکت کې کار زما زړه خوړ، خو نه کار د اولادونو ژوند خوړ، د اولادونو په خاطر له خپل زړه تېره شوم.

سهار کار ته ورغلم، وار له واره مې سر کاریګره وليده، هيڅ يې هم ونه ويل، غلې راته تېره شوه، وشرمېدم. دا بايد دومره مهربانه نه وای.

له ځان سره مې وويل چې نور به لوبې ښيښې ته نه ور ګورم، خو طاقت نه راته، کتل به مې، نه ډېر به مې ورته کتل. وروسته مې وخت وټاکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسم مې یاد کړ چې په ساعت کې به یوازې یو وار ورته ګورم. سخ
وه، وار په هماغه اوله دقیقه کې تېر شو، درې ځله سلا بلا تشناب ته
لاړم. له هاغه خوا ښیښه مخامخ وه، بېرته د راتګ په وخت به مې تر
کارتنونو سترګې پټې نیولې وې. بیا مې پر ځان باور نه درلود، له درېم
ځل قسمه تېره شوم.

اخ! مینه، مینه د وجود اړې کېدل دي.

ما مینه نه غوښته، څه مې کوله، ژوند مې مینې ته نه و جوړ، خو ځ
چې نه غواړې، په خپله درته راځي. مینه خپله راغلې وه.

څومره چې به مې له محموده ځان لیري نیو، په هماغه اندازه به ور
نږدې کېدم. بې وسه وم، ډېره بې وسه. یوازې خپل زړه ته به مې
نوکارې نیولې وې.

یوه ورځ یوې نجلۍ له بلې په عمر پخې ښځې سره خوله ووهله، دلیل
یې نه و را مالوم، سرکاریګره ورغله، دواړه یې غلې کړې، ما هم کارتنونه
پر بل مخ را واړول.

یودم چیغې شوې، نجلۍ د عمر پخې ښځې وېښته نه خوشې کول.
دواړه پر ډکو کارتنونو ورغلې، کارتنونه رنګ شول.

پورته مې وکتل، محمود په ښیښه کې ولاړ و، سترګې یې ردې راختلې
وې، د ښځو جنګ ته یې کتل.

نورې کاریګرې ورغلې، دواړه یې بېلې کړې، د نجلۍ له ترلي موټه تور
او سپین وېښته راوتلي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود اول سرکاریګره ور وغوښته، پاو ووت، سرکاریګره راغله، نجلی دفتر ته ور وخته، وروسته د عمر پخې ښځې وار شو. په اخیر کې یې جنګ ته نږدې درې ښځې ور وغوښتې.
ورځ تېره شوه. مورږ جامې بدلې کړې، خو محمود په دفتر کې یوازې پاتې شو.
بل سهار سرکاریګره راغله، د ځوانې نجلی غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه، نجلی دفتر ته ور وخته. ښیښې ته مې وکتل، یوازې د کمپیوتر ږی ښکارېدله.
دوې، یا درې دقیقې وروسته یودم چیغې شوې، نجلی په بېړه له شعبې راووته، ګرېوان یې څیرې و، د سینو چاکونه یې له ورایه ښکارېدل. دې په ژړا کې یوه خبره کوله:
ـ د خدای پار دی، ماته یې لاس را واچاوه.
د تولو سترګې ردې راختلې وې، نجلی په منډه کې خپله چپنه وایسته، تیکري ته ورغله، په ژړا له سالونه ووته.
له ځان سره مې وویل:
ـ اه! د انسان پېژندل څومره سخت کار دی.
یودم مې له محموده کرکه راغله، څومره چې ژر راباندې ګران شوی و، ژر مې له زړه ووت.
ورځ غلې تېره شوه، ان د دودۍ پر وخت هم هېچا څه ونه ویل، خو د تولو په سترګو کې حیراني پرته وه. کور ته لاړم، په تشناب کې مې وژړل، په تول ژوند کې مې پر یوه نارینه مینه راغلې وه، یو وار مېینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وم، د يو چا پاكي خوند راكړي و، تن او وجود مې گانه، خوندونه هم پاک ونه خوت.

مخ مې پرېوی. اولادونو ته مې ډوډۍ تیاره کړه، کراره پرېوتم.

سهار مې کارتنونه کتل چې سالون ته په شخصي جامو کې دوه کسه رانتوتل، نیغ محمود ته ورغلل، محمود یې لاس تړلی له شعبې را وایست.

دی خوړند سر د ښځو په مینځ کې تېر شو.

ماشین ودرېد، چوپه چوپیتا شوه، ښځې غلې ولاړې وې. زه هم بیا کارتنونو کېناستم.

اول خبره لیلما وکړه:

- له دې ایسته موږ هم دلته ښې نه ښکارو.

بلې وویل:

- سم وايې، پرون يې دې نجلۍ ته لاس ور واچاوه، سبا زموږ وار دی. لیلما چېنه وایسته. ویې ویل چې په داسې بې عزته ځای کې کار، نه کار، له لوږې به نه مرو.

د سرکاریگرې غږ راغی، ویل یې چې لنډه منډه مه اخلئ. موږ دلته کلونه کار کړی، تر اوسه چاته په سپکه نه دي کتل شوي، برعکس، په تنگسیا کې مرسته راسره شوې او د کور غړي یې گڼلي یو. ښځې دوې ډلې شوې، یوې ډلې ته محمود ملایکه ښکارېدله. خو بلې خوا شیطان گانه، ویل یې چې په هېڅ نارینه باور نه دی په کار. زه هم په دوهمه ډله کې ودرېدم، یو پاک راته ښکارېده، خو پاک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرکاریگرې خبرې کولې، ویل یې چې دې نجلۍ د کارخانې اصول مات کړي ول، محمود د دې له پاره ور وغوښته چې نور دلته ځای نه لري، نجلۍ د داسې رټ خواب تمه نه درلوده، اخیري عقده یې د محمود په بدنامۍ سره کړه، خو د سرکاریگرې خبرې مو زړه ته نه لویدې، هیڅ نجلۍ د کار په خاطر په خپله ځان دومره نه بې عزته کاوه چې له دفتره لوڅې سینې را ووځي.

نورې ښځې هم له موږ سره ودریدې، دوې ښځې سرکاریگرې ته ورغلې، ویل یې چې محمود که پاک وي که ناپاک، بېل قبر لري، موږ ته یې تر اوسه څه نه دي ویلي، مجبوره یو، کوم بل عاید نه لرو.

د محمود پاکي او ناپاکي لا نه وه مالومه شوې چې بېرته راغی، تنده یې تروه وه، خوړند سر دفتر ته وخوت.

ګنګوسې ډېرې شوې، څو ښځې په یوه خوله وې، ویل یې چې مردار حکومت دی، پیسې یې ورکړې، تر حوزې یې هم ونه رساوه.

طاقت نه راته، کار خوند نه راکاوه، له سرکاریگرې مې اجازه وغوښته، کور ته لاړم.

ټوله شپه ویښه وم، ذهني کشمکش مې درلود، کار که بېکاري؟ یو انتخاب مې درلود، د بوټونو رنګېدا راته ښه وه.

سهار مې د استعفا تیاره لیکلې پخوانۍ پاڼه را واخیسته، کارخانې ته ورغلم، بوډۍ په چمن کې خوړند سر ناسته وه. لیرې ترې کېناستم، دې د محمود صفتونه راته کړې ول، ورڅ مې ترې کېده.

په خپله راغله، تر څنګ مې کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې اور واخیست، ومې ویل:

- تا د همدې مردار خور صفت راته کاوه.

بوډۍ نبغ راته وکتل، په اول ځل مې یې وړې سترګې له غوسې ډکې ولیدې، وبې ویل:

- چټیات مه وایه.

خندا راغله، ومې ویل:

- بده ښکارې، ډېره بده.

بوډۍ یوازې راته کتل.

ومې ویل:

- هغې نجلۍ ته دې خوا نه شوه بده؟

وبې ویل:

- نه.

ولاړه شوم، ومې ویل:

- نن مې دلته اخیرې ورځ ده، بنه ده، نور به دې مخ نه وینم.

تر متې یې ونیولم، وبې ویل:

- کښېنه، ساړه خوره.

کښناستم.

بوډۍ سوړ اسویلی وایست:

- یو طرفه قضاوت مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېغه مې کړه:
- هر څه مې په خپله ولیدل، نو دومره پستي! نجلی څیرې ګریوان له دفتره را کښته شوه.
بودۍ وویل:
- محمود دا کار نه کوي.
- ولې یې نه کوي! ته ووایه، محمود ملایکه ده؟
وېې ویل:
- ملایکه نه وه، خو دا شک مه پرې کوه چې ده به نجلی ته لاس ور اچولی وي.
- ولې؟
بودۍ غلې وه.
ومې ویل:
- ولې؟
یودم یې راته وکتل، ویې ویل:
- محمود خصي شوی دی.
سترګې مې رډې راوختې.
بودۍ وویل:
- زه دیارلس کاله په همدې شرکت کې یم، دلته یوې خوانې کارګرې هم تر یوې هفتې ډېره ګذاره نه شوای کولای. ستا غوندې ښکلې خو سات هم نه ایست، رابه غله، ببرته به یې په ژړا کار پرېښود، څکه نو دیرې کارګرې به عمر پخې ښځې وې. محمود عیاش و، ډېر عیاش،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به د شپې په شرکت کې پاتې کېده، خپل ملګري به ې راغوښتل، په هفته کې يې خامخا يوه مېله کوله، مېله به بې ښځو وه.

ماته دې حالت خوند نه راکاوه، خو مجبوره وم، يوې اويا کلنې بې ک ښځې ته چا مفته ډوډۍ او سرپناه نه ورکوله. زه به تر سهاره په خپ کوټه کې پاتې وم، د دوی له لوړ موزيکه او خندا به مې خوب نه شوای کولای.

يو وخت يوه ځوانه ښځه راغله، ښکلې وه، ډېره ښکلې. په دريمه مازديګر محمود دفتر ته ور وغوښته، د رخصتي وخت و، نورې ښځې لاړې، همدا ښځه په دفتر کې يوازې پاتې شوه، زه پوهېدم، محمو پاک نيت نه درلود.

خبره مې سمه وخته، يودم چيغې شوې، په بېړه سالون ته ورغلم، ښځه په منډه پر زينو راکښته شوه، محمود لاس ور وغځاوه، د ښځې ګريوان ځيرې شو، دواړه په زينو کې را ورغړېدل، ښځه شکېدلی ګريوان له سالونه ووته.

محمود ماته وکتل، په سترګو کې يې تکی شرم نه و پروت.

په دوهم ماښام د شرکت دروازه وټکېده، څوکېدار ورغی، خو بېرته په تيلو شاته راغی. ما د اشپزخانې له ښيښې ورته کتل، درې مخ پټې پياوړي کسان شرکت ته راننوتل، اول يې څوکيدار وتاړه، بيا د سالون خواته ورغلل، يوه ته مې پام شو، په لاس کې يې د ښونو د خصي کبدا اله نيولې وه. ما دا اله په کلي کې ليدلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاې پر خاې کېناستم. نه مې چيغه واورېده، او نه هم کوم غږ. نيم ساعت وروسته لويه دروازه وچونګېده، راغلي کسان بېرته له شرکته ووتل.

سالون ته ورغلم، محمود بېسده لوڅ پروت و، له نامه لاندې يې يوازې ويني وې.

د څوکېدار لاسونه مې ور خلاص کړل، هغه شفاخانې ته زنګ وواهه. محمود مې کابو دوې مياشتې ونه ليد. کله چې بېرته راغی، په لومړي خل څورېند سر رانه تېر شو.

سترګې يې شرمېدې، خصي و.

بودۍ ته توخی ورغی، ماته يې وکتل، ويې ويل:

- څه وخت وروسته يې ښځې طلاق ترې واخيست، يو شپږ يا اوه کلن ګلالی زوی ورپاتې و، کله کله به يې شرکت ته ورسره راووست. دې تر يو څه وخته عصبي و، د شپې به تر ناوخته په دفتر کې پاتې کېده، ما يې خو څله د ژړا غږ اورېدلی و. وروسته تشويش ور ولوېد. ټولې پخوانۍ کاريګرې يې خواب کړې. نوې ښځې يې ونيولې.

بودۍ غلې شوه، ويې ويل:

- دا کيسه مې خکه درته وکړه چې ته يې کسه يې، نه مې ايسي، خپل کار کوه، د اولادونو ژوند دې مه خرابوه. محمود که پاک نه و، خو اوس له دې کارو لوېدلی دی، دی څه نه لري، څکه يې تر حوزې هم ونه رساوه.

بودۍ ولاړه شوه، ما کاغذ په بکس کې کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو سړی مې وليد، پاک راته ښکارېده، خو پاک نه و، ناپاکي ته يې له وسه نه کېده، څه يې نه لرل.

له هغه وروسته مې ښيښې ته نه کتل، د ناستي مخه مې بدله کړه. ښيښې ته به مې شا ور گرځوله.

ښځو هم کار پيل کړ، دوی نه وې خبرې، له محموده يې ورځ کېده، يوازې ليلما کار ته رانغله.

زما هم زړه تنگ و، نور مې په دې شرکت کې سا بنديده.

دوې هفتې مې سر په سر کلنی رخصتي واخيسته.

يوه ورځ سرکاريگري تليفون راته ونيو، ويې ويل چې ليلما درسره غږېږي.

ليلما راته تينگه وه، ويل يې چې له ما سره به خامخا گورې.

ادرس مې ترې واخيست، مازديگر باغ زنانه ته ورغلم.

ليلما په باغ زنانه کې غرفه درلوده، د ارايش وسايل يې خرخول. دلته دېرش، څلوېښت دوکانونه او څو غرفې وې، دې باغ لوی پارک درلود، يوازې ښځې راتلې، دوکاندارانې هم ښځې وې، پارک ته تر اوو کالو لوړ ماشوم د راتلو اجازه نه درلوده.

ليلما له چايو پياله را ډکه کړه، د خپل کار په اړه وغږېده، دا د دې ورځې غرفې له عايده خوشاله وه، راته ويې ويل چې د څنگ غرفه يې خالي شوې ده. ويې نيسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نازړه وم، خو ليلما د غرفې په نيولو ټينگار کاوه، ويل يې چې تر څو به ځوارلس زره تنخوا ته ناسته يې، هغه کار دې ورک شي چې روزي دې پکې مالومه وي.

د شپې مې تر ناوخته فکر وکړ، دې شرکت نور خولې راباندې لگولې، له ځان سره مې وويل، راځه، خير به دې په غرفه کې وي.

سهار مې غرفه ونيوله ، غرمه د محمود دفتر ته ور وختم.

محمود ټوکې کولې، ټوکې يې بې خونده راته و ايسېدلې، هېڅ خندا يې نه درلوده. استعفا مې ورکړه، بوډۍ ته ورغلم، په غېږ کې مې ونيوله، دواړو ژړل.

له هغه ځايه نېغه باغ زنانه ته لاړم. له ليلما او د هغې له يوې ملگرې سره مې مشوره وکړه. د ليلما ملگرې راته وويل چې غرفې ته هغه څه راوړه چې ځينې ښځې يې په ښار کې په ازاده توگه نه شي اخيستلی.

په گډه مو ليست جوړ کړ، موی بر، سينه بندونه، نيکرونه...هغه څه وو چې ښځو هر ځای نه شوای اخيستلی.

په سودا پسې ونه وتم، د ليلما ملگرې بلده وه، دې په تليفون کې هر څه را وغوښتل، بله ورځ پينځه ډک کارتنونه راغلل، پيسې مې ور وگڼلې.

اوله ورځ مې يوازې يو سل او دېرش اوغانۍ سودا وکړه، دېرش گټه وه، خو ليلما راته وويل چې حوصله به کوې، کاروبار د يوې ورځې خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میاشت ووته، د کارخانې د تنخوا نیمایي هم نه وه پوره شوې. پښېمانه وم، شرکت مې باید نه وای پرېښی.
په ژمي کې کاروبار په ټپه ودرېد، په واورو کې پارک مانا نه درلوده، ښځې نه راتلې.
اول وار مې په نوروز کې بخت بیداري وکړه، په دوو ورځو کې غرفه تشه شوه، نوی مال مې را وغوښت. د هوا په تودېدو سره مې یو یخچال واخیست، رنګارنګ انرژیاني مې پکې کېښودې، باغ ته کورنۍ راتلې، دېګونه یې کول، سړو اوبو او انرژیانو ته ضرورت و.
ما به د میاشتې په اخیر کې حساب کاوه، ګټه یو رنګ نه وه، یوه میاشت به مې تر شلو زرو ډېرې ګټلې وې، بله میاشت به ګټه لسو، یوولسو زرو ته راټیټه شوې وه، روزي نه وه مالومه، خو له ژونده خوشاله وم، لور مې د کانکور امتحان ورکړ، د کابل پوهنتون حقوقو ته کامیابه شوه.
یوه ورځ د درېیم دوکان، دوکانداره راغله، دا یاسمین نومېده، له دې سره مې شناخت درلود، خوږه ښځه وه، د ورځې به یې خامخا یو، دوې پیالې شین چای رالېږه. ښځې د لاسي ګنډنو لوی دوکان درلود. دې مرسته غوښته، ویل یې چې راتلونکې هفته د لاسي ګنډنو یو نندراتون پرانستل کېږي، یوازې یم، درې ورځې مرسته راسره وکړه، درې زره افغانۍ رانه واخله.
خوښه مې شوه، یو سهار مو د زرتارو ګڼ کمیسونه په موټر کې واچول، نندارتون ته ورغلو. نندارتون ته یې د میدان هوایي پر سړک د ودونو په یوه ښکلي هال کې ځای ټاکلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا غرفه مالومه وه، په ګډه مو ګڼ کوچياني کميسونه، ټيکري او زريني خولی را وخرولې.

په سبا يې ننداړتون پرانستل شو، ګڼ خلک رامات شول، ياسمين به د هر جنس په اړه تشريحات ورکول، ما به پيسې ګټلې. مانبام مو دخل راټول کړ، څه باندې يو نيم لک افغانۍ وې. په دوهمه ورځ څو خارجيان راغلل، ترجمان يې درلود، له ياسمين سره يې خبرې وکړې، يوې سرې ښځې خپل کارت ورکړ.

درې ورځې ووتې، درې نيم لکه سودا شوې وه، خو ياسمين تر پيسو شناخت ته ډېره خوشاله وه، دې ډېرو کسانو ته خپل کارتونه ورکړي ول، له ډېرو کسانو يې اخيستي وو، ويل يې چې په تجارت کې شناخت مهمه دی، دا رنګه ننداړتونونه دې ډېرو کاروباري خلکو ته ور پېژني.

سم يې ويل، يوه هفته وروسته يوه ښځه راغله، دا ښځه مې په ننداړتون کې ليدلې وه. له ياسمين يې ګڼ کميسونه واخيستل.

يودم مې قناعت خوښ نه شو، قناعت يانې همدا اوسنی حال، لوی فکر را ولوېد، ما بايد اوسنی غرفه پرېښې وای، خو د کار بدلېدا پيسې غوښتې، ما په بانک کې يوازې پنځوس زره اوغانی درلودې.

يو سهار ياسمين را غږ کړل، دا بدخشان ته تله، همکار ته يې ضرورت درلود، بل څوک نه ورته پيدا کېدل، د پينځو ورځو يې پينځلس زره راکولې.

خواب مې منفي و. اول مې خپل اولادونه يوازې نه شوای پرېښودلای، بل ښځه وم، بل ولايت ته سفر ښه نه راته ښکارېده. همدا خبره مې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولادونو سره شریکه کړه، د زوی مې خوښه نه وه، غیرت یې نه منله، خو لور مې راته ویل چې موږ څوک نه خوري، بلده به شي، په کاروبار به وپوهېږي، پرمختګ زړورتیا غواړي.

زوی مې په سخته قانع کړ، خو لا یې هم وربوز زړېدلی و. سهار مې یاسمین ته وویل چې تګ ته تیاره یم. دې د طیارې ټکټونه واخیستل، بله ورځ په بدخشان کې وو.

یاسمین شناخته درلود، خو ما هوټل غوښت، پردي کور ته مې زړه نه کېده. خبره یې ومنله. په لومړي ځل پر پاک کټ او پاکه بستره کې پرېوتم.

بله ورځ دواړو چادرې پر سر کړې، د باندې ووتو، فیض اباد کوچینی ښار و، په نیم ساعت پلې تګ کې ترې ووتو. نږدې کلي ته ورغلو، یاسمین د یوه کور دروازه وټکوله، یوه زړه ښځه را ووته، له تودې ستړې مشې یې پوه شوم چې د یاسمین شناخته ده.

کور ته ورغلو، کور نه و، د غالیو اوبدلو کوچینی کارخانه وه. ګنې نجونې کتار ناستې وې، زیاترو یې سرې خولی او اوږدې تکې تورې چوټې درلودې، غالی یې اوبدلې. بودۍ یوه دروازه خلاصه کړه، کوټه له رنګارنګ ګنډ جامو، بدخشاني خولیو او سدریو ډکه وه.

د بوډۍ له خبرو پوه شوم چې دوی دا لاسي ګنډني له کلیو را ټولوي. خو پښتوګان ان له اشکاشمه هم ورته راوړل شوي ول.

یاسمین ځیني لاسي ګنډني خنډې ته کړې، په ځینو نورو کې یې خپل فرمایش ور کډ کړ، وېې ویل چې په راتلونکو کمیسونو کې باید کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ زرتار او خامک ډېر وي، څه ډول ډېزاين ولري او له کوم ډول توکرو استفاده وکړي.

بوډۍ پوښتنه نه کوله، سر يې ژر خلاصېده، پوهېدم چې همدا يې کاروبار دی.

دوی د قيمتونو په اړه هم خبرې وکړې، بوډۍ وويل چې اوس د پخوا غوندې ارزانه جنس نه شي موندلی، دې کار ته د ډېرو خلکو ور پام شوی، ان د پامير غرونو ته هم ورپسې ځي او له پاميربانو لاسي ګنډنې اخلي.

ياسمين چنې ورسره ووهلې، بوډۍ په سخته يو څه را ټيټه شوه.

ياسمين د جلا کړيو جامو پيسې ور وګڼلې. اخيري خبره يې وکړه، اخيستي وسايل به ژر کابل ته ور لېږي.

بېرته ښار ته ورغلو، په يوه کوڅه کې د لاسي ګنډنو درې دوکانونه ول، ياسمين له ټولو سره بلده وه، په موبايل کې يې ښې ښې عکسونه ور وښودل، دې په لاسي ګنډنو کې تغيرات غوښتل. دوکاندارانو سرونه ورته خوځول، ګنه يې وه، په ګنه کې بحث نه وي.

په دوهمه ورځ يوه لوی سالون ته ورغلو، ليمڅي او ګيلمان جوړېدل، تر څو غټو تورو دېګونو لاندې لمبې بلې وې، ښځو وړی رنګولې. يوې نجلۍ يوه لوی ګدام ته ور وستو. ګدام له ليمڅيو، غاليو او ګيلمانو ډک وو. ياسمين خپل تليفون راته ونيو، ما بايد هغه ډېزاين ليمڅي ترې بېل کړی وای چې ليکې او ډېزاينونه يې په عکسونو کې ښکارېدل. زه کېناستم، ياسمين له کارخانې ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ټوله ورځ ګډوډ ليمځي او ګيلمونه سره واړول. ستړې شوم، پې ګڼل، نولس ليمځي او ګليمونه مې رانبودل شويو عکسونه ته نږدې مونډلي ول.

موږ څلور ورځې په فيض اباد کې تيرې کړې، بېرته کابل ته راغلو. ياسمين نغدې پينځلس زره اوغانۍ را وګڼلې، خو زه نه پوهېدم چې د نولسو ليمځيو او ګيليمونو انتخاب په دومره پيسو او د طيارې په دوه طرفه ټکټ ارزېدل که نه!

نه وه راته مهمه، ما خپلې پيسې اخيستې وې.

ښه و، په باغ زنانه کې مې نورې شناخته هم پيدا کړې، کله کله به په دوکانونو ګرځېدم. د نورو دوکانونو او غرفو په نسبت د لاسي ګنډو کاروبار ښه چلېده.

يوه ورځ څو دوکاندارانې د ياسمين دوکان ته راغلې، زه هم ورغلم، دوی د يوه ټيکري په اړه سره غږېدلې، ګلانو او ظرافت ته يې حيرانې وې. ماته هم وار را ورسېد، ټيکرۍ مې وکوت، چکن و.

چکن د ماشومتوب دورې ته بوتلم، يو وخت له خپلې مور سره د غزني قره باغ ته د ماما خېلو کره تللې وم، چکن يوازې هلته جوړېده، خاص په قره باغ کې رواج و، هلته يې هم د جوړېدو ساحه ډېره محدوده وه، اندړو او تره کو ښځو نه پر سر کاوه، يوازې د خروټو او دفتانو رواج و.

چکن ته ټولې دوکاندارانې خوشاله وې، نوی ورته ښکارېده. چکن په هماغه ورځ خرڅ شو، ياسمين په همدې يوه ټکرۍ کې دوولس سوه ګټه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر را ولوېد، په باغ زنانه کې یوازې د شمالي ولایاتو او هزاره جاتو لاسي گنډنې وې. د غزني هېڅ هم نه ول. نه جولی کمیسونه او نه هم چکن نیکرې.

بله ورځ مې همدا خبره یاسمین ته وکړه، علت یې نا امني وگڼله، ویل یې چې دوی شمالي ولایاتو او هزاره جاتو ته له ویرې پرته سفرونه کوي، خو له میدان ښاره هاخوا نه شي تلای.

خبره یې سمه وه، د جگړو په سیمو کې یوازې وینې خرڅېدې، لاسي گنډنو ته به څنگه د چا پام ور اوښت.

فکر مې وکړ، په کاروبار کې نوی جنس نوی بازار لري، د قره باغ غریبو نجونو له غریبي ورځې را ایستم، خو مشکل دا و چې زه قره باغ ته نه شوای تلای. چا څه کولم، خو ماما خپلو ته به ورتلم، د کلونو کلونو ورکه طاهره موندل کېدله، لېور مې خبرېده، بیا راته کېناسته، ویل یې چې د پلار نیکه شمله مې په تا پورې تړلې ده، عزت ته به مې گورې، واده به راسره کوې.

یوه ورځ د غزني اډې ته ورغلم، گڼ موټروانان راباندې راټول شول، هر یوه ویل چې تر غزني به دې سالمه رسوو. خو ما خروټی موټروان پسې غوښت. یو خوانکی مې وموند، د یوه کلي نوم یې واخیست. زړه ته مې ولوېده، دا کلی په قره باغ کې و.

ده ته مې د چکنو، خولو (لستونو) او نورو خبره وکړه، اول یې تندی تریو شو، خو کله چې یې له چادرې زما راوتلي سپین لاس ته وکتل، یو وارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په غېږ کې پوستوالي راغی، په خپله راته غږېده، ويل يې چې ...
دوې خويندې هم چکنونه جوړوي.
قيمتونه مې ترې وپوښتل، ويل يې چې هلته يې هره ښځه يا نجلۍ
خپل ځان له پاره جوړوي، کله کله يې پلوري، خو له کلي نه وځي
يوازې هغه څوک يې ترې اخلي چې د واده مراسم ولري. ښه چکن ...
تر زرو اوغانيو لوړ نه دي.
له موټروانه مې دوه چکنونه وغوښتل، باني ته مې پرې نه ښود، ورېنه
مې کړه چې هر يو په څوارلس سوه درنه اخلم، خو شرط مې کېښود
تر ټولو ښه چکنونه به يې راته راوړل.
ما ټليفون نه درلود، موټروان راته وويل چې درېيمه ورځ مې همدله
غواړه.
بيانيه مې ورنه کړه، پوهېدم، په دوو ټيکريو موټر نه درنېده، ګټه يې
ليده، ضرور يې راوړل.
په درېمه ورځ ورغلم، يو چکن مې خوښ شو، بل هم ښه و، خو ګلان
يې ډک نه ول راغلي. همدا يو مې ترې واخيست، خو موټروان شله و،
دوهم مې نه اخيست. اخير اتو سوو ته راغی، پوهېدم چې په اتو سوو
کې به يې هم ګټه کړې وي، د دواړو پيسې مې ورکړې.
په هماغه ورځ مې ټيکري ياسمين ته ور وړل، نورې دوکاندارانې راغلې،
ان د هغه چکن په صفت هم نه مړېدې چې ګلان يې تش ول.
ټولو يوه پوښتنه کوله "دا ټيکري دې له کومه کړل؟"
صافه خبره مې ورته وکړه چې د لاين دربور راته راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه چکنونه یوې دوکاندارې ور واخیستل، په دواړو کې یې اته سوه
ګنه راکوله، خو بلې مداخله وکړه، زر یې کړې. تیکري مې ورکړل.
ماسپښین یاسمین ور وغوښتم، تندي یې سم نه و نیولی. ویل یې چې
په کاروبار کې به خینې رازونه نه رسوا کوې، پټ به یې ساتې، دې ته
د موټروان خبرې خوند نه و ورکړی.
وروسته راسره وغږېده، ویل یې چې ماماخېلو ته ورشه، همدا لاسي
ګنډنې را بار که، له خرڅېدو یې بې غمه یې، ګټه نیمایي، خو زه قره
باغ ته نه شوای تلای.
د ورځې به خامخا څو ښځو د چکنونو پوښتنه کوله.
یو وار بیا ادې ته ورغلم، هماغه موټروان مې وموند، ما چکنونه غوښتل،
خو ده د موټر د مخې ښېښه را وښوده، مرمۍ ترې وتلې وه، ویل یې
چې دوې ورځې مخکې په جنګ کې ګیر شوم، لاره خطرناکه ده، د تره
زوی مې د دوبۍ وېزه رالېږي.
ترې روانه شوم، خو ده را پسې غږ کړل، د تلیفون یوه نومره یې راکړه،
ویل یې چې دې سړي ته زنګ ووهه. ده په قره باغ کې پنډه ګرځوله.
له ښاره به یې کلیو ته زنانه توتې او د چکن د تیکریو د جوړولو نري
سانونه وړل، ډېر رواجونه ور مالوم دي.
په هماغه ورځ مې یو ساده تلیفون واخیست، ماخستن مې نومره ووهله،
غږ زوړ و، سړی توخېده، په سخته یې خبرې کولې.
په تلیفون کې نه سره پوهېدو، د کور ادرس مې ترې واخیست، خو ده
د دوکان نښه راکړه، قلعه حیدر ته یې ور وغوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلعه حیدر تر کمپنی ډېره پورته وه. سهار ورغلم، یوازې خونه کې
ول. تلیفون مې ورته وکړ، نږدې غږ مې واورېد، یوه سپین ږیرې مېړه
هوا ورکوله، له زړې سدرۍ یې مبایل را وایست، غږ د ده له خولې و
تلیفونه په یوه وخت را ووت.

ورغلم، سپین ږیري د موټرو د پنچرۍ دوکان درلود، له تازه زخمي کړې
ګوتې یې وینې څڅېدلې، مخ یې په خاورو کې د پراته ټایر غوندې تک
تور او سپېره و.

مخامخ اسانه وپوهېد، خو تنده یې تروه وه، ویل یې چې اوس بوډا شوی
دی، په کلیو نه شي ګرځېدای، خو ما د ګټې خبرې یادې کړې، ورته
ومې ویل چې په هر تیکرې کې ښې پیسې درکوم.

ده یوه ماشوم ته ورناره کړه، ورته ویې ویل چې پر دوکان پام کوه.

په ده پسې روانه شوم، کور یې د نږدې تنګې کوڅې په پای کې و
ورغلو، کور یوازې دوې خامې کوټې درلودې. یوه زړه ښځه په چوټ
کې ودرېده، نور کوچنیان را ووتل، پزې یې بهېدې، پرتګونه یې نه ول.
زړې ښځې په حیرانۍ لاس راکړ، بوډا ورسره وغږېد، ورته ویې ویل چې
موږ واله ده.

کوټې ته ننوتو، دوو خوانو ښځو چکنونه پر سر کړي ول، د زرتارو کار
یې کاوه.

کېناستم، چای او کلکي شیریني یې راته کېښودې.

د زړې ښځې زړه ډک و، داسې راته واېسېده لکه ډېره پخوانۍ شناخته
چې یې موندلې وي، وار له واره یې د کلي کیسې را واخیستې، یو زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې طالب و، بل اربکی. دواړه په يوه جګړه کې په يوه وخت وژل شوي ول.

دې اوږدې خبرې وکړې، تر خبرو يې ژړا او د پزې کشول ډېر ول.

دوې ناستې ښځې يې د زامنو کونډې ورپاتې وې، هرې يوې يې په خوانه خواني کې ګڼ پرله پسې اولادونه لرل، په دې کور کې تر ټولو مشر کوچيني لس کلن و، هغه هم ټوله ورځ له بوډا نيکه سره د موټرو پنچري نيوله.

نور کوچنيان راغلل، د چا پزې بهېدې، چا ټوخل، خينو پرتګونه نه وو اغوستي.

پښتون په ژوند کې بې حسابه دی، خو يو غوا وچه نه پرېږدي، يو ښځه، زياتره ښځې يو کال هم وچې نه پاتې کېږي، کال په کال اولاد راوړي.

د غم خبرې مې بدلې کړې، زرتارو او لاسي ګنډنو ته لاړم، خو دلته له زرتارو سره هم غم ګډ و، بوډۍ له زاړه صندوقه يوه سپينه توټه را وايسته، ليکنه يې په زرتارو ډکه شوې وه، تر غټې زرينې کليمې لاندې فارسي خط و ، محمد الله ولد عيد محمد به عمر ۲۸ سالګي شهيد ګرديد...

دوهمه توټه يې راته کېښوده، دې توټې هم له زرتارو ډکه ليکنه درلوده، يوازې نوم او عمر فرق درلود، دوهم زوی يې شپږويشت کلن ليکلي و.

په دواړو توټو کې د شهيد تکی راغلی و.

دا کورنۍ يو کال مخکې له قره باغه کابل ته راغلې وه، بوډۍ راته وويل چې د زامنو د مرګ يې کال نه دی پوره، دا توټې يې نرندو د قبرونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختو لپاره جوړې کړې دي. په اختر کې ورځم، همدا ټوټې بې پر لګنو دروم.

اخیر د خوشالي خبره پیدا شوه. له صندوقه دري چکنه را ووتل، ښځو راته وویل چې دا چکنونه یې د خپلو ځانونو له پاره جوړ کړي دي.

هر چکن ته مې یونیم زر اوغانۍ قیمت وټاکه، د ټولو خولې وازې وې، پوهېدم چې دومره پیسې یې د بسته میاشتې خرڅه ده.

وروسته له سپین ږیري سره وغږېدم، ده ته د قره باغ ټول کلي مالوم ول، ډېر شناخت یې درلود، ډېرش کاله یې سوداګري کړې وه، کال مخکې لا په کلیو ګرځېده، زیاتره ښځې یې پېژندلې، نومونه یې ور مالوم ول، پوهېده چې په کوم کلي کې کومې ښځې او کومې نجلۍ د چکنونه په جوړولو کې وړې ده.

بوډا راته وویل چې په ځینو کلیو کې تیار کمیسونه هم پیدا کېږي، خولې (لستونې) سینې او لمنې یې په زرتارو جوړوي، په لمنو کې یې ګردې اینې نیول شوې دي.

زړه ښخه هم په دې خبرو ښه پوهېده، دې کوچیاني کمیسونه ښکلي ګڼل، ویل یې چې شالمې، زوی او لور هم لري.

له ښځې مې مالومات وغوښتل، شالمي له مریو جوړېدل، دري کونجه شکل یې درلود، د کمیس پر دواړو اوږو اېښودل کېدل. زوی او لور بیا له مریو جوړ واړه څلورکونجه شکلونه ول چې د ناوې پر لستونو د دې له پاره ګنډل کېدل چې ناوې ته خدای زوی او لور ورکړي.

زړه مې ښه شو، اقلا لور یې نه وه هېره.

بودا ته مې په ګټه کې فیصدي وټاکله، ورته ومې ویل چې دا شیان راته راوړه، دېرش فیصده ګټه یې ستا. دی په فیصدي نه پوهېده، لنډ مې ورته وویل چې په هرو سلو اوغانیو ګټه کې یې اویا زما، دېرش یې ستا. دی خوشاله و، خو خریداري پیسې غوښتې. فکر مې وکړ، دا خلک له زړه صاف راته ښکارېدل، که صاف هم نه وای، بله لار مې نه درلوده، خطر به مې مانه.

بله ورځ مې دوکان ته اته څلوېښت زره اوغانۍ ور وړې.

درېیم ماخستن مې تیلیفون ورته وکړ، تیلیفون یې بند و.

څلورمه او پینځمه ورځ هم ووته، د بودا تیلیفون کار نه کاوه. طاقت نه راته، سهار وخته کورته ورغلم، بوډۍ راته وویل چې اندېښنه مه کوه، هلته تیلیفون کار نه کوي، پایې یې ویشتلې دي.

دې د چایو ست وکړ، خو زما غرفې ته ور بیړه وه.

بودا شپږمه ورځ په خپله تیلیفون راته وکړ، زړه مې بېرته خپل ځای ته ورغی، بودا راغلی و. سهار وخته ورغلم، غټه غوټه یې راته کېښوده، ټیکري، ګڼ کمیسونه او څو خولۍ وې. ټیکري او کمیسونه ښکلي ول، خو خولۍ مې خوښې نه شوې، نه مې وې ترې راغوښتې، له ورایه یې تاواني چیغې وهلې، هزارګۍ خولۍ یو په سلو ترې ښې وې.

بودا د یوه یوه کمیس او ټیکري قیمتونه راته وویل، یاده یې کړه چې کوم کمیس یې څیرې اخیستی، له چا یې اخیستی، اول یې په څو بیه کړی و، ده خومره چنې ورسره وهلې دي... په اخیر کې یې څو یې لوټونه راته ونیول. له اته څلوېښتو زرو یوازې همدا پاتې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې نه ګنل، خو لوی لوټ یې پینځوسی و، تر دریو سوو نه دېرېدې، ور ومې بخښلې، زړې ښځې دعاوې راته کولې.

تیکسي مې ونیوله، یاسمین ته ورغلم. یاسمین ښه، میانه او کمزوري تیکري او کمیسونه بېل کښنودل، هر یوه ته یې بیه وټاکله، خو خولې یې ببرته راکړې، ویل یې چې نه خرخېږي.

خولې مې په غرفه کې را وځړولې. چا ورکتل هم نه. میاشت ووته، یاسمین پینځلس زره ګټه راته ونیوله، ښه وه، خوشاله وم، خو یوې بلې دوکاندارۍ راته وویل چې یوازې ستا برخه ګټه تر پینځه ویشت زرو ډېره راتله.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، په یاسمین مې شک نه کاوه. په هماغه ماښام مې بودا ته خپله برخه پیسې ور وړې، ورو زړو دعاوې راته کولې.

له بودا سره مې دایمي خبره وکړه، تاوان یې نه ورته کاوه، مازې په میاشت کې درې یا څلور ورځې د پنچري کار ترې پاتې کېده، دومره کمې ورځې په پینځو، شپږو زرو ګټه ارزېدې، خو پوه مې کړ چې څه غواړم او څه نه غواړم.

یو ځل مې د یو لکو سودا ترې را وغوښته، ډېره وه، یو څو تیکرې مې نورو ښځو ته هم ور کړل.

یاسمین خبره شوه، د دې په دوکان کې زما پخواني خوړند تیکرې او کمیسونه یې هم کوځې ته را وغورځول.

دا په غوسه وه، له خولې یې لاړې بادېدې، ویل یې چې دا شراکت نه شراکت، تا باید نورو دوکاندارانو ته جنس نه وای ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ښځه مهربانه راته ښکاري، ډېره مهربانه. خو ليلما راته وويل چې
پيسې بدې دي، ګرانښت له مينځه وړي.
بو خو کميسونه مې په غرفه کې را وځړول. نور مې کور ته راوړل. خو په
غرفه کې هيڅ کميسونو او ټيکريو ته نه کتل. په ټوله هفته کې مې يو
هم خرڅ نه کړ. د ليلما خبره سمه وه، په لوکسه مغاره کې د وطن
پلاستيکي څيلکې کېږدې، ارزښت پيدا کوي. خلکو ته ښې ښکاري. ته
هيڅ مه وايه، دوی يې په څېله خارجي بولي.
له نورو ښځو سره وغږېدم، دوی هم د لاسي ګنډنو کاروبار کاوه، خو
ياسمين يې نه شوای خفه کولی. له هغې سره يې د کلونو کلونو کاروبار
درلود، پور به يې سره کاوه، يو کميس يې هم نه راته اخيست.
زړه مې مات و، د کلونو سپولې پيسې مې خاورې کړې وې.
سپين ږيري خو واري تليفون راته وکړ، ويل يې چې ژمی را راوان دی،
په واورو کې په کليو نه شم ګرځېدای، که هر څه غواړې، همدا يې
وخت دی، خو ما ښځه خبره نه شوای ورته کولی، پوازې ماتله کېدا مې
غوښته.
يوه ورځ ليلما راته وويل چې هل ځای يو لوکس دوکان ونيسه.
دوې خبرې وې، يو خو لوکسو دوکانونو ډېره کرايه غوښته، بل مې په
نارينه وو کې دوکان نه شوای خلاصولی.
ليلما پور ته تياره وه، راته ويې وويل چې په دې خبرو پسې مه ګرځه،
اوس څېنې ښځې هم دوکانونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره مې شراکت وغوښت، ومې ویل چې کرایه په ګډه پرې کولی شو، زه به مال راوړم، ته په دوکان کې کښېنه، خو دې له ډېره درده وخندل، مېړه یې په ښځو کې هم کار ته په سخته پرهېښې وه.

یو وار بیا چورتي شوم، خندا او اشتها رانه لاړه، په کور کې اېښې کمیسونه مې پر زړه پراته ول.

لور مې یو ځل څو نمونې پوهنتون ته ورسره یوړې، یوازې توکې یې اورېدلې وې، نجونو ورته ویلي ول چې اول مېړونه راته پیدا که، بیا به د واده کمیسونه درنه اخلو.

نه پوهېږم، په ښار کې به پردي ګلپوش موټر ته هم خوشاله وم.

یو وار مې څو نمونې راسره واخیستې، په کوټه سنګي کې د لاسي ګنډنو څو لوکسو مغازو ته ورغلم، څو کمیسونه مې بیه کړل، بیبې یې اسمان ته ختلې، خپلې ور وړې نمونې مې ور وښودې، د دوی تر را خرېدلو کمیسونو ډېر ښکلي ول، خو نخرې یې کولې، خپله بیه یې هم نه راته جوړوله.

همالته مې د دوکانونو د کرایې پوښتنه وکړه، تر ټولو کوچیني دوکان تر درې سوه ډالره کم نه و.

د شپې مې بالښت په اوښکو لوند شو.

سهار مې غرفه خلاصه کړه، لاسي ګنډنې مې په بوجۍ کې واچولې، لیلما ته ودرېدم، ومې ویل:

ـ دا غرفه له دې ټولو شیانو سره په څو اخلې؟

دې حیرانې سترګې راته نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلما ته مې كيلي ونيوله، هېله مې ترې وكړه چې خرخه يې كه.
دې په راوتلو ردو سترګو راته كتل.
برجي مې كورته راوړه.
ماخستن زنګ راغی، ليلما وه، ويل يې چې غرفې ته يې خريداره پيدا كړې ده.
تعجب مې ونه كړ، موقعيت يې ښه و، همداسې نه پاتې كېده.
سهار ورغلم، له خريدارې سره مې چنې ووهلې، د اجناسو اخيستې ليستونه مې ور وښودل، هر څه مې د خريد په بيه وګټل. غرمه كوټه سنګي ته ورغلم، په يوه ماركېټ كې هم خالي دوكان نه و.
په اول ځل مې خپنو نارينه وو ته خپله د تليفون شمېره وركړه، پوهېدم چې مزاحمت نه راته كوي، چادري مې نه وه پورته كړې.
هفته ووته، چا زنګ ونه واهه.
ورځې ووتې، له كوره ونه وتم. تل به په چورتونو كې ډوبه وم، خو يوه ښه خبره راغله، زوی مې انګليسي ادبياتو ته كامياب شوی و.
يوه شېبه مې غم هېر كړ، درې خوراكه كباب مې راوغوښت. له اولادونو سره مې وخندل، ډېر مې وخندل، يو وخت مې اولادونو ته وكتل، دوی حيرانې سترګې راته نيولې وې، ځان ته مه پام شو، ژړل مې.
اول ځل مې تر لور مخكې زوی په غېږ كې ونيولم. دواړه راته كېناستل، يوه خبره يې كوله، دوی باور درلود چې ژوند اسانه كېږي.
سهار تليفون راغی، ورغلم، په يوه ماركېټ كې يو نسبتا ګلالی دوكان خالي شوی و، ښېګڼه يې دا وه چې په دې دوكان كې مخكې هم جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅېدلې، مصرف يې نه غوښت، ان د جامو د خرڅېدلو چنګګونه يې هم لرل.

کميسونه مې ور وړل، ډاډه وم، چا نه راته کتل، په اول منزل کې مې دوې ښکلې نجونې ليدلې وې، دوکانداري يې کوله.
هيڅ کار نه راباندې ولاړه، د څنګ دوکاندار خاله وګڼلم، ده د ماشوماتو جامې خرڅولې، راپام يې کړل چې ډکه بوجۍ له هغې نانځکې سره ونه لګېږي چې کميس يې ور اغوستی و او د دوکان تر مخ يې درولې وه، خو کله چې مې چادري پورته کړه، خانم شوم، وار له واره چای راغی، له دواړو لوريو مې د مرستې غږونه واورېدل.
"خانم، څه امر او خدمت."

سر مې پسې ونه ګرځاوه، اول مې دوکان پاک کړ، بيا مې جامې را وخړولې. زده مې وې، د ياسمين ښېګڼه مې نه هېروله، په دې يې بوه کړې وم چې څنګه د اخيستونکو پام را واړوم.
په هماغه مازديګر مې يو کميس خرڅ کړ.
سهار د څنګ دوکاندار ته ورغلم، ده وار له واره ترموز ور واخيست، خو ما پوه کړ چې نه خاله يم نه خانم، نه به سره په عذابوو.
تر غرمې مې يو کميس او دوه ټيکري خرڅ کړل. خوشاله وم، راتلونکې ښه راته ښکارېده، خو ماسپښين يو له عمره پوخ سړی راغی، په غوسه و، ويل يې چې زموږ بازار به نه را خرابوې، د دوو زرو وربښمين ټيکری دې په ديارلس سوه ورکړی و.
څه مې ونه ويل، حوصله مې وکړه، اوله ورخ مې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی په خرابو اعصابو پورته وخوت.

شپه وروسته مې بیا د دوکان تر مخ تیر شو، لستوني یې تر څنګلو ور پورته کړې ول، له لنډې ږیرې یې اوبه څڅېدلې. پوه شوم چې تشنابونه پورته دي، سړي اودس کړی و.

د څنګ ګاونډي راته وویل چې دا حاجي صیب په اول منزل کې د لاسي ګنډنو دوکان لري.

حیرانه شوم، په دې ټیکري کې ماته یونیم سل اوغانۍ پاتې شوې وې، حاجي صېب نهه نیم سوه ګټلې.

ماخستن مې پیسې وګڼلې، د یوې ورځې ګټه مې دیارلس سوه وه.

سلا بلا مې خندل، چا چې یو کال په اوبو کې لنده دوډۍ خوړلې وي، په یو وار دومره ډېره ګټه خندا ور ولي.

کار ښه و، له هیڅا سره مې مشکل نه درلود، دوکان ته یوازې ښځې راتلې، دوی هم له ما سره خانونه راحته ګڼل، کله کله به د سودا خونده نه وه، خو یوه ورځ به دومره کمیسونه خرڅ شول چې د څو ورځو غم به بې واخیست.

بوډا مې په سره زمي کې په نوي مال پسې ولېږه. دا وار مې سر سم خلاصبده، پوهېدم چې کوم ډیزاین. کوم رنګ او کوم جنس ښه بازار لري. بوډا ته مې د ښینو کمیسونو او ټیکریو عکسونه ورکړل، ورته ومې ویل چې ښځې وبوهوه، دوهم ځل همدا تغبرات ترې غواړم.

پوهېدم چې زما فرمایشونه منل کېږي، د کلي ښځې مظلومې وې، په لومړي ځل یو چا لاسي ګنډنې ورته اخیستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوهم جنس کې ټول تغیرات په پام کې نیول شوي ول.

یوه ورځ مې په اول منزل کې د حاجي صاحب په دوکان کې هم ښه څه وموندل چې ما له غزني را غوښتل.

لا ښه و، د کلیوالو ښځو خواري بې ځایه نه تله، خو بیا به هم ډېرې ښځې ماته راتلې، کله کله به په خپلو مینځونو کې سره وغړېدې. ویل به یې چې همدا کمیس یې په لاندې منزل کې په پینځه زره بیه و.

سودا مې ښه وه، هغوی چې ډېره ګټه کوله، کم جنس یې خرڅاوه. ما کمې اخیستې، ډېر جنس ووت.

د اوړي په اوله کې بوډا ډوډی وکړه، د جومې ورځ وه. زه او اولادونه مې ورغلو. خامې کوټې رنګ شوې وې، د پلاستیکي فرش پر ځای مستعمله غالۍ ویره وه.

زړې ښځې په غېږ کې ونیولم، ژړل یې، ویل یې چې له تا سره مو ژوند ښه شو.

بوډا د پنچري دوکان پرېښی و، ده به ډېر وخت په غزني کې تېراوه، اوس له قره باغه پرته مقر او اندړو ته هم ته.

زړې ښځې دا وار د غم کیسې نه کولې، له اسراته غړېده، اول یې نوې کاسې را وښودې، بیا یې د ګولیو پاکټونو ته ودرولم. ویل یې چې اول وار ډاکټر ته ورغلم، د پښو د کلونو کلونو درد مې ښه شو. دوی پخوا د موټر زاړه ټایرونه سوځول. اوس د ګازو نوې درې کیلوېي دبه پوره دنیا ورته ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومان هم دا وار یو څه پاک ښکارېدل، پزې یې نه بهېدې، پرتګونه یې اغوستي ول.

له دې انا او نیکه مې یوه ژمنه واخیسته. راسره وېې منله چې اول ژمنې به خپل لمیسان مکتب کې اچوي. ما نجوني هم یادې کړې، نا امېده یې نه کړم.

ښیني خلک پیسې لري، ژوند نه لري، ښیني خلک پیسې نه لري، خو په ژوند پوهېږي. بودا پیسې پیدا کړې وې، ژوند ور مالوم و.

زه هم د ژوند په رموزو پوهېدم، خپله مې ښه ژوند نه و تېر کړی، په نس نه وم مړه، خو د نورو ژوند پوهولې وم، وار له واره مې په خوشال خان کې یو، یو منزله پاک کور کرایه کړ. کور غټه شنه حویلې درلوده، مازدیګر به له خپلو اولادونو سره لمر ته کېناستم، پام مې و، دلته ښځې کار ته تلې، د ځنګ د کورونو پردې نه کش کېدې.

اول وار مې زوی او لور ته مبایلونه واخیستل، توله ورځ به مو نه سره لیدل، د احوال اخیستلو له پاره ښه ول.

په یوه کال کې مې دوه وارې په نمایشګاوو کې ګډون وکړ، ډېرو خارجي دفترونو غوښتل چې ښځې له اقتصادي اړخه په پښو ودرېږي. پروژې وې، د ګنډو لاسي ګنډنو فرمایشونه راتلل.

په اول ځل مې بانکي حساب ته ډالر ورغلل.

اوس مې عمده سودا هم خرخوله، کله کله به مې په یوه جنس کې تاوان وکړ، خو په دوهم جنس کې به دومره ګټه راته پاتې شوه چې تاوان به یې ژوندی وخوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غريب اسانه نه شي پورته کېداى، شتمن په سخته خوارېږي. زه اوس شتمنه وم. له هرې خوا پيسې راتلې.
اول پسرلى مې په خوشال خان کې يو، يو منزله کور واخيست.
لور مې يو ځل بيا خفه شوه، دا وار ډاکټرانو ته حاجت نه و، ما مينه تجربه کړې وه، علامې يې نه رانه غلطېدې، نه مې ډاکټر ته ور وسته او نه مې تر وېښتو کش کړه، وار له واره مې ورته وويل چې ځوک دى؟ چېرته اوسي او څه کاروبار لري؟
دا وار دې هم ډېرې نخرې ونه کړې. پر يوه همصنفي مېينه وه، دواړه سره گران ول.
بده نه راباندې ولگېده، لور مې خوانه شوې وه، واده يې حق و، هلک مې په تليفون کې سهار چاى ته را وغوښت.
غمرنگى ډنگر ځوان راغى، په بېله کوټه کې سره کېناستو. ځوان په اولو کې وارخطا و، خو وروسته يې د تندي خولې په څپله وچې شوې.
عمومي مالومات مې ترې وغوښتل، دوى پينځه ورونه ول، په کرايي کور کې اوسېدل، مور او پلار يې ژوندي وو.
له عموميانو را ووتم، اوله خبره مې وکړه:
- لور مې بېل کور غواړي.
ځواب يې مفني و. ويې ويل چې دومره پيسې نه لرو، که واى هم بېل کور نه شم ورته نيولى، زه به هغه کسان ځنگه پرېږدم چې درويشت کاله يې مينه راکړه، ويې روزلم. که به ناروغ وم. دوى به هم راسره ناروغه ول، که به روغ وم، راسره خندل به يې. په څپله به وړي گرځېدل، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به یې په نس موړ ساتلم، لمر ته یې ورنه کړم، درس بې راباندې ووایه او زما له پاره یې سختې وګاللې. کورنۍ مې ژوند دی، نجلۍ به په همدې کور کې را سره اوسي.

ده ته یې کورنۍ ارزښت درلود، لور ته مې یې هم ارزښت ورکاوه.

ومې ویل:

- زما لور دربانديې ګرانه ده؟

سر یې وخوړېد:

- هو.

- څومره؟

- ډېره.

- څومره؟

نېغ یې راته وکتل.

ومې ویل:

- د لور له پاره مې تر خان تېر یې؟ مرګ منې؟

یو واري یې وخندل:

- نه. زه یې د ژوند له پاره غواړم.

کافي وه، ده زما لور د ژوند له پاره غوښته. بله خبره مې ونه کړه.

له خوانه مې د هغه د کور ادرس واخیست، مازدیګر له مغازي علاوالدین ته ورغلم، بې نخښې کورونه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور مې وموند. هلک خوار ژوند درلود، مور یې یوې کوټې ته ور وسته.
بو تنکی ځوان او دوه ماشومان کتابونو ته پراته ول، تنکي ځوان په بېړه
پښې ور ټولې کړې، بخښنه یې وغوښته. له کوټې ووت.
دوی په نزاکت پوهېدل. بخښنه مانا نیمایي انسان.
نیمایي نورې خبرې یې مور راته وکړې، دلته په دریو کوټو کې لس
کسان اوسېدل، یوازې مشر ورور یې واده درلود. نور ټول واړه ول، مکتب
ته تلل.
غټه غټه نه غږېده، په غریبي نه شرمېده. د کور ټول عاید شل زره
اوغانۍ وې، وچه یې خوړله، زاړه یې اغوستل خو خپل اولادونو یې
کورسونو ته لېږل.
نږور یې چای راوړ، ټیکري یې ډېر لنډ و، پوښتنه مې ترې وکړه، جامې
یې په خپله اخیستې، د رنګ او انتخاب واک یې هم خپل و، هېڅ نه
و ورته ویلي چې لمنه دې لنډه یا اوږده ده.
همدا یو مثال بس و، دې کور ته تان نه راته، ښځو ته دا نه ویل کېدل
چې له همدې یوه تانه د کرکیو پردې او خپلې جامې جوړې کړي؛ دلته
ښځو دومره ازادي درلوده چې د خپلو جامو رنګ په خپله وټاکي.
نورې کوټې مې ولیدې، مستعملې ایرانی غالۍ پاکې وې.
ماخستن له لور سره کېناستم، د خلکو غریبي مې یاده کړه، خو هغه
نجونې چې نېستمن ژوند یې تېر کړی وي، ډېر توقعات نه لري، دې د
مورک له خولې وچ اتام (د ډوډۍ ټوټه) را ایستلی و، له غربته نه
وېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې منله، خو شرط مې کېښود، د کوژدې مراسم به ژر نيول کېدل، خو واده به کال ته کېده. دوی کال وروسته له پوهنتونه فارغېدل.
مراسم ساده ول، خپلوان نه وو، لبور او يو دوه ليري تربرونه مې ول، خو ما نه خبرول. بوډا، سرکاريگري او ليلما ته مې تليفون وکړ، تولې نه، خو څو ښځې راغلې، له سر کاريگرې مې د شرکت د زړې صفاکارې پوښتنه وکړه، ويل يې چې هغه پخوانۍ سبکه نه ده ورپاتې، ډېر وخت ناروغه وي.
خلور زره اوغانۍ مې د علاج له پاره ور ولېږلې.
يوه ورځ ليلما راغله، ژړل يې، ميړه يې د بدودو (پښتورگو) تکليف درلود، تداوي يې پيسې غوښتې، ور مې کړې.
مياشت وروسته مې زنگ ورته وواهه، راغله، وريادده مې کړه چې به شريکه به يو دوکان ونيسو، کار ته کوه، پيسې يې زما.
غربت پر اجازه زورور دی، وېې منله.
ليلما پاکه او زړه سواندې ښځه وه، په سخت وخت کې يې لاس راکړ، غرفه يې راته ونيوله، اوس بايد ما له خاورو را پورته کړې وای.
په نوي ښار کې مې دوکان ونيو، کنې لاسي گنډنې مې ور بار کړې.
ليلما په کار پوه ښځه وه، تاوان يې نه راووړ.
کارونه ډېر شول. له وسه مې وتلي ول، د ليلما په مرسته مې خپل دوکان ته بوه کاريگره ونيوله، ماغزه يې وح نه ول، له کار سره ژر بلده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته دوکان ته ډېره نه ورتلم، یوازې خریداري به مې کوله، خود دواړو دوکانونو مدیریت ته مې پام و، ان د یوې اوغانۍ حساب به مې هم کاوه.

یوه ورځ په ټیکسۍ کې کېناستم، له کلونو وروسته شوربازار ته ورغلم. نه ورتلم، تېرې ترخې خاطرې یې را یادولې، خو یو چا د یوه ترکمن د کور ادرس راکړی و، ویل یې چې د کور ښځې یې ښکلې غالۍ اوبدې. په شور بازار کې ډېر تغیر نه و راغلی، هماغه پخواني خام کورونه، تنګې کوڅې، او چټلې ویالې وې.
غالۍ مې ولیدې، په ناز اوبدل شوې وې، ګلالۍ ښکارېدې، خو له سړې سره په ښه جوړه نه شوم، د ده په قیمتونو کې ګټه نه راته پاتې کېدله.

یوازې مې زړه راته وویل چې پخوانۍ کوڅې ته ورشه.
ورغلم، د پخواني خام کور پر ځای پخې کوټې جوړېدې.
ودرېدم، د حویلۍ دېوالونه پر ځای پاتې و، یوه ته ورغلم، په دېوال کې زوړ مېخ لا نه و ایستل شوی. ښه مې په زړه و، دا مېخ مې د جامو د تناو له پاره ټکوهلی و، پر مېخ مې لاس تېر کړ، ګوتې مې وسولولوې، د مېخ زنګو سرې کړې وې. یو غږ مې واورېد:
ـ له چا سره مو کار و؟

ور ومې کتل، یوه سړي د سیمینټو بوجۍ ګنډلې. بل څوک نه و، نو ښځ یې راته وکتل، په سترګو کې یې حیراني پرته وه. له هغه مې د کور مالک وغوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ده سره مې خبرې وکړې، دا کور يې درې مياشتې مخکې اخيستی و.

يو ځل مې بيا حويلۍ ته وکتل، د پخواني کور هېڅ نښه نه وه پاتې، بوازې د بډرف پر څاه لا هماغه پخوانۍ دبله تخته پرته وه.

نېنه شوم، له خاورو مې د يوې ماتې کاشۍ يوه وړه ټوټه را پورته کړه، د نښناب سپينه کاشي مې وپېژندله، ټيکرى مې پرې تېر کړ، وځلېده، په دې ځلا کې مې ځېلې چيغې، ساندې او له بزې را ځځېدلې ځاځکې وينې ولېدې.

لاسونه مې مړه شول، کاشي ولويده، خو په پښو کې مې دومره زور و چې پرې وځېژم، کاشي مې د بوټ لوړې تېرې پوندې ته سيخه کړه، د ماتېدو له ټکا سره مې په مغزو کې پخوانۍ چيغې ورکې شوې.

له سړي مې د مامور قدوس پوښتنه وکړه، خو ده په دې نوم څوک نه پېژندل، دومره يې وويل چې دا کور يې له يوه ازبکه واخيست.

يوه شوم، کور ځو وارې خرخ شوی و.

ځو گامه شاته راغلم، په زړه کې راتېره شوه چې د حويلۍ دروازه همدلته وه. مامور قدوس به همدې ځاى کې په زور مجې رانه اخيستې وې.

يودم مې ايق کړل، په خوله کې مې د مامور قدوس له نصوارو ډکې ترخې لاړې را وګرځېدې، منډه مې واخيسته، د کوڅې تر سره په يوه سا لاړم، بېرته ودرېدم، مامور قدوس مې بايد موندلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جومات ته ورغلم، ملا مې وار له واره وپېژاند، خو ده ونه پېژندلم، نه و ملامت، اوس د کلونو مخکې هغه خره پره طاهره نه وه ورته ولاړه چې تیکري یې درې پینې درلودې.

ملا اودس کاوه. ډېر فرق نه و پکې راغلی. هماغسې تک سپین مخ او سپین پاسته لاسونه یې ول، طبیعي وه، پوستکی هغه وخت بدلېږي چې توله ورځ سره لمر او سړې هوا ته موجیتوب وکړې، په کولبه پسې روان شي، دریم منزل ته خښتې پورته کړي، خو ده هېڅ کار نه کاوه، ژمی به ترکي بخارۍ ته ناست و، اوړی به د جومات د چت اته پکې به یو وار ورته تاوېدلې، ډوډۍ یې هم چربه وه، نوبت و، خلکو ورته راوړه، لمونځ یې خپل کاوه، خو قیمت یې له نورو اخیست. پر هر کور د میاشتې دوه نیم سوه اوغانۍ حواله وې.

له ملا مې د مامور قدوس د کور پوښتنه وکړه، حیرانې سترګې یې را واړولې، ادرس یې نه راکاوه، ذهن یې په اسانه لوستل کېده، پاک او حیاناکه مامور قدوس به دې سپین سترګې بې چادرې پردۍ ښځې څه کاوه!

ورته ومې ویل چې پورورې یې یم.

نرم شو، ادرس یې راکړ.

د ده په خبره کور یوازې دوې کوڅې مزل غوښت.

کور مې په اسانۍ ومونډ، نانوايي یې ښه نښه وه.

یوې وړې نجلۍ د لرګي خیرنه دروازه راته خلاصه کړه. له اجازې پرته حویلۍ ته ورغلم. څاه ته نږدې بوه په عمر پخه ښځه په خټو کې خیرن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشت ته ناسته وه، لاسونه يې تر څنګلو لوڅ ول، جامې يې مينځلې.
يوه څوانه نجلۍ را ووته، جارو کړې خاورې يې تر چوترې لاندې واچولې، بېرته د کوټې وره ته ور وګرځېده، خو يودم ودرېده، مخ يې را واړاوه، له هماغه ځايه يې را غږ کړل:
- موږ تر پينځو کلونو کم ماشومان نه لرو.
پوه شوم، دې د واکسيناتورې ګمان راباندې کړی و. خو زه چوترې ته ور وختم. په عمر پخه ښځه هم حيرانه ودرېده.
وار له واره مې ورته وويل چې مامور قدوس غواړم.
داواړو يو بل ته وکتل.
حيرانۍ مې ور لنډه کړه، ومې ويل چې يو وخت مو په پخواني کور کې اوسېدم.
دواړو هيڅ حرکت نه درلود، د ډېرو غونډې وچې ولاړې وې، په پخواني کور کې ډېر خلک اوسيدلي ول، دې ښکلې ښځې په مامور قدوس څه کاوه؟!
اول له عمره پخه ښځه ژوندۍ شوه، لاس يې راوغځاوه، بيا ځواني نجلۍ په چوتره کې يو زوړ ليمڅی راته وېر کړ، تولې کېناستو، خو لا هم د دواړو سترګې له حيرانۍ ډکې وې.
ومې خندل، چای مې وغوښت، خو د دوی شونډې ويرې نه شوې، يوه شېبه غلې وې، ښځې، نجلۍ ته د چاېو د راوړلو اشاره وکړه، کور ته د بوی... ښځې د ورتګ علت مالوموم به يوه پياله چای ارزېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم له کوټې چیغې راغلې، اول یوه کوچینۍ نجلۍ راووته، وروسته د وېښتو د رمنخولو زوړ برس پسې راغی، برس په تشت کې ولوېد، د صابون خګنې اوبه باد شوې.

ښځه ورغله، له کوټې د ښځې پوچې خبرې را ووتې، درب شو، په کوټه کې یوې بلې نجلۍ وژړل.

اوله ماشومه د حویلۍ په دروازه کې ودرېده، جړ، خیرن وېښته یې لرل، په مخ کې یې د خیرو تورې لیکې ښکارېدلې.

دوی باید دا وخت جنګ نه وای کړای. پوهېدم چې دا خل زما وار دی، له لاسه به مې نیسي، تر دروازې به مې باسي.

ښځه راغله، تنده یې تروه وه، ویې نه شرلم، خو د شړلو له پاره یې مقدمه جوړه کړه، ویې ویل چې زما مېړه څه کوې؟

لنډ مې ورته وویل چې یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

په خوله کې را ولوېده:

- له هغه وخت سره کومه علاقه نه لرم، د اوس خبرې کوه، اوس څه غواړې؟

ومې خندل:

- تاسې له مېلمنو سره داسې رویه کوئ!

غلې شوه، خو لا یې هم تندې ننوتې ګونځې درلودې.

ویې ویل:

- خو مېلمنه باید وپېژنو، ته څوک یې، ولې یودم کور ته راغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ یو زوړ پتنوس پر غولي کېښود، په پتنوس کې توره لوګي وهلې شنه زړه چاينکه، یو ګیلاس او څو کلکې شیریني وې.

ښځې ته مې وکتل:

- دا دې څه ده؟

ښځې ته غوسه ورغله، په خوشکه يې وويل:

- هله نو، زه کار لرم، ګیلاس در اخله.

نجلۍ وويل:

- ابۍ، بده ده.

ښځه له چوترې کښته شوه، د جامو مېنځلو تشت ته کېناسته.

نجلۍ پیاله راته ډکه کړه، ویې ویل:

- خوا مه بدوه، وخت خراب دی، تېره میاشت څو کوځې لاندې یوه کور ته دوې ښځې ورغلې وې، ویل یې چې د واکسین والې یو، په کور کې نارینه نه ول، یوازې یوه ښځه وه، تړلې یې وه، د کار شیان یې ترې وړي ول.

ومې ویل:

- ته د مامور قدوس لور یې؟

- هو.

- مکتب وایې که پوهنتون؟

یودم یې غټې تکې تورې سترګې له اوښکو ډکې شوې، مخ یې واړاوه.

په غریو کې یې وویل:

- یو هم نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له غوسې ډکه ناره راغله.

ـ نجلۍ مه بې لارې کوه، هله نو، مخ دې ورک که.

ګیلاس مې را پورته کړ.

ښځه نېغه راته ودرېده، ویې ویل:

ـ پوهېدم چې بې څه نه یې راغلې، له اوله پساتې (فساتې) راته ښکاره شوې، که عزت درباندې ګران وي نو په پټه خوله له کوره ووځه.

نه تلم، په ما باندې عزت ګران و، د عزت له پاره راغلې وم، ما باید هغه ځوک لیدلی وای چې زما عزت ته یې په سپکه کتلي ول.

ومې ویل:

ـ یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

بودم یې تر مټ ونیولم، چیغه یې کړه:

ـ بس ده، کانګې مه راوله، دا درېیم وار دی چې همدا یوه خبره رانه کوې.

په ولاړېدو کې مې وویل:

ـ د دوو میاشتو کرایه راباندې پاتې ده.

د ښځې ګوتې مړې شوې.

کېناستم.

ومې ویل:

ـ هغه وخت نیستي راباندې راغله، وتښتېدم، کرایه همداسې پاتې شوه.

ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته. سر یې وخوځېد، بودم یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مي ويل:
په بې ملامته، ما باید په اول کې درته ویلي واي.
ښخې په ژړا کې خپلې لور ته اشاره وکړه، نجلی لاړه، په یوه واړه قاب
کې یې په حساب درې چاکلیټ راوړل. چاکلیټ د ډېر وخت راته
بېکاریدل، د کاغذونو زر ورق یې تللي ول.
ما ګیلاس را واخیست، خو ښځې زما بکس ته وچې سترګې نیولې وې،
په بکس کې به خامخا د دوو میاشتو د کرایې پیسې وې، نه وه غلطه،
سم فکر یې کړی و، ما ترکمن غالي خرخونکي ته بیانیه را اخیستې وه،
سودا ونه شوه، پیسې پر خای پاتې شوې، خو کرایه مې چیرې ورکوله،
مامور قدوس مې لید، یوازې یو خل، لاړې مې ور تو کولې، تلم.
ښځه په خپله راته ګډه شوه. دوه زامن او یوه لور یې ول، زامنو یې د
بایسکلونو د ترمیم ورکشاپ درلود، یوه ته یې واده کړی و، خلور لونې
یې درلودې، د نیستې له لاسه یې ګذاره سخته وه.
وروسته د خپل مېړه په اړه راته وغږېده، ناروغ و، بله لاره یې نه درلوده،
کور یې د علاج له پاره ورته خرڅ کړی و.
دې بدې ورځې کولې، وچه ډوډۍ یې په سخته موندله.
ښځو او ماشومانو ته مې خوا بده شوه، خو مامور قدوس لا د لاړو په تو
کېدو ارزېده.
ګیلاس مې کېښود. حوصله ختمه وه، داسې مې باید لیدلې واي.
تیټ وره ته مې سر ټیټ کړ، د تیاره کوچیني دهلیز سوړ بوی کنونه
متکې د کونډې نمجنه کوټه را په زړه کړه. نجلۍ یوې دروازې ته لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور وغخاوه، دې کوټې غټه کړکۍ درلوده، رڼا وه، کونج ته يو څوکۍ په څادر کې پروت و، يوازې يو غوږ يې ښکارېده.

په زړه کې را تېره شوه چې منډه ورباندې ور واخله، پر غوږ يې غابښونه ور ټينګ که، پر خپلو ژامو اخيري زور راوله، غوږ په غابښونو کې ترې پورته که، څه.

خو حوصله مې وکړه، يو وار مې بايد د مامور قدوس مخ ليدلى واى.

نجلۍ خپل پلار ته ودرېده، په خواږه خوله يې وويل:

- شېراغا!

سړى غلى و.

نجلۍ وويل:

- يوه ښځه دې ليدو ته راغلې ده.

سړى وچونګېد.

خامخا به چونګېده، يوه ښځه يې ليدو ته راغلې وه.

نجلۍ خپلې مور ته وکتل، مور يې اشاره ورته وکړه، نجلۍ کېناسته، د خپل پلار له مخه يې څادر ليرې کړ.

يوه شېبه مې په حيرانۍ ورته کتل، د سړي د غومبرو هډوکي پورته راختلي ول، سپينه اوږده ږيره يې درلوده، زړه مې نه منله چې دا دې هاغه پخوانى ښوى مامور قدوس وي.

نږدې ورغلم، ده په راوتلو رډو سترګو راته کتل. خولې ته مې يې پام شو، کږه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې غږ راغی:

ـ کال مخکې یې د وینې فشار پورته شو، حمله ورباندې راغله، په څو ډاکټرانو مو وګرځاوه، ټول یوه خبره کوي، وایي چې په اعصابو کې یې کوم رګ بند دی، د بدن یوه خوا یې هېڅ حرکت نه لري. ژامه یې هم کږه ده، له خبرو لوېدلی، خو سترګې او غوږونه یې سم دي، پوهېږي.

ښځې خبرې کولې، ما سړي ته کتل، ده له ما سترګې نه اړولې.

پېژندلې یې وم؟ نه پوهېدم.

ده یوازې راته کتل.

ور مخته شوم، ومې ویل:

ـ زه ستاسو په زاړه کور کې اوسېدم، کونده یم، په یاد دې دي؟! د دوو میاشتو کرایه مې نه شوای درکولای!

له وارخطا سترګو یې پوه شوم چې زما له شوندو اخستې تودې مچې یې په یاد وې.

وخوځېد، وچونګېد، لور یې مرسته ورسره وکړه، تر اوږو یې بالښت ور لاندې کړ، سر یې یو څه پورته شو.

ومې ویل:

ـ یو وخت دې یوه بوشکه غوړي، بوره، چاکلیټ او شیریني راته راوړي وو. په زړه دې دي؟

ده یوازې راته کتل.

ومې ویل:

ـ بل وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګېدا يې ډېره شوه، خبره مې ونه کړه.
ښخې ووېل:
- مامور صيب همداسې زړه سوانده او مهربانه انسان دی، کوم وخت چې جوړ و او تنخوا يې درلوده، له ډېرو کونډو سره يې مرسته کوله، خو يې ورته بدېده، کله کله به ماخستن يودم له ډوډی ولاړ شو، ګوله يې نه تېرېده، ويل يې چې دا څنګه مسلماني ده، زه به د پسه ښوروا خورم، د کونډو او بې سر پرسته ښځو ماشومان به وږي ناست وي، هيڅ امکان نه لري، څو واري يې له دسترخوانه ډکه کاسه ور واخيسته، بوي ګاونډی بې سرپرسته ښځې ته يې ور وړه.
د سړي سترګو ته مې وکتل، ومې ويل:
- مامور صيب پېژنم، ښه يې پېژنم، يو وخت يې له ما سره هم ډېره نيکي کړې وه.
د سړي سترګې ړدې راختلې وې.
ومې ويل:
- په ياد دي دي؟
په سترګو کې يې وارخطايي ډېره شوه.
دا فتح سړی مې څه کاوه، دې مردار خور ته خدای جزا ورکړې وه، پوهېدم چې دا څلور هدوکي وچ، له پښو او لاسونو لوېدلی، کړه خوله خوږ ده راوتلې سترګې ډېرې وارخطا وې، دې خبرې ته مې زړه نه خوږ چې دا وارخطا سترګې به ښځه او لور شکي کړي، ناپوه وم، زياترو ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور قدوس غونډې نارينه هم ملايکې ښکاري، په زړه کې يې هم نه ورګرځي چې مېړه به يې په نيمو شپو د بې وسه ښځو دروازې ورخلاصوي، په غېږ کې به يې نيسي، مچې به ترې اخلي، خو ډېر نارينه داسې نه دي، د خپلې ښځې پر غاړه خدايي سور بخار به هم د يو چا د غاښ نښه ګڼي. وهي به يې، ټکوي به يې، حتی وژني به يې.

له دستکوله مې پيسې را وايستې، په ياد مې وې، د ده د دوو مياشتو کرايه شپږ زره کېده، خو ما لس زره ورته کېښودې. ولاړه شوم.

پرانه سرې ته مې وکتل، ومې ويل:

- له خدايه نه يم خبره، خو ما بخښلې يې.

موږ او لور نبغ راته وکتل، خو بيا يې هم کوم شک وانه خيست. مامور قدوس اسماني موجود و، اول به يې کونډې او يتيمان مړول، بيا به يې خپله ګوله ور اخيسته، خدای به ولې نه بخښه!

د سړي په سترګو کې يو وار اوښکې ورغړېدې. څه يې وويل، پوه نه شوم، يوازې غريو پکې ګډ و، خبرې يې داسې وې لکه کوم ماشوم چې نوې خو ټکي زده کړي وي، مانا نه ترې اخيستل کېږي، ګډوډ يې وايي.

خو لور يې پوهېده. ويل يې چې پلار مې بخښنه درنه غواړي.

ښځه ورغله، د سړي پر ډنګرو، لندو غومبرو يې د خپل ټکري پېڅکه تېره کړه، مانه يې وکتل، د غېرګو سترګو بانه يې سره ور وسښل. مانا مې ترې واخيسته، د سترګو ټټولو يې پوه کړم چې يو څه وايي، خو ته مه خفه کېږه، خبره مې يوازې ناروغ سړي ته د زړه ورکولو له پاره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببرته يې سړي ته وکتل، ورو يې وخندل:
- ته نېک انسان يې، بخښنه بايد دا درنه وغواړي چې کرايه بې نه وه درکړې.
سړي يودم وژړل، ژړا خبرې نه دي، روغې يا کړې خولې ته ضرورت نه لري، ژړا له زړه راوځي، د دې سړي زړه ژړل.
هماغسې را ووتم، د حويلۍ په دروازه کې له شا ناره راپسې راغله:
- ته ملايکه يې!
ونه درېدم، په تنګه کوڅه کې چټکه روانه وم، يوه زړه ښځه راته ودرېده، يو بغله ترې تېره شوم، ښځې راپسې غږ کړل:
- لورې! خيريت دی؟!
خان ته مې پام شو، ټيکرې مې په غاړه کې پروت و، ژړل مې.
د مامور قدوس له پاره مې نه ژړل، د خان له پاره مې ژړل، د خپلو پخوانيو سختيو له پاره مې ژړل، د تېرو بې وسيو له پاره مې ژړل، د دې له پاره مې ژړل چې په دې ټولنه کې به څومره مامور قدوس دوی د څومره کوندو او بې وسه ښځو له بې کسۍ او مسکينۍ استفاده کوي، په زور به يې په غېږ کې نيسي، مجې به ترې اخلي، عزت ته به بې قيمت ټاکي "يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کرايې بې غمه يې" دلته ډېر کم کسان له نيستمنو او بې سرپرسته ښځو سره د خدای له پاره مرسته کوي، ډېر خلک يې په چادرې کې پټ، اندام هم لوڅ لېږ تصور کوي، په ذهن کې يې د خياط غوندې ناف اخلي، ان د جزاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډي به اوو تونو کې پټې ملا ته یې هم اندازه تماکي، څومره به وي؟ نري که پنډه؟ !

عمر بې هم استانه مالومولی شي، که په تنر کې چادري نيغه ولاړه وه، ځوانه ده، خريدار لري، که ځړېدلې وه، نه ارزي. پښې يې د عمر بله نښه ده، که يې سپينې او صافي پښې درلودې، يودم يې پيريان ورته ونيسي، وربانديې مهربانه شي، اول يې واړه زوی يا لور ته لسګون ورکړي، بيا ايسکريم ورته واخلي، وروسته يې په خپله له اجازې پرته، د کوز بام ته ور وخېژي، واورې يې واچوي، له بامه بېرته کوځې ته توپ کړي.

بيا کور ته يو څه خوراکي مواد ور وليږي، مخکې نه ورځي، وار له واره سپين سترګي تاوان لري، په اول کې بايد حياناکه ښکاره شي، اعتبار پوخ کړي، خوراکي مواد په حويلۍ کې ورته ږدي، ان ور ګوري هم نه، بېرته يې تيت سر له کوره وځي.

بل ځل ماخستن ناوخته دروازه ور وټکوي، نرم عطر يې وهلي وي، خپل ګروپونه به يې بل وي، خو په ټوله کوڅه کې به له يې کسه ښځې د برق پوښتنه کوي.

"برق لرئ که نه؟ زموږ خو نشته." ښځې به يې په اسانه نه پرېږدي، اول به ښځه به لنډ ځواب ورکړي، خو دي به يې په کور کې يو غوږ اوبه نشته، بيا به خپل ووايي چې د برق له لاسه يې په کور کې يو غوږ اوبه نشته، خو دی به د ښځې سترګو قيمتي مبايل راوباسي، چارج به يې پوره وي، خو دی به د ښځې سترګو ته مړ کړی تيلفون ونيسي، ورته وبه وايي چې تيلفون يې تکې چارج

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لري، وروسته به تليفون له خپل خيالي کاروبار او تجارت سره وتړي، وبه وايي چې د موټرو په شورم کې شريک دی، دوی موټر له دوبی راغواړي، خو کله کله دلته هم کومه واره ناکه سودا وکړي، نن مې يو موټر وليد، گرانه و، خو يوازې رنگ يې په دې ارزېده چې زر ډالره اضافه ورکړم. خو بيا مې هم چنې ورسره ووهلې، اخير په دوولس زره ډالره ورسره جوړ شوم، بيانيه مې ورکړه، خو کارونه ډېر دي، د ورځې د څو موټرو سودا کوم، شبېه مخکې نوي اخيستي موټر شک را واچاوه، تليفون مې يو فيصد چارج هم نه لري، هېر مې شول چې د موټر د اسنادو پوښتنه ترې وکم، پاک دي که باقيداري لري.

دی به چټيات وايي، خان به غټ غټ ښيي، خيالي سرمايې به يادوي، د نظافت مراعاتول به ښه گڼي، له خولې به يې د چناسو او ورستې غوښې بوی خيږي، خو د خولې له بويه به بد وړي، د غاښونو مينځل به يې خوښېږي، خو فکر به يې گنده وي. ډدوزې به ترې خېژي.

غوږېږې به، د خپلې مهرباني او خان ښودلو له پاره به چټيات غږوي، خو مسکينه، بې کسه ښځه به يې د مجبوری له مخې خبرې اوري، دا به په وېره کې وي، خدای خدای به کوي چې کوم گاونډي يې په کوټه کې تېر نه شي، خو ده ته به هېڅ هم نه شي ويلای، خان به يې د احسان پوروړې گڼي، سړی به سوکه سوکه اصلي خبرې ته زمينه سازي جوړه کړي، وبه وايي چې خير، که غربه يې، خو خدای ښايسته پيدا کړې يې، بل څوک دومره غټې سترگې، اوږده بانه او سپين، نوراني مخ نه لري...جذابه يې، ډېره جذابه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې نه به دا خبرې خوند نه ورکوي، همدا ګړی به یې وړي، په خولو کې ډوب، ناروغ کوچیني ته ور ببره وي، خو بیا به هم څه نه وايي.
دی به جیب ته لاس کړي، کوچینی کاغذ به را وباسي، په کاغذ کې به د ټلیفون تیاره شمېره لیکل شوې وي، ښه به پوهېږي چې ښځه په وچه ډوډۍ پورې حیرانه ده، مبایل نه لري، خو سړی به شپې ته خبره جوړه کړي، وبه وايي چې په دې ورځو کې غله ډېر شوي دي، د شپې کوړونو ته ور اوړي، خو هېڅ خوا مه بدوه، مه وېرېږه، په دنیا کې زړی مه وهه، زه خو یم، د شپې یوه بجه مازي مسکال راوکه، پر دېوال در اوړم.
که ښځه د ده په حماقت پورې هم وخاندي، سړي به کار جوړ ګڼي، ورځي، خامخا پر دېوال ور اوړي.
ښځه به په زړه کې بیداره وي، د ده په ناولي نیت به پوهېږي، خو بیا به هم ورته وايي چې ډېره مننه، که کومه خبره وه، حتما درته وایم، بختنبه به ترې وغواړي، دروازه به پورې کړي، خو دی به د وره په لیخک کې پښه کېږدي، که زړور و، حمله به پرې وکړي، په غېږ کې به یې ونیسي، مچې به ترې واخلي، ړنګه به یې کړي، که بې زړه و، بیا به هم اعتبار نه خرابوي، وبه وايي چې خیر، ښه او بده پېښېږي، د ورځې هم غېږ کولای شي. خو په جنسي فقر اخته زیاتره کسان به کونډو او بې کسه ښځو زړور ورځي، پوهېږي چې د پوښتنې خوک نه لري، شرم خو هسې هم نه ترې کوي، خپل مصرف او مهرباني بې نتیجې نه پرېږدي.
په زوره یې په غېږ کې نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتره دا دول بې كسه، مجبورې او بې وسه ښځې د غولو ځاه نه لري، يوازې ژاړي، له نمجن كوره وځي، ليري ځي، د ښار په بله څنډه كې يوه زړه كوټه په كرايه نيسي، خو دلته هم مامور قدوس دوی شنه سپږمې يې پورته نيولې وي، بوی كاږي، رمباړې وهي، ژړ پوهېږي چې كوټې ته نوې كډه راغلې ده. اه! ځومره بختوره كډه! كونډه له خدای پرته هيڅ هم نه لري. ښه ده، د پوښتنې يې ځوک نشته، مېړه نه لري. ځوانه جانه ده، كه يې شهوت قانع نه كړي، نو د اولادونو تشې ګېډې يې ژر قانع كوي.

دوی خدای هېر كړی، هېر نه، هسي يې هم هېر وي، ښځه به په كميس، تيكری، ښيان او چادري كې پټه وي، خو دوی ته به له شاتو ډک بې سرپوښه مرتبان ښكاري. په دې اړه به فكر كوي چې ځان ځنګه ور نږدې كړم.

نږدې كېدا هم ډېر فكر نه غواړي، مازې يې اولادونه په اوښو كې له وچې لندې شوې ډوډۍ را پورته كه. خو ښځ نه شي ورتلای، اول په كوټه كې د كونډې يا بې كسه ښځې د ماشومانو پر سرونو د مهرباني لاس ور تېر كړه، پاپړ يا ايسكريم ورته واخله، بله ورځ يو لسګون وركړه. ښېره مه كوه، اول به باور پيدا كوي، كونډې ته بايد مهربانه ښكاره شي، يوه هفته وروسته يوه پينځه ليتره بوشكه غوړي، چارک بوره، پاو چای او يوه خلطه ارزان بيه چاكليټ ور وړه، خدای مهربانه دی، كار جوړېږي.

دا خلک په ګنده توب كې هم له خدايه مهرباني غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورګ یې که، په چټلي کې چې څومره خلی وهې، بوی یې ډېرېږي.
زغوني کور ته راغلم. ټوله شپه مې د مامور قدوس د ښځې په اړه فکر کاوه، مظلومه وه، هر څه یې منل، خو په خپل مېړه یې د مردار خوري ننک نه راته. که سجده روا وای، پزه او تندی یې پر خاورو ورته اېښودل.

ډېر کارونه ډېره ګرځېدا غواړي، کله کله به ماښام ناوخته کور ته راتلم، چاره نه وه، یوه لوکسه ټوډي مې واخیسته، سپین ږیری موټروان مې ورته ونیو. موټروان به ډېر وخت په خپل کور کې و، یوازې د ګرځېدا په وخت به مې راغوښت.

یو ماخستن مې د کاروبار شریک بوډا تیلیفون راته وکړ، اوله خبره یې زیری و، ویل یې چې په قلعه حیدر کې یې په اته لکه یو کوچینی کور واخیست.

خوشاله شوم، مبارکي مې ورکړه، ده راتلونکې جومه د غرمې ډوډۍ ته ور وبللو.

سهار مې موټروان نه را وغوښت، زحمت مې نه ورکاوه، موږ د بوډا په کور کې څو ساعته پاتې کېدا غوښته، د ده دومره ماتلي ښه نه وه. زوی مې له خپلو همصنفیانو سره پغمان ته تلی، مېله یې درلوده، موږ ته یې ټیکسي راوسته، زه او لور مې موټر ته وختو. بوډا په تیلیفون کې ادرس راکړ، نوی کور مو ونه موند، دا وار په خپله سړک ته راغی، هغه پخواني تور، زېره لاسونه یې نه لرل، مخ یې تک سپین و، سپینه ږیره یې خلېدله، پاکې اوتو کړې جامې، توره نوې سدرۍ او وړښمینه لونګۍ یې درلوده.

(c) Kitabton.com: The Digital Library

نوی کور له سرکه لږ لیرې و، ورغلو، خام دېوالونه یې لرل، خو کله چې مې دروازه خلاصه کړه، په وړې ګلالۍ حویلۍ کې درې رنګ شوې پخې کوټې ولاړې وې.

زړه ښځه له خپلو نږندو سره مخې ته راغله، د ټولو خولې له خندا نه سره ورتلې، تر ما او لور غیږې را تاو شوې، دوی زموږ ورتګ ته خوشاله وې.

کوټې ته ورغلو، ډله پاک او اسراتمن ماشومان، نجوني او هلکان اوړده غزېدلي ول، چا تلویزیون ته کتل، ځینو کتاب وایه، نورو رسمونه لیکل.

په عمر یو څه لویو ماشومانو بخښنه وغوښته، پښې یې ورټولې کړې، خو وړو ماشومانو کارتون ته کتل.

نجوني او هلکان په نسونو ماړه ول، پزې یې پاکې وې، په غومبرو کې یې سرخي ښکارېده.

پاک چای راغی، نوی ترموز و، د غټې مېوه دانۍ ټولې شپږ خانې له مختلفو وچو مېوو ډکې وې.

له چایو وروسته یې په کوټو وګرځولم، سرې غالۍ وېړې وې، د کمرنګه ګلابي پردو لمنو ښکلي زرتار درلودل، بودۍ راته وویل چې دا یې د نږندو کمال دی.

غرمې ته هم پر دسترخوان اول څو رنګه لنده مېوه، سلاته او د کاغذي دستمالونو کوټې کېښودل شوې، وروسته قورمه او کابلي پلو راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا اوس ها پخوانی بوډا نه و چې وچې تودې ډوډۍ او شنه چاې ته

بې سترګې ختې، ده ته بېله پرهېزانه باندې وه، د چرګ ښوروا وه، ويل

بې چې له وريجو سره يې نه ده جوړه.

د غم خبرې نه وې، کوچنيانو او لويانو خندل، ګيلې يې هم اسراتمنې

وې، بوډې ويل چې سړي مې د حج قول راسره کړی و، خو ده کور

واخيست.

بوډا خپل لاس پر تېتر کېښود، ويې ويل چې يو حج دې پر ما پور دی،

بيايم دې، خو تر حج مخکې به اول ځانته واده کوم.

دوی له ورو خبرو خوند اخيست، خندل يې، ولې به يې نه خندل، له

کرابې خېرن کوره را وتلي ول، په نس ماړه ول، لمسيان او لمسی يې

مکتب ته تلل، خوارې پخوانی ورځې يې په زړونو کې هم نه ور تېرېدې،

د ډاکټر او دوا پيسې يې درلودې.

عزت يې کېده، بوډا حج نه و کړی، يوازې د حج نيت يې درلود، خو

ګاونډيانو مخکې له مخکې حاجي صاحب باله، د جومات په اول صف

کې به ځای ورته پرېښودل کېده.

خوک وايي چې خوشالي به پيسو کې نه ده. ده. حتما ده. پيسې به

سلا بلا خندا درولي.

دا بوډا او دا کورنۍ مې مخکې هم ليدلي وو، د بوډا تور، چاودې،

زخمي لاسونه، لمر سوځولی سپېره مخ او غوړ- پر خېرن کالي مې نه

هېرېدل. د بوډۍ ذګيروې او اوښکې مې په ياد وې، د نرندو لوګي

وهلي تور غومبرې مې سترګو ته ولاړ ول، خو دوی اوس ټايرونه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځول، په ژبرزمیني کې یې غوړې کړې ترکي بخاري ایښې وې، اشپزخانې یې ښکلې الماری درلودې، د ګاز چلې ته پینځه لس کیلویي ډبه تړلې وه.

بس! مور ته ویل شوي دي چې خوشالي په پیسو کې نه ده. دا خبره دوه رنګه خلک کوي. یو ډیر شتمن او بل هغه څوک چې په اوبو کې لنده ډوډی خوري.

شتمن د وږي له حاله نه وي خبر، دوی خاندي، فکر کوي چې دنیا خوشاله ده.

ډیر غریبان بیا د ناچارۍ له مخې خپلو ځانونو ته تسلیت ورکوي. اول، دوهم ته ووایې چې هاغه حاجي صاحب دې په یاد دی؟ دوهم حیران پاتې شي، ده ډېر حاجیان لیدلي وي، ډیرو حاجیانو ته د یو وخت ډوډی، یوې خورما او تسبو له پاره ورغلي وي. اول سړي ته ووایې چې کوم یو؟ خو اول به نوی مثال نه لري، دی به د لسو کالونو مخکې خبره وکړي، ولې! هاغه پلانی حاجي صبب یادوم، هاغه چې به لاهور او کراچۍ کې یې دوکانونه ول، نیم کابل یې اخیستی و. په یاد دې شول. دوهم به د هو په نښه سر ورته وخوځوي. د اول سړي سترګې به وځلیږي، وبه وایې چې خوشالي په پیسو کې نه ده، هماغه حاجي کروړپتي و، خو خدای داسې ناروغي ورته پیدا کړې وه چې په اوبو کې یې له لندې ډوډی پرته بل څه نه شوای خوړلی. بس! په دومره جایداد، دومره کلدارو، اوغانیو او ډالرو کې د خدای له نعمتونو بې برخې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لی کاله مخکې به په زرو شتمنو کې یوه عمر خوړلي شتمن سړي د معدې تکلیف درلود، اوس به مړ و، خو دوی به یې اوس هم یادوي، ورته خوشاله به وي، وایې به چې په دومره پیسو کې د دنیا له نعمتونو محرومه گرځېده، خو اوسني نهه سوه نهه نوي نور روغ، جوړ، خوشاله او اسراتمن شتمن به نه ویني.

زه خو په غربت کې نه وم خوشاله، اوس مې هم له بدنه د کونډې د لنډې کوټې نمجن بوی ته، د اولادونو سپینې ژبې او راوتلې پښتۍ مې له ذهنه نه وتې، د گاونډي ایسکریم مې نه هېرېدل، د مامور قدوس کرایه او په حویلۍ کې اېښې پینځه لیټره غوړي، بوره او ازران بیه چاکلیټ مې پر زړه ولاړ ول. په ختو کې ناسته طاهره مې له یاده نه وته...

دا دروغجن تلقین دی، دوی خپلو ځانونو ته دوکه ورکوي، هغه ځوک به ځنگه خاندي چې د موړک له خولې چناسنه دودی را وباسي او خپلو اولادونو ته یې لنده کړي، هغه چاته به ځنگه خندا ورځي چې ناروغ ماشوم یې مرگي حال پروت وي، خو دی د یوه پاکټ گولیو د اخیستلو وس نه لري او په راوتلو زړو سترگو د خپل زړه نیکمنو، مړو ساوې بې شمارې.

سترگو ته گوري او وروستۍ ساوې بې شمارې.
یوه خبره ده، دېر غریب به یا له ډېره درده خاندي او یا به رواني ناروغي لري.
له لاسه مرگ حاله اولاد بوازې به زړه کې تشې گېډې او د بې وسۍ ببجلۍ چونډی لري، خندا نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کورنۍ اوس خندل، په نس ماړه ول، خندا يې طبيعي وه.

يوه ورځ مې له يوې موسسې سره قرارداد وکړ، دوی دوه هدفه لرل. د
بې وزله ښځو لاسي ګنډنو ته بازار موندنه او د افغانستان د لاسي
صنايعو بيا را ژوندي کول.

په پروژه کې يوه بله ماده هم ليکل شوې وه، مور به دوه ويشت داسې
خوانې ښځې او پېغلې نجونې موندلې چې د لاسي صنايعو په ورکشاپ
کې يې ګډون کړی وای.

ورکشاپ دوې هفتې و، نجونو او مېرمنو ته به څو چنده ډېله کرايه، په
مربوطه برخه کې د لاسي صنايعو وسايل، پينځه نيم سوه ډالره او د
غرمې ډوډۍ ورکول کېدله.

پروژه لويه وه، د غاليو د اوبدلو برخه يوې ترکمنې يووړه، د هزارګي
ګليمانو قرار داد بې يوې باميانۍ ته ورکړ، ليمځې يوې ښارې کوچۍ
ته ور ورسېدل، دا په مکرويانو کې اوسېده، تخلص يې کوچۍ وه، خو
د اوښ له عکسه هم ډارېدله.

د کميسونو او ټيکريو برخه ما يووړه، پيسې يې ښې وې، خو منډې يې
هم ډېرې درلودې.

مور ته يې درې ورځنۍ ورکشاپ ونيو، يوې تکې سرې انګرېزي درس
راکاوه، ترجمانې بې هم تنګ پتلون درلود، خو دوی دواړه د کوچيانې
جامو ، اقچه بې غاليو او ازبکي خوليو په اړه راته غږېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې انګرېزه د انګلستان د جامو او ډيزاين په باره کې راته غږېدلې وای،
خبرو يې خای درلود، خو دې زما د وطن د لاسي صنايعو په اړه خبرې
نه کولې، چتياټ يې ويل. ورنږدې هم نه وې.
فکر مې وکړ، مور ته يوه انګرېزه د کوچياني کميسونو د لمنو په اړه
غږېده. دې به زرګونه ډالره تنخوا درلوده، په انټرکانټيننټال کې به
اوسېده، دربور او باډيګارډ به يې درلودل.
دا وطن همداسې دی، د ژهنيتونو د جوړولو له پاره مليياردونه ډالره
مصرف شول، خينو لګنبتونو تر يوه حده خای ونيو، خو ډيرې پيسې
هوايي راغلې، هوايي لاړې، ذهنيتونه يې لا ولړل.
ما په اوله کې ورته ويلي و چې امنيت خراب دی، تر ميدان ښاره ها
خوا نه شم تلای، ويې منله، ويې ويل چې کابل ښار له کليوالو ډک
دی، څوک چې په پغمان کې هم اوسېدل، د نا امنۍ په خاطر ښار ته
راغلل.
سم يې ويل. د رغوي په اندازه ښار کې کابو اوه مېليونه خلک اوسېدل.
بو وار بيا له کلونو وروسته کمپنۍ ته ورغلم. د دواړو سړکونو مېنځ له
کتار موچيانو ډک وو.
موټروان ته مې وويل چې موټر ودروه، ده موټر څنډې ته کړ، ترې کښته
شوم. په سپين ږيرو موچيانوپسې وګرځېدم، يو مې هم ونه موند، خو
ځنيور موچې مې له ورايه وپېژاند. په هماغه خړو خاورو کې ناست و.
ورغلم، څېره يې د پخوا غوندې تکه توره وه، د مخ ګونځې يې ډېرې
شوې وې، په اوږدو څنو کې يې سپين ډکې له ورايه ښکاريدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ شوي پاک بوټونه مې وایستل، ده په بېړه په زړو سپیرو څپلیو خپله لمن تېره کړه، مخې ته یې راته کېښودې، پام مې و، زما سپینو پښو ته یې نه کتل.

دا نه چې د زم زم په اوبو لمبېدلی و، هماغسې مردار مخ یې درلود، خو دا وار یوه شتمنه عصري ښځه ورته ولاړه وه، یوازې بوټونو یې دوه نیم زره افغانۍ ارزښت درلود، قیمتي مبایل یې په لاس کې و.

اه غربته، که غریبه یې، د هېچا سترګې به نه درنه شرمېږي، زړور به پرې درځي، بوجۍ به درته هواروي، که لیرې ترې کېناستې، ناړې به درو هي، مرداره به ورته ښکارې، فاحشه به دې بولي.

شل اوغانۍ مې ورکړې، ده لسګون راته ونیو، ور ومې بخښلې. په جینګه خوله یې مننه رانه وکړه.

یوازې یو لسګون هم بې ادبه خلک با ادبه کوي، خوله یې د (فاحشې) پر ځای (مننې)ته جوړوي، خلک ټل له شتمنو سره په ادب غږېږي. ادب بې زده نه وي، خدایې یې زده شي.

نانوایي ته ورغلم، سوالګري ښځې کتار ناستې وې، ټولو ته مې یوه یوه دوډۍ واخیسته، جینګې خولې یې بېرته خپلو ځایونو ته ورغلې، دعاوې یې کولې.

پوهېدم چې په درد نه خوري، لاسي ګنډنې به یې چیرې زده وې، خولې یې یوازې خواست ته جوړې وې، که یې کار کولای، دلته به نه وې ناستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان ته مې زنګ وواهه، راغی، یوه دقیقه وروسته د کونډې وره ته ودرېدم. دا کور مې نه هېرېده، له شوربازاره په تیاره کې له یوه زاړه پلاستیکي فرش سره ورته راغلو، تیاره وخت مې پکې تېر کړ.

د کونډې نږور را ووته، ویې نه پېژندلم. یو وار به یې لوکس موټر ته غاړه کړه کړه، بیا به یې زما مخ ته وکتل، وروسته به یې زما په کېن لاس کې د سرو زرو شپېږو بنګړیو ته سترګې ټېټې شوې.

د کونډې پوښتنه مې ترې وکړه، پلار یې مړ و، وردګو ته تللې وه.

بې اجازې حویلۍ ته ورغلم، ښځې هېڅ ونه ویل، غریبې ښځې به له دروازې خوابېدې "نه شته! خدای دې یې درکړي" خو قیمتي موټر او زما د سرو زرو شپېږو بنګړیو اجازه نه غوښته.

ښخه راپسې وه، نیغه خپلې کوټې ته ورغلم، د پخوانی نمجنې کوټې سوړ بوی لا دېر شوی و، یوې خواته څو مات لرګي، زوړ صندوق او یوه زنګ وهلې بخاري اېښې ول.

دېوالونو ته مې وکتل، همغه پخوانی به خاوروسېره رنګ یې پاتې و. په دې رنګ مې ما او ورو اولادونو دېرې خواری ایستلې وې، تېلو لندو ختو رنګ نه اخیست.

کړیا راغله، یو موږک له لرګیو را ووت، چټکه منډه یې واخسته، په کونج کې واره غار ته ننوت.

له موږ سره د دې موږک نېکونه عادي ول، دوی هم له غریبو شرم نه درلود، سم به کور را ګډ ول، به رنا ورځ به رانه ګرځېدل، په سخته پېدا کړې وچه ډوډۍ کې حو یې سم دم نمماسي حق درلود، یو وار یې زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويده وړې لور په پزه خوله ور ولګوله، بل وار په نيمه شپه د زوی په چيغو را ويښه شوم، موږک يې په تټر کې ننوتی و.

يوه شېبه ودرېدم، يو واري خندا راغله، په همدې زړه کوټه کې مې څلورو سوو پيدا کړېو ډالرو ته ويلې سندرې را په زړه شوې.

ښځې په حيرانۍ راته کتل.

هېڅ مې ونه ويل، کراره له کوره ووتم. د کوڅې تر سره لاړم، شاته مې وکتل، ښځه په وره کې ولاړه وه. راکتل يې.

د برق د ميټرونو بکسې ته ودرېدم، همدلته يوه ږيرور سړي لوښ مخ ليدلې وم، تمه يې راته پيدا شوې وه، تمه نه، نغده چنده يې ګڼلې وم.

يوازې ګډې پرېوتا ته زمينه سازي پاتې وه، خپلو ډنګرو ماشومانو يې په ژوند ايسکريم ته ژبې نه وې را ايستلې. خوند يې نه و ورمالوم، دومره نه پوهېدل چې ايسکريم تريخ دی که خوږ، خو ده وار له واره زما وړو اولادونو ته ايسکريم اخستي ول.

موټروان راغی، مخکې ورسره کېناستم، څو کوڅې لاندې لاړو.

زما د پخواني کور کوڅه ډېره تنګه وه، يو موټر هم په سخته تېرېده، خو خلکو په خېله لار راکوله. اول وار يو سپين ږيری د چتل لښتي خوانه ورغی، يوه پښه يې د لښتي پر يوه څنډه کېښوده، بله پر بله، بيا يو خوان ډېوال ته جوخت ودرېد.

په دې کوڅه کې هېڅ تغير نه و راغلی، د پخوا غونډې له بويه ډکه وه، هماغه چتل لښتي يې لرل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخواني کور تر مخ تېره شوم، خپلې کوټې ته رانسکارېدې، تر دېوال
ښتې وې، خو د څنګ دوه منزله کور سم مالومېده، پردو ته مې وکتل،
کش نه شوې، ډبل برېتونه نه ول.

دوکان ته ورغلم، د پخوا غونډې سپين ږيرې او ځوانان ناست ول.

همالته له موټره کښته شوم، لوڅ مخ وم، په سترګو مې هم خوارې کړې
وه، خو هېچا هم نه راته کتل. راته کتل يې، خو بې شهوته سترګې وې.
يوه بوډا يو ځوانکې سپک کړ، پلاستيکي څوکۍ يې کوڅې ته رامخته
کړې وه، د اجيانۍ لاره بايد ازاده واى.

خو زه ترې تېره نه شوم. نېغه دوى ته ودرېدم، دا وار مې په ګڼو ځوانو
او زړو سترګو کې حيراني وليده، خبره مې ونه غځوله، د کار خبره مې
را واخيسته، اول مې په تلکه کې د کورت ټوټه کېښوده، پينځه نيم سوه
ډالر مې ياد کړل، بيا د لارې کرايې ته ورغلم، په اخېر کې مې ورته
وويل چې د ورکشاپ له پاره پېغلې نجونې او ځوانې ښځې غواړم.
دوى غلي ول، پوهېدم، په ذهنونو کې يې پينځه نيم سوه ډالره ور
ګرځېدل، په اوغانيو يې حساب ورته کاوه، ډېرې پيسې وې، وچ خواب
نه نه وو، دومره پيسې په فکر کولو ارزېدې.
اخير يوه په عمر پاخه سړي چوپتيا ماته کړه، مخالفت يې ونه کړ، خو
له ده سره د محرم انديښنه وه.
ورته ومې ويل چې محرم ته ضرورت نشته، ټولې ښځې دي، سره کاپېره
انګرېزه درس ورته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه پوښتنه يې د کرايې او د غرمې د ډوډۍ په اړه وه، ويل يې چې تر دفتره به نارينه ورسره ځي، خو د لارې کرايه او ډوډۍ به ورکوي. وخ خواب مې ورکړ، د نارينه وو له پاره نه کرايه وه، نه ډوډۍ. ان د موسسې د دروازې په پنځوس ميټري کې يې هم نه پرېښودل.

له لارې څو نور کسان هم را وګرځېدل، ما هېڅ نه ويل، دوی په خپلو کې خبرې سره کولې، نور هر څه سم ول، يوازې د محرم په اړه خبرې کېدې، ځينو ته سخته وه، خو نورو د ښار د مختلفو سيمو مثالونه ورکول، ويل يې چې هېڅ خبره نه ده، څوک يې څه کوي! د خدای زور ښځې کارونو ته ځي، نجونې به په چادريو کې پټې وي، ان استاده يې هم ښځه ده.

د کوپر خبره يې نه کوله، سره انګرېزه استاده شوه، " ان استاده يې هم ښځه ده." شک يې نه کاوه، په زړه کې ووړ شک هم تاواني کول، شيطان کاپير ډېرې پيسې له ګوتو ترې ايستې.

د دوی خبرې اورېدې شوې، فيصله يې وکړه چې دا خبره به د ماسپښين له لمانځه وروسته په جومات کې يادوي او په ګډه به سلا سره کوي چې سياسرې ولېږي که نه.

حوصله مې کولای شوای، لمانځه ته کم وخت پاتې و.

زه له يوه کوچينې سره د کوڅې د وکيل کور ته ورغلم.

دله ښځې او پېغلې را ووتې، نه پوهېږم، خو سترې مشې يې توده وه. پينځه نيمو سوو ډالرو وزرې درلودې، تولې خبرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حزبلی کې تر غېږ توت لاندې سره غالۍ راته ویړه شوه، توشکې
پلوېدې، په لسو ثانیو کې مې شاته اینښې بالښت دوه واري بدل شو "
یا پوست دی، دا لږ کلک."

جاي بې راوړه، دوه رقمه چاکلیټ او بادامي نقل ول. په نږدې اشپزخانه
کې د لوښو کړنګا ډېره شوه.

دوبلی ته ګاونډیانې را ماتې شوې. وړه خبره نه وه، ډالر راتلل.
په ښځو او ځوانو نجونو کې پته وم، له هرې خوا پوښتنې کېدې، د
ورکشاپ د وخت، ځای، او د لاسي صنایعو د نوعیت په اړه یې مالومات
غوښتل.

بیروبار ډېر شو، د وکیل ښځې دروازه وتړله.
ناستې نجونې او ښځې خوشاله وې، زما د نوراني مخ صفتونه کېدل، د
ملا صیب زړې ښځې وار له واره د شاتو، شیدو او شرابو ویالو ته ور
وستم، ما شات او شیدې ښه یاد کړل، خوښ مې ول، شرابو خوند نه
راکاوه، خپل شرابخور مېړه یې را یاداوه، خو د ملا ښځې په خندا راته
وویل چې د هغې دنیا شراب باک نه لري، نښه پرې ورځه، زړور به یې
ښښې.

د دې له قوله به د چرګ کباب شوی ورون به خپله زما خولې ته راته،
جنتي خوندور مرچ او مصاله به یې هم درلوده، ما به نور زحمت نه
ایست. مازې غاښونه به مې پرې لګول، تشناب یې هم نه غوښت، هر
څه له خولو سره وتل، خولو هم د مشکو بوی درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملا ښځې د خپل مېړه له قوله ويل چې که څوک بل مسلمان ته خير ور ورسوي، ځای يې جنت دی. دې سر له اوسه په جنت کې ليدم.

د ماسپښين له اذان سره ډوډۍ راغله، لوبيا او ښوروا وه، خو غوښه خامه وه، پوه شوم چې غوښه خاص زما په خاطر ناوخته دېگ ته لوېدلې ده.

څه باندې دوې بجې څو کليوال راغلل، ښځې نه ترې شرمېدې، مازې چوترې ته وختې، سپين ږيري ول، دوی د جومات له پرېکړې خبره کړم، ويې ويل چې هېڅ خبره نه ده، د دوی ښځې او نجونې نارينه نه ويني، مشکل نشته، خو زما دوهمې خبرې يو دم احساساتي کړل، دوی فکر کاوه چې کم له کمه به شلو نجونو او ښځو ته کار ورکوم، خو ما ټولې نجونې له همدې يوه ځايه نه شوای انتخابولای، د موسسې اصول همداسې ول، ما بايد له مختلفو سيمو ښځې نيولې وای.

د موسسې له اصولو مې خبر کړل، ورته ومې ويل چې له پينځو کسانو ډېرې نه شم نيولی، خو دوی نه منله، ويل يې چې په جومات کې بې اتفاقي مه راجوړوه، ډېرې غواړو.

چنې شروع شوې، اخير اتو ته ورپورته شوم. قناعت يې نه کاوه، له هرې خوا نارې راتلې، دوی ډېرو نجونو ته کار غوښت.

اته مې لس کړې، خو لا هم اوربوزونه خړېدلي ول.

ولاړه شوم، ټولو په حيرانۍ راته کتل، ومې ويل چې په خپله سره کښېنئ، د لسو داسې پېغلو او ځوانو ښځو نومونه وليکئ چې په لاسي ګنډنو کې بې ورې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې خوا ناري راغلې، ویل یې چې مور ته غم مه پرېږده، نجوني به په خپله انتخابوي.

کېناستم، اول یو په ظاهره پاک سپین ږیری را مخته شو، د کوځې وکیل و، ویل یې چې که نور وي، که نه وي، خو د ده لمسی او د ملا صیب لور حتمي دي.

د وکیل له لمسي سره چا مخالفت ونه کړ، خو د ملا لور ته ټول ورونګېدل، ویل یې چې د ملا لور به ګرېوانونه خنګه جوړوي، په ټول ژوند یې ستن او تار نه دي لیدلي، خو وکیل قانع کړل، دلیل یې دا و چې همدې ملا صیب پردې انګرېزي ته د نجونو لېږل ناجایزه ونه ګڼل، اجازه یې راکړه، ویې ویل یې پروا نه لري، خو که یې یو وار ویلي وای چې نه، بیا به مو څه کول؟!

دوې نجوني انتخاب شوې، اته پاتې وې. د دې اتو نجونو ټاکل اسانه نه ول، خلک ډېر وو، شمېر کم، هر سپین ږیري د خپلې لور، لمسی یا نږور صفتونه کول، ویل یې چې په لاسي ګنډنو کې بې جوړې دي.

ناري ډېرې شوې، نه سره جوړېدل، په چوتره کې ناستو څو زړو ښځو هم غړونه پورته کړل، بخواني خبرې بې را واخیستې، ویل بې چې جومات ته څو واري راغلې مرستې هم وکیل او د جومات ملا غیبې کړې، غریب ته څو داني سپېرې لوبیاوې هم ور ونه رسېدې.

دا خبره د وکیل پر ښځې بده ولګېده، بوې ښځې ته یې څو پېغورونه وکړل. سوالګره بې وبلله، خو په دې خبره چېرې قانع کېده، زړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک و، ورته ویې ویل چې زما مېړه به یوه بوشکه غوړي او یوه بوجی لوبیا راوړې وي، ستا لور خو له پردي کلینر سره وتښتېده.

سپکې سپورې ډېرې شوې، رښتیا، دروغ، پټې خبرې را ووتې، د چا لور د دوکاندار له زوی سره جوړه وه، د چا د نږور پر سینو د کوڅې خیاط لاس تېر کړی و، د چا د ښځې عکسونه د همسایه د زوی په مبایل کې لیدل شوي ول.

د وکیل ښځې څلور ښځې له کوره وایستې. دروازه یې ورپورې وتړله، خو دا څلور ښځې له بوټې نه وې پیدا، د چا مېړه په کوڅه کې ولاړ و، د چا زوی، د چا خوان لمسی.

دروازې ته تېرې ونیول شوې، له کوڅې پوچ او پاش راتلل، وکیل بې مرده ګاو باله.

خو وکیل د مرده ګاوي په کیسه کې نه و، غوږونه یې کانه واچول، ده باید په خپلو مخلصو ګاونډیانو کې اته ښځې را معرفي کړې وای.

خبرې تودې وې، نه سره جوړېدل. ساعت ته مې وکتل، د مازدیګر څلور بجې وې. ولاړه شوم، خو دوی بیا کېښولم. دا خبره باید همدا نن او همدا ساعت فیصله شوې وای.

اذان راغی، خو یو هم لمانځه ته ور ونه ووت، جومات یې څه کاوه، ببکاره خو نه ول، دوی جومات ته یوازې د ببکارې په وخت کې تلل، اوس د پیسو خبره وه، یو لمونځ دې بیا قضا وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نارې ډېرې شوې، هر يوه خپله لور او لمسی مستحقې ګڼلې، كمالونه
بې نه خلاصېدل. بله لاره نه وه ، ودرېدم، ومې ويل، هغه ځوك به
انتخابېږي چې د لاسي ګنډنو نمونې يې ووينم.
منډې شوې. پيغلې او ځوانې ښځې له كوره ووتې.
وكيل يوه ماشوم ته د كاغذ او قلم د راوړلو ووېل، ماشوم لاړ، بېرته راغی،
په ټول كور كې قلم او كاغذ نه وو.
ما له خپله بكسه قلم او كاغذ را وايستل، اول مې د وكيل د لمسی نوم
او ولد وليكل، بيا مې د ملا صيب.
بله خبره مې هېره وه، موسسې يو يو عكس هم غوښت. په اخير كې
بې شهادت نامې وركولې، عكس ضرور و.
همدا خبره مې په نه زړه وكيل ته وكړه، خپله يې كوم مشكل نه درلود،
تنده يې تروه نه شوه، خو د ملا صيب نظر ورته مهم و.
دله ښځې راغلې، مخې ته مې كوټه كميسونه او ټيكري را ولوېدل.
يوې ښځې يو زوړ پرتوګ په لاس كې نيولی و، پايڅې يې را ښودلې،
ويل يې چې نږور يې په لاس جوړې كړې دي، خو وكيل سپكه كړه، د
غني ښځې پرتوګ يې راوړی و.
يوې له عمره پخې ښځې زوړ كميس راته ونيو، قسم يې وخوړ چې لور
يې تېر كال جوړ كړی دی. خو يوه بله ښځه په خوله كې ور ولوېده،
ويې ويل چې لور دې اتلس كلنه ده، خو تا دا كميس شل كاله مخكې
په خپل واده كې اغوستی و.

(c) Ketabton.com: The Digital Library

چیغې ډیرې شوې. په بیړه مې څو کمیسونه خوښ کړل، ومې ویل چې د همدې کمیسونو د جوړونکو نومونه غواړم.

نارې کمې شوې، خو غلې نه شوې، اوس نو څو ښځو په خپلو مینځونو کې داوې شروع کړې، هرې یوې انتخاب شوی کمیس خپل ګاڼه.

خبره قسم ته ورسېده، ما نه و ورته ویلې، دوی په خپله قسمونه خوړل، بیا هم مشکل پر خپل ځای پاتې شو، حقّ او ناحق قسم نه مالومېده، ټولې قسم ته تیارې وې، تېزې پرې ورتلې، نه خدای پاتې شو، نه کوران او نه هم د شوربازار حضرات.

یوې ښځې خو سلطان محمود غزنوي هم یاداوه. نارې یې تر ټولو تېزې وې "په سلطان صیب لو (قسم) درته خورم چې دا پرتوګ زما دی."

اته نور نومونه مې ولیکل، ځینې ډونګېدې، ځینې خوشاله وې، خو ماته یوه هم غوسه نه وه، هر څه یې د کوڅې له وکیله ګڼل.

وکیل ته مې د خپل یوه دوکان ادرس ورکړ، ورته ومې ویل چې یوه هفته وروسته د همدې انتخاب شویو کسانو عکسونه غواړم.

د باندې ووتم، کوڅه له خلکو ډکه وه، ځینې په غوسه ول، له سترګو یې اورونه بادېدل، خو ماته نه ول غوسه، له سترګو یې پوه شوم، دوی وکیل او هغو کسانو ته کتل چې ښځې او پیغلې نجونې یې انتخاب شوې وې.

وکیل او څو خوشاله سپین ږیرو تر موټره بدرګه کړم، د خپل پخوانۍ کور تر مخ تېره شوم، کلونه مخکې خواره، بې کسه او وړې طاهره مې سترګو ته ودرېده، د سهار په خړه کې به خپلو ډنګرو اولادونه ته د وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې به پيدا کولو پسې په اوو کميسونو او زره چادري کې له کوره وتې. مازديگر به راغله. همدلته، د همدې زاړه وره ترمخ به ډله خوانان ورته ماته ول. وخت يې نه قضاه کاوه. مبايلونه به يې په زنگونو درولي ول. داحشه راتله، د مخې لمنې به يې نبغې ورته ولاړې وې. خو اوس هماغه خلک خارجي موسسې ته د خپلو خوانو نجونو په لېږلو نه سره جوړېدل. دا نه چې دوی پوه شوي ول. هماغه خلک او هماغه تشې کگرې وې. په مغزو کې يې هېڅ تغير نه و راغلی. د پخوا غوندې وچ ول. ان لس کلنې نجونې يې مکتب ته نه پرېښودلې. سور کوپر ورته ښکارېده. دا وار پيسې زورورې وې.

داخل لوخ مخې ارايش کړې طاهره هغه پخوانۍ فاحشه نه وه. د زنا گناوې نه ور يادېدې. د دوزخ په لمبو کې لوخه لېره نه درېده. برعکس، ملايکه يې گڼله. د شرابو په وياله کې به پرته وه. گوله به په خپله ورته راتله. دې به مازې غابښونه پرې لگول.

لا! غربته. خدای دې ورک که. څه د عزت انسانان دې بې عزتو ته بې عزته کړل.

هغه لا نه وه وتلې چې وکيل عکسونه راوړل. ديرې يې تنکۍ نجونې وې.

دوه ويشت کسان مې پوره کړل. انگريزه يوازې د ورکشاپ په اوله ورځ راغله. ښځو ته يې لنډې خبرې وکړې. لاسي گنډنې او د کورنۍ اقتصاد پياوړتيا يې سره وتړل. نور ورکشاپ يې ماته را پرېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دوې هغتې دوی ته د لاسي صنايعو په اړه وغږېدم، د نويو ډيزاينونو او رنگونو نمونې مې ور وښودې، د وطن د نورو برخو له لاسي گنډنو سره مې بلدې کړې، بازار موندنه مې ورزده کړه.

موږ د غرمې د ډوډي او لمانځه له پاره يو ساعت وخت درلود، په دې وخت کې به مې له نجونو سره خبرې کولې، دوی خوږې وې، ذهنونه يې ژر خلاصېدل، هر څه يې په شوق زده کول.

په دوی کې ډېرو نجونو تر څلورمه يا پينځمه درس ويلی و، خو وروسته له مکتبه منعه شوې وې.

• د ملک لمسی راته وژړل، ويل يې چې اول نومره وه، پلار يې په يوولس کلنی کې د نجونو له نږدې مکتبه په دې خاطر وايسته چې نوره غټه شوې وه، خو په اتلس کلنی کې يې د پينځه نيمو سوو ډالرو په خاطر لس کيلو متره ليرې ليږله. له دې مې پوښتنه کړه، په اولو دوو ورځو کې يې ورور ورسره راته، خو وروسته يې ورته ويلي و چې زه کرکټ نه خم، اوس بلده شوې يې، لاره در مالومه ده، نور مې مه پازابوه.

دا خلک پينځو سوو ډالرو ته گوري، هېڅ خبره نه وي، خو پينځوسو کلونو ته نه گوري. دا خلاقه نجلی وه، که يې درس ويلی وای، اوس به يې د کانکور امتحان ورکاوه، شېږ، اوه کاله وروسته به ډاکټره وه.

نه، مکتب به ولي وايې! مکتب يې بې لارې کوي، سپين سترگې او بې حيا يې اموخته کوي. له دې خلکو سره تل همدا فکر وي، نيکونو بې هم مکتب کوبر باله، زامنو ته يې هم له مکتبه ورتګ پرېښود، لمسيانو ته يې هم مکتب بې حيايي ښکارېږي. دوی دا سل کاله له مکتب سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حساسیت لري، د مکتب د نوم یادول یې په تشو ککریو کې مردارداني راخېژوي، بخار پیدا کوي. نه، که نجلی مکتب ووايي نو بې حیا کېږي. نجوني فارغې شوې، پیسې، د کار وسایل، د لارې کرایه او شهادتنامې مو ورکړې.

د خدای په اماني پر وخت ډېرو نجونو ژړل، نه وې ملامتې، دالر خو هر وخت نه پیدا کېدل چې نارینه یې د باندې پرېږدي.

په دوی پورې بېرته د کورونو دروازې ترل کېدې. اه! ولې به د باندې وځي، ولې به درس وايي، ولې به کار کوي!

که له کوره ووتې، چور دی، خلک لاس ور اچوي، تښتوي یې، بې عزتي راوړي. نه، ښځه یا د کور ده یا د گور.

بس! په څوارلس کلنۍ کې به یې مېړه ته ورکړي، مېړه او خسرگنې یې په لسو کلونو کې دوولس اولادونه ترې غواړي، خدای مهربانه دی، یو-دوه وارې خو به غبرگ ماشومان وزېږوي، وچه یې نه پرېږدي.

گڼ کور به وي، نیمه شپه به را پورته کېږي، دوډۍ به پخوي، سرې او کوچنیانو ته به چای تیاروي، بیا به د مېړه او لېورونو بوټونه ور رنگوي، کوټې به جارو کوي، کوټه جامې به مینځي، د غرمې دېگ به کوي، اوتو به را اخلي، د ماخستن تر لسو بجو به لکه مزدوره گرده تاوېږي.

ستړې به پرېوزي، خو مېړه به کرار ور وښوېږي، ستما به یې خېژي، که ښځې له ډېرې ستړیا (نه) ورته ووېل، نو بیا خو ژوند نور هم سور اور شو، لا به یې مېړه نه وي خوښ، یا به له بل سره جوړه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا په میاشتني ناروغي کې هم وي، خو مېږه ته به له ډاره څه نه شي ویلی، ښکه نه پوهېږي، له شرعي اړخه ناخبره ده، دې ته یوازې دومره ویل شوي دي چې که دې لاسونه په ورو هم ککړ وي، د مېږه غوښتنه به پر ځای کوي، ګنده به ورته خلاصوي، که نه نو خدای دې نه بخښي.

راتلونکې ورځ او شپه یې هم د تیرې ورځې او تیرې شپې تکرار ده.

په څلرویشت ساعته کې به څلور ساعته خوب نه لري. به تیاره کې به را پورته کېږي، تو له ورځ به ګرځي، دا وکه، ها وکه، تر ماخستنه به تر درنو بارونو لاندې وي، د شپې به هم یو څوک ورباندې پروت وي.

بیا به هم تول نه وي ترې خوشاله، یو به د دېګ مالګه ډېره ګڼي، بل به یې بلمنګي بولي، یوه ته به غوړ خوراک خوند ورکوي، خو بل به یې دښمنه ګڼي چې فشار مې پورته دي، قصدا مې وژني.

په دېرش کلنۍ کې یې ډېر کار، روحي فشار او کال په کال د ماشوم پیدا کول اویا کلنه کړي، مخ یې وځړېږي، سترګې یې تورې حلقې ونیسي، ملا یې کړوپه شي، د ډیرو جامو مینځلو او غسلونو له لاسه یې د روماتېزم ناروغي ونیسي. ډاکټر نه ویني، ګوتې یې کږې شي، د شپې له پرېوتا ووځي، دا د کور په کارونو کې د پخوا غوندې راستمنه وي؛ خو له وسه یې څه نه کېږي، پېغورونه اوري، وهل ټکول خوري.

هېڅوک هم نه وې ترې خوشاله. مېږه یې بله ښځه کوي، په اخیر کې د ګور شي، خو د کور نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذته اول

بني ... اوبا کلن نه بي ورکه، شل لکه وشمېره،
... به پتو سترګو کي ده، ساده خبره ده، هر څوک
... مانتوي، ان پېژنه هم نه درته ګورتي، هر خه
... بوهېږي، حتی بوښتنه هم نه شي کولی چې ولې؟ د لور به
... دي. د پلار به قسمت کې شل لکه افغانی لیکلې وي، د
... کي اوبا کلن بودا. دي نه له ماشومتوبه وبل شوي دي چې
... به اسمانونو کي انتخابېږي، له خپل قسمته بې وګنه، موږ خه
... بو، قسمت دي همداسي غول شي و.
... له خپل قسمت سره به څه کوې؟! خدای همدا درته لیکلي
... له خدای سره به خنګه زور وهې. نه، وبې زغمه، همسې هم دنیا
... ورځې ده، مري.
... دنیا به دوې ورځې نه وي، کلونه به یې مرګ نه سترګې
... مرګه! څه وخت راځې؟! خدای دي ژر راوله.

... معنی درس ووایې، بیا خونو غټ تاوان دی، سترګې یې خلاصېږي،
... دي بوهېږي چې له شرعي او قانوني اړخه مې هېڅوک اوبا کلن ته
... نشي ورکولای. زما خونه مهمه ده، په مکتب کې یې راته ویلي و چې
... حتی د دربېمګري په موجودیت کې له هلک سره خبرې هم کولای
... شي، شرایط اېښودلای شي، د بوبل خوی او عادت معلوملولی شي، ان
... که یې د خولې هم بد بوی نه، مه یې منه، نه ورته ووایه، شرعي حق
... لري، هیڅ خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې په زور ورکولې، نبغه ورته ودرېږه، ورته ووایه چې پلاره! خدایکه ستا پلار هم ورکړي، نکاح مو نه سهي کېږي. ګناوو ته مې مه مې تره، دا واده، نه واده.

دلته که نجلی درس ووايي پوهیږي چې دا یوازې د چرګوړو د ایستلو ماشین نه ده، انسان ده، حقوق لري، اقلا دومره خو خپل سري ته ویلی شي چې کال په کال ماشوم راوړل مې صحت ته تاوان لري، د یوه او بل کوچیني تر مینځ به دوه، درې کاله وقفه راولو، هم ماته ښه ده هم تاته، هم به زه روغه یم هم ماشوم.

دا یو درجن خیرن، وږي او بې تربیې ماشومان به څه کوو. که درې، څلور کوچنیان ولرو، نو جامو، خوراک، صحت، تربیې، درس ته یې سم رسېدای شو، وس به مو پرې بر وي، ښه به یې و روزو، هم به تاته په درد وخوري، هم ماته او هم به له دوی سم انسانان جوړ شي.

با تربیه به وي، په ښو او بدو به پوهېږي، څوک به یې نه شي غلطولی، د نورو احترام به یې زده وي، نزاکتونه به ور مالوم وي، نیک صالح به وي، زه، ته او ټوله کورنی به ښه ورسره یادېږو، په راتلونکې کې به هم په خپلو ځانونو بسیا وي.

دلته که نجلی درس ووایه نو په دې به پوهېږي چې زه کوم حقوق لرم، خوانبې او خسر مې کوم حقوق را باندې لري، د مېړه حقوق مې کوم دي، مېړه ته ویلی شي چې ساړه خوره، یو دوې ورځې سا وکه، د میاشتنی ناروغی مې لا وخت پاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دله که نجلۍ درس ووايي نو له مېړه به پاک غابښونه غواړي، له نصوارو
په ډکه خوله به خوله نه ورکوي.

په ظلم وربانديې کېږي، نو د عريضې ځای ور مالوم دی. له خپل مېړانه
خبره ده، پوهېږي چې د مېړه په کور کې کوم حقوق لرم او له شرعي
او قانوني اړخه له پلاره څه غوښتلی شم.

دا به هماغه کار کوي، خو لاره به نه وي ترې ورکه، په دې به پوهېږي
چې لندې پايڅې او دايم سړې اوبه صحت ته تاوان لري، د جامو د
مينځلو په وخت به ځان نه لندوي، دستکشې به پر لاسونو کوي او مغته
ويټامين دي به ورمالوم وي چې په ورځ کې نيم ساعت لمر ته کيني.
دا به کار کوي، عايد به لري، او له مالي اړخه به پر ځان متکي وي. د
يوه پاکټ گوليو له پاره به يې د بل جېب ته وچې سترگې نه وي نيولې.
ژوند دی، هېڅ پخه نه ده راوړې، ژوندی ساوې مري، خو که بې کسه
شوه، خپل ځان او خپل ماشومان به ساتلی شي. تنخوا به لري،
هېڅوک به يې له بېوسي استفاده نه کوي، د نانوايي تر مخې به
خواست ته نه کيني، د خلکو بوټونه به نه رنگوي، د کور کرايه به پر
خپل وخت ورکوي، اولادونو ته به په خپله ايسکريم اخلي او هېڅوک به
بې په حويلۍ کې يوه بوشکه غوړي، چارک بوره او ارزان بيه چاکلېټ
نه ړدي.

نه، همداسې پټې سترگې ښه ده، که يې دوه کاله د اولادونو په مينځ
کې وقفه راوسته نو بې حيا ده، که د ناروغې په وخت کې له مېړه سره
پرې نه وته، بيا هم بې حيا ده، که په دې پوه شوه چې د هلک خوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوی کوي، انتخاب دې خپل دی، څوک دې په زور نه شي ورکولی. بیا هم بې حیا ده، خامخا بل یار لري، که یې کار او حلال عاید درلود او په اوو پوښونو کې پټه له کوره وته، بیا خو نو لاس ترې مینځه، سمه فاحشه شوه.

که پوه شوه، د لمانځه او اوداسه فرضونه یې زده کړل، په دې وپوهېده چې څوک مې په زور نه شي ودولای، درس ویل مې حق دی، د خپلو جامو رنګ په خپله انتخابولی شم، بې حیا شوه.

نه، له اوله یې غم وخوره، له مکتبه یې را وګرځوه، په تیاره کې به بې حیا خوندي وي.

دوی ته جهالت حیا ښکاري او علم بې حیایي.

ورک بې که، دا خلک خدای پوه نه کړل، ښه به پوه شي.

لور مې له پوهنتونه فارغه شوه، واده یې ساده و، خپله غوښتنه یې وه، ډېر مصرف یې نه غوښت، د خپل مېړه کور یې نه خراباوه.

کال وروسته مې زوی هم پوهنتون خلاص کړ، لایقه و، په اوله میاشت یې په یوه دفتر کې کار وموند.

ما پیسو ته ضرورت نه درلود، ډېرې وې، خو دی به راغی، په غېږ کې به یې ونیولم، په تنده به یې ښکل کړم، په خپله به یې خپله تنخوا راته ونیوله، پوهېده چې د زوی له ګټې خوند اخلم.

ده به د هرې میاشتې په پای کې مېلمستیا راکوله، خپله خور به یې هم راوستله، هوټل ته به تلو، هوازي تکه کباب به مو خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يې يوه نجلۍ را وښوده، ويل يې چې راباندې ګرانه ده. له نجلۍ سره وغږېدم. د مرګ خبرې يې نه کولې، زما زوی يې د ژوند له پاره غوښت. ومې منله.

ما هېڅ غم نه درلود، خپلې تولې ترخې خاطرې مې هېرې کړې، خوشاله وم.

يو سهار مې حويلۍ پاکوله، سترې شوم، جارو مې دېوال ته ودروله، پلاستيکي څوکۍ مې را وخيسته، د انګورو د تاکونو تر چيليې لاندې کېناستم، چمن ته مې وکتل، پاک و، خو د چمن تر څنګ نرۍ سيميټي لارې جارو کېدا غوښته.

يو دم مې پورته د انګورو په پاڼو کې يوې شب پرکې ته پام شو، د غنمې په غټه خاله کې تازه بنده شوې وه، سپين وزرونه يې رپول.

يوه غټه تکه توره غنمې پر خپل اوبدلي جال راغله، څو واري تر سپينې شب پرکې را وګرځېده، نوي تارونه يې له ورايه ښکارېدل، د لمر رڼا پکې ګډه وه. شب پرکه يې کلکه وتړله، مازې يو وزر يې ښورېده. غنمې نور زحمت ونه ايست، ډاډه وه، کار يې جوړ ليد، کراره ودرېده. دا دې ته ماتله وه چې شب پرکه له حرکته ولوېږي او ويې خوري، خو شب پرکې لا يو وزر په چټکۍ خوځاوه.

تارونو ته مې وکتل، يو بل څه هم پکې بند و، ورته ودرېدم، په خړو پخوانيو تارونو کې يې مازې يو وزر پاتې و. ومې پېژندله، شب پرکه وه. خو اوس يې له يوه کمرنګه وزر پرته نور تول ځان خوړل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي شب پرکې وزر واهه، اول ورو و، بيا چټک شو، د خالي ټول تارونه خوځېدل، د اوبو غوندې موجونه يې لرل، وروسته يې دوهم وزر هم حرکت پيدا کړ، اول يې يوه پښنه خلاصه کړه، بيا بله، والوته.

ژوند د غني خاله ده، خامخا به پکې بندېږې، که دې وانې ورته ووتې، يوازې يو وزر به دې پاتې وي، خو که دې له حالاتو سره مبارزه وکړه، غښو ته بېسېکه نه شوې، لاسونه او پښې دې ووهلې، نو ټول تارونه پرې کوې شي.

دنيا همداسې ده، که دې ځان کمزوری ونيو، تل به دې په حويلی کې د غوړو پينځه ليتره بوشکه، چارک بوره او يو پاکټ ارزان بيه چاکليټ اينښې وي، خو که دې تېره غاښونه لرل، مامور قدوس دوی دې د غولو په ځا کې واچول، خپل ځان او خپلې کورنۍ ته سپر وې، ټول به سترګه درنه کوي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library